DE VEGHE ÎN ISRAEL

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

De veghe în Israel

ISBN:
973-9138-58-6

Malko Productions – Paris,
Le gardien d'Israël
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

SAS

De veghe în Israel

În românește de
Anca Pisică

1998

Capitolul I

Gregori Skripov își încetini imperceptibil ritmul mișcărilor din bazin, regulat ca balansul acului unui metronom, căutând să-și prelungească plăcerea cât mai mult posibil, dar să-și păstreze în același timp și mintea limpede. Genunchii îi alunecau pe cearceafurile din satin mov, iar fața și-o afundase în culcușul călduț format de umărul Valentinei Sevcenko în timp ce făcea dragoste cu precizia și cu lentoarea unui atlet care execută un exercițiu. Partenera lui stătea lungită de-a latul patului foarte jos, cu un picior atârnându-i pe podea. Își păstrase doar pantofii, în rest, era goală-goluță. Televizorul deschis, dar cu sonorul dat la minim, răspândea o lumină blândă ce permitea să se întrezărească forma trupurilor. Valentina, cu ochii închiși și brațele încolăcite în jurul gâtului amantului ei, se lăsa posedată.

După ce se întorseseră de la *Sardi's West*,[1] tânăra stewardesă de la Aeroflot se retrăsese în modul cel mai firesc din mulțime și se îndreptase direct spre dormitor. În timp ce Gregori deschidea telvizorul, ea începuse să-și scoată hainele de pe ea. După ce umplu două pahare cu votcă, Gregori Skripov se dezbrăcă și el, observând-o din pat.

Tânăra rusoaică avea trupul musculos cu bazinul foarte cambrat, cu coapsele prelungi și puternice, iar pieptul mic. Fața destul de dură cu trăsături regulate era încadrată de părul brun-roșcat și ondulat. Numai gura bine conturată cu buze groase atrăgea întotdeauna privirile. Îndată ce își scoase un colant albicios de-a dreptul oribil, Gregori îi ceru cu voce egală:

— Pune-ți pantofii!

---

1. Restaurant la modă, unde se cinează după spectacolele de teatru (n.a.)

Ea îl ascultă fără să comenteze, apoi se lungi lângă el. Băură îndelung votcă în liniște, uitându-se la imaginile mute ale emisiunii *Last, last show*. Apoi Gregori Skripov surprinse privirea Valentinei fixându-i sexul încovoiat și lipsit de glorie. El schiță un surâs.

— De la prea multă votcă!

Cu un gest firesc, ea se aplecă imediat peste pântecele lui. Mângâierea caldă și dulce a gurii sale îi transmise lui Gregori un fior delicios în toate terminațiile nervoase. Închise ochii, alungând pentru o clipă teama, în vreme ce Valentina se așeză mai comod într-un cot. Ea își prelungi felația până simți că o dor fălcile, dar ajunse, în fine, la un rezultat. Fără să se sinchisească prea tare, cum ar fi fost normal, Gregori se lăsă în voia ei, fixând tavanul bej, dând frâu liber imaginației. Când, în sfârșit, o răsturnă pe Valentina pe spate, bazinul acesteia îi veni în întâmpinare ca să nu destrame farmecul. Din acel moment, începură să facă într-adevăr dragoste. Simțind că își micșorează ritmul, Valentina îi șopti lui Gregori la ureche:

— Ai terminat?

Gregori îi răspunse gâfâind fără să-și schimbe poziția:

— Nu, nu, dar nu mai vreau.

Apoi înălță capul puțin și se uită la ceas cu coada ochiului. Era douăsprezece și jumătate. Ei trebuie să-l aștepte deja. Îl cuprinse brusc o tristețe, dar nu se smulse din pântecele primitor căci, a doua zi dimineață, va lua zborul 352 al companiei Aeroflot pentru Moscova, apoi totul se va termina. Se va pomeni într-o lume înspăimântătoare și închisă, fără nici o speranță.

Cu un soi de agitație disperată, începu să se miște din nou, concentrându-și întreaga energie a cugetului în sex. Încercă să nu se gândească la nimic, în afară de tânăra târfuliță de culoare, cu fusta ei mini din piele, care stătea tot timpul în față la *Stage*, situat pe Seventh Avenue. Nu avusese niciodată curajul să o abordeze.

Sexul i se trezi la viață. Mai liniștit, începu să se gândească. Cum ar putea oare să scape de Valentina Sevcenko? Din momentul în care ieșise din biroul lui de la Națiunile Unite,

situat pe First Avenue, oamenii din al Cincilea Directorat nu-l slăbiseră nici o secundă din ochi. În apartamentul de vizavi, ocupat în mod firesc de un coleg rus, ce lucra tot la Națiunile Unite, doi membri din al Cincilea Directorat — „Murder Inc." – din cadrul KGB — îl supravegheau continuu și erau gata să intervină imediat dacă observau că avea cea mai mică intenție să-și ia tălpășița. Cei doi erau Valeri Pavlov și Oleg Lianin. Oficial, făceau parte din Misiunea sovietică la Washington, veniți să-și petreacă sfârșitul de săptămână la New York. Însă Gregori Skripov era colonel plin în KGB și avea în spate douăzeci și șapte de ani de „casă". Era un profesionist prea vechi ca să se lase înșelat de aparențe. Acesta era și motivul pentru care fusese chemat la Moscova, adică pentru așa-zisa conferință organizată de directorul general al KGB, la care participau și șase adjuncți ai lui Andropov. Însă Gregori nu își făcea nici o iluzie, căci știa clar că va ajunge direct într-o celulă de la Lubianka. Cunoștea prea bine procedeul, fiindcă îl aplicase și el altor „trădători". Îl chinuia o singură întrebare: oare și „ceilalți" fuseseră la fel de imprudenți? Să fie oare victima vreunui denunț? Poate că nu va afla niciodată.

Se gândi la mașina care îl aștepta puțin mai departe, la intersecția Străzii 60 cu First Avenue. Oricât de puternici ar fi, protectorii lui nu puteau face nimic atâta vreme cât nu reușea să ajungă la ei. Imobilul mic cu patru etaje aparținea Ambasadei sovietice și beneficia de extrateritorialitate.

Chiar și femeia cu care se culca făcea parte din echipa de „protecție". Lucrând sub acoperire ca stewardesă la Aeroflot, Valentina era unul dintre elementele cele mai strălucite din al Cincilea Directorat. În timp ce ea se dezbrăca, Gregori observase cum mușchii i se încordau sub pielea satinată. Avea umerii lați și unghiile tăiate din carne. Era făcută atât pentru dragoste, cât și pentru război. Brusca ei „pasiune" pentru Gregori constituia un sistem special de supraveghere până în clipa în care va părăsi apartamentul ca să se urce în mașina oficială, care îl va purta într-o altă lume.

Își dădu seama că sexul lui își pierdea din nou vigoarea și începu să o asalteze cu furie, cuprins parcă de o pasiune neașteptată.

— Strânge-mă tare de tot, murmură el.

Rusoaica îl strânse în brațe ascultătoare, cu forța unei menghine. Dacă ar fi încercat să o strângă de gât, ea s-ar fi apărat, iar „ei" ar fi venit cu siguranță. Valeri și Oleg aveau în mod cert cheia apartamentului. Dacă el, Gregori Skripov, ar fi trebuit să conducă o operațiune ca aceasta, ar fi avut cu siguranță cheia. Concentrându-se foarte tare, brusc fu convins că a găsit rezolvarea problemei lui. Cu o singură condiție: să nu-l fi înșelat memoria vizuală.

Acum Valentina își ondula șoldurile sub greutatea lui, respirând sacadat. O simți umedă și deschisă. Era o femeie senzuală, sentimentală ca o stâncă, dar îi plăcea să facă dragoste chiar și la comandă.

Verva bruscă a partenerei sale îl luă prin surprindere și simți imediat că se apropie orgasmul. Acest lucru îl făcu să intre în panică. Nu era sigur că va mai putea face dragoste încă o dată. Nu sub presiunea de care era amenințat. Acesta era sfârșitul planului său... Înălță capul, se opri și se smulse din partenera lui. Valentina încetă imediat să se mai miște și îl privi surprinsă și dezamăgită.

— Ce ai pățit?

Gregori reuși să zâmbească. Stătea în genunchi pe cearceaful din satin mov, în plină erecție.

— Nimic, vreau o mică schimbare.

— O mică schimbare?

O umbră de nedumerire îi fulgeră mai întâi privirea neagră, apoi râse când înțelese ce voia. Se răsuci pe burtă cu fața la cearceaf și cu picioarele larg desfăcute, cu bazinul puțin ridicat, ca o sclavă somnoroasă și lascivă. Se întoarse și îi zise veselă lui Gregori:

— În Orient te-ai deprins cu obiceiurile astea rele?

Înainte de a fi „Rezidentul" KGB la New York, sub ordinele Primului Directorat, Gregori Skripov ocupase același post în Cipru, însă pe atunci depindea de al Optulea Directorat, care acoperea întreaga zonă, din Iugoslavia până în țările arabe.

Își fixă privirea la curbura foarte, amplă, apoi la picioarele minunate și își văzu de treabă. Însă, brusc, un gând îi dădu un fior rece pe șira spinării. Cum de ghicise Valentina ce voia el? Ori acest lucru era scris în dosarul lui de la șeful Personalului?

— Nu, zise el.

Se ridică, o apucă pe tânără de mână și o obligă să se scoale.

— Vino în bucătărie!

De data asta, Valentina nu-și mai ascunse surpriza. Acest lucru nu făcea parte din programul stabilit. O clipă, lui Gregori îi fu teamă că ea va refuza din cauză că bănuia ceva. Dar Valentina era disciplinată. Fusese angajată special ca să-i îndeplinească orice dorință. Cu siguranță că a fi posedată pe gresia din bucătărie era mult mai puțin dureros decât dacă ar fi sodomizată. De aceea se pregătise dinainte, ungându-se cu o cremă specială. Al Cincilea Directorat nu ducea niciodată lipsă de metode.

Ea se lăsă ridicată din pat. Bazinul cambrat compensa din plin pieptul mic. Străbătură coridorul îngust ce ducea în salon, apoi Gregori deschise ușa bucătăriei. Se găsea chiar vizavi de intrarea în apartament, lângă scara de incendiu lipită de fațada de pe Strada 60. Pătrunzând în încăperea pardosită, Valentina se zgribuli.

— Ce frig e aici!

Era o încăpere dreptunghiulară, vopsită în maro. Pe peretele din stânga, era o fereastră care se deschidea în sus, situată exact în fața unui blat pentru gătit lipit de chiuvetă și de aragaz. Colțul de lângă fereastră era ocupat de o masă cu patru scaune. Gregori aruncă o privire rapidă prin încăpere. Frigul începu să-i atenueze erecția. Valentina îl fixa cocoțată pe tocurile ei înalte.

— Cum vrei, *golubcik*,[1] pe masă?

Gregori o apucă de mână și o trase.

— Nu, vino cu mine!

O sprijini de marginea chiuvetei și o luă în brațe. Se sărutară ca să se încălzească și să însuflețească erecția lui Gregori. Când acesta se simți din nou mai bine, apăsă ușor umerii partenerei. Ascultătoare, Valentina se lăsă în genunchi pe gresie și îl apucă în treacăt cu gura cu un gest cât se poate de firesc.

---

1. Porumbelule (n.a.)

Gregori Skripov se lăsă în voia ei, însă cu mintea trează. Pândea zgomotele din apartament. Se temea în fiecare clipă că va auzi ușa deschizându-se. S-ar putea ca îngerii lui păzitori să se impacienteze și să vină să vadă ce s-a întâmplat. Dar, aparent, ei aveau încredere în Valentina.

Ardea de nerăbdare. Fixase întâlnirea la miezul nopții. În curând va fi ora unu. Oare ceilalți îl vor aștepta? Se hotărî brusc să treacă la ultima etapă a planului său. Îndepărtă gura Valentinei, se lăsă în jos și o obligă pe tânără să se întindă pe gresie cu fața spre chiuvetă. Deasupra rămăsese un spațiu gol, cam de șaizeci de centimetri.

— E rece, zise Valentina.

Nu mai era deloc excitată, dar se lăsă posedată. Fără o vorbă, Gregori o penetră sprijinindu-se în coate și în genunchi, exact ca în pat. Valentina își încolăci picioarele în jurul coapselor lui ca să nu atingă podeaua, cu capul dat pe spate, aproape băgat sub chiuvetă și cu un braț petrecut după ceafă. Știa că în această poziție Gregori nu va rezista mult timp... Deși era frig, el gâfâia în timp ce se întreba dacă va putea ajunge la bun sfârșit.

Începu s-o posede pe Valentina cu mișcări repezi ale bazinului. La fiecare asalt, tânăra rusoaică aluneca pe gresie câțiva centimetri, înfundându-și capul și mai tare sub chiuvetă. Gregori părea să nu-și dea seama. Valentina se răsti cu furie, uitând de ordinele primite.

— Ești nebun! Mă doare, e tare!

Gregori nu îi răspunse, asaltând-o cu și mai multă furie, încât Valentina ridică piciorul atât de vertical, că părea o sculptură suprarealistă așezată în bucătărie.

Gregori apăsa cu toată greutatea corpul de sub el. Valentina vru să se ridice, dar se lovi cu fruntea de marginea de jos a chiuvetei. El gâfâia ca și cum ar fi murit de plăcere.

— Oprește-te, strigă Valentina. Ajunge!

Dar el nu o băgă în seamă. La fiecare accelerare a mișcărilor bazinului, Valentina își dădea seama că lui îi plăcea și mai tare. Dar fiecare zguduire o făcea să alunece mai mult sub chiuvetă. Ajunseseră cu umerii dedesubt.

Un mârâit puternic și o zguduitură și mai mare îi dădu de

înțeles tinerei că se apropia sfârșitul. Gregori se lăsă mai greoi peste ea cu respirația sacadată. Valentina nu ajunsese la orgasm. Se uita la Gregori cu un amestec de dezgust și curiozitate.

— Ești nebun de-a binelea! făcu ea.

Gregori Skripov întinse mâna dreaptă ca și cum ar fi vrut să-i mângâie obrazul. Însă apucă între degete mânerul găleții de gunoi fixate în nișa din dreapta. Valentina observă prea târziu expresia schimbată de pe chipul lui Gregori. Urletul ei fu întrerupt brusc de capacul greu din fontă care îi strivi toată fața, de la frunte până la bărbie. Prima lovitură îi strivi nasul.

Gregori ridică iarăși capacul și îl trânti apoi cu toată forța peste fața Valentinei din care curgea sânge. Rusul tremura ca varga, dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Valentina încă mai țipa, însă strigătul era înăbușit de spațiul îngust. Gregori Skripov o lovea ca un nebun cu capacul, cu icnete de țapinar. Îi strângea cu mâna stângă umărul Valentinei, iar cu brațul îi apăsa gâtul ca s-o sufoce, dar rusoaica rezista. Dădea din picioare pe la spatele lui Gregori într-un balet îndrăcit, încercând să le sprijine de podeaua alunecoasă. Dădea furioasă din bazin ca să scape de greutatea bărbatului care voia să o omoare.

Capacul se abătu din nou asupra ei cu un zgomot înfundat, strivindu-i cartilajul nasului și crăpându-i buza superioară. Sângele țâșnea ca un izvor, intrându-i în gură. Tuși sufocată și scutură capul dintr-o parte în alta. Arăta de nerecunoscut.

Gregori avea senzația că ea va rezista la nesfârșit și că se găsea în acest spațiu împuțit de câteva ore. De fiecare dată când își lua avânt ca să o lovească cu capacul, se izbea cu umerii de marginea chiuvetei. Simți inima Valentinei bătând repede, repede. Acum nu mai țipa, concentrându-și toate forțele în luptă.

Abătu pentru ultima oară capacul greu din fontă și îl ținu peste fața mutilată ca o botniță monstruoasă, în timp ce apăsa cu brațul gâtul care palpita. Simți un picior puternic în șale, dar rezistă.

Își dădu seama cu groază că trăia și că mușchii gâtului ei rezistau la strânsoarea lui, că își înghițea meticulos sângele ca

să nu se înece. Dacă i-ar da drumul, ar începe să urle și i-ar alerta pe Valeri Pavlov și pe Oleg Lianin.

Privirea i se opri asupra unei tije din metal sprijinite de perete, de grosimea unui creion, lungă de vreo treizeci de centimetri, cu un mâner ca al cheilor de deschis cutiile de conserve. Probabil că era folosită la desfundarea țevilor.

Valentina se mai mișca încă sub el. Îl dureau mușchii brațului drept de cât ridicase și lăsase capacul greu... Eliberă gâtul menținând capul strivit sub capac cu mâna dreaptă. Cu stânga, apucă tija și o apropie de fața Valentinei. Simți cum capătul îi atinge obrazul, apoi o ridică, urmă linia nasului și ajunse la ochi.

Fără să se uite, apăsă tija cu toată puterea. Ochiul rezistă o fracțiune de secundă, apoi tija pătrunse cu o ușurință uimitoare în retină, străpunse cristalinul, trecu prin creier și se opri în peretele posterior al cutiei craniene. Urletul Valentinei nu putea fi descris. Gregori avu senzația că va fi aruncat de tresărirea disperată a agoniei. Lăsă tija înfundată în ochi și începu să vomite fără să se oprească. Sub el, corpul Valentinei era scuturat de un soi de zguduială ca și cum ar fi conectată la o sursă electrică.

Asta dură mult timp. Cu fălcile încleștate, în mirosul îngrozitor al propriei vome, Gregori Skripov tremura aproape la fel de tare ca și victima sa. Apoi, dintr-o dată, se trezi sub el cu o masă molatică și inertă. El nu îndrăzni să ridice capacul din fontă. Știa că Valentina murise. Se dădu înapoi în patru labe, încercând să nu se uite la tija care ieșea din fața rusoaicei și se ridică atât de energic încât se lovi cu ceafa de chiuvetă și fu cât pe ce să leșine. Cu inima bătându-i în piept, rămase câteva secunde pe loc ca să-și recapete suflul. Viața lui se schimbase. Nu va mai fi niciodată ca înainte. Dar merita osteneala.

Își întoarse privirile ca să nu vadă partea corpului lungit la picioarele lui. Bucătăria îi păru și mai friguroasă. În februarie, la New York, de obicei fulguiește. Se năpusti pe culoar ca să-și ia hainele. Însă un zgomot îl făcu să se oprească brusc. La ușa de la intrare se auzeau bătăi violente. Probabil că cineva auzise țipetele Valentinei.

Avea senzația că bătăile îl loveau pe el chiar în piept. Își reținu un frison puternic, apoi făcu un salt spre fereastră. Se lăsă în jos și ateriză pe platforma metalică a scării de incendiu. Simți fierul rece la picioare și începu să tremure fără să vrea... Începu să coboare scara cu pași mari și stângaci, zgribulit de frig și cu mintea golită de gânduri. Ajunse astfel până la ultimul tronson al scării care era ridicată ca să nu atingă trotuarul. Fără să piardă timpul ca s-o coboare, Gregori Skripov coborî ultimele bare din fier și se lăsă să atârne la un metru deasupra solului, apoi sări.

În clipa în care ateriză în patru labe, auzi un strigăt ce venea dinspre ușa clădirii unde locuia.

Ridică privirea și zări silueta bondoacă a lui Oleg Lianin. Claxonul unei mașini îl făcu să se întoarcă. Pe partea cealaltă a Străzii 60, în dreptul unui hidrant, era oprită o limuzină neagră, un Buick Electra, chiar la intersecția cu First Avenue, la vreo cincizeci de metri. Din portbagaj ieșea o antenă de radio scurtă și foarte fină.

Gol pușcă, Gregori Skripov începu să alerge ca un iepure gonit din ascunzătoare.

— Gregori!

Strigătul îl plesni ca o lovitură de bici. Era vocea lui Oleg Lianin, unul dintre oamenii din al Cincilea Directorat, însărcinat cu supravegherea lui. Iuți pașii, cu gura deschisă și respirația șuierătoare. Picioarele goale lipăiau pe asfaltul înghețat.

O portieră a Buick-ului Electra se deschise, dar nu coborî nimeni. Se afla doar la câțiva metri. Un pocnet înăbușit se pierdu în zgomotul orașului undeva în spatele lui. Gregori avu impresia că a primit o lovitură puternică în spate.

Parcurse încă vreo trei metri, apoi o senzație subită de sufocare îi tăie răsuflarea și picioarele. Se clătină și căzu în față proptindu-se în brațe, lovindu-se în genunchi de gura unui canal din care ieșeau aburi groși, orbit de o lumină puternică.

Un bărbat coborî din Buick-ul Electra și fugi în direcția lui Gregori. Acesta încercă în zadar să se ridice și simți doar mâinile care îl târau spre limuzină. Mai coborî încă un bărbat.

Gregori Skripov încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să scuipe un jet de sânge. Se sufoca și simțea cum își pierde

cunoștința. Imaginea chipului mutilat al Valentinei îi trecu rapid prin fața ochilor, înspăimântătoare. Apoi, mirosul suav din interiorul mașinii cu scaune din piele îi pătrunse în nări, iar căldura unui climatizor îl mai încălzi puțin. Printre zgomotele de tot felul, el distinse un pocnet sec. Portierele Buick-ului fură închise și blocate. O voce necunoscută, aproape isterică, strigă în engleză:

— *Go, Jim. Go. He is wounded!* [1]

Buick-ul demară lăsând dâre negre în urma lui și viră pe First Avenue, trecând pe roșu. Gol pușcă, Gregori era întins pe bancheta din spate a limuzinei cu capul și umerii pe genunchii unuia dintre pasagerii vehiculului. Acum uciderea Valentinei nu i se mai părea importantă. Se simțea ciudat de amorțit, respira foarte slab căci, de îndată ce voia să-și umple plămânii cu aer, o durere fulgerătoare îi tăia respirația. Alături de el, unul dintre bărbați deschise un radio-emițător și anunță cu o voce încordată și nervoasă:

— *He is wounded. Bleeding. Something in the chest. We' re going to Mount Sinaï Hospital. Tell them.* [2]

Asfaltul plin de gropi de pe First Avenue hurduca Buick-ul ca pe un vapor prins de furtună. Gregori avea chef să se găsească într-un pat curat și să doarmă. Simți cum îi pun o batistă împăturită pe rana din spate, vru să mulțumească, dar își pierdu cunoștința.

* * *

Prima pagină a publicației *New York Times* anunța pe patru coloane: *Top Russian Aid mysteriously wounded in Manhattan. Seeks political asylum. Called a murderer by Soviet Embassy.*[3]

În articol se explica în ce mod Gregori Skripov, omul numărul doi al Uniunii Sovietice la Națiunile Unite, fusese găsit

---

1. Pornește, Jim. Pornește. Este rănit! (n.a.)
2. Este rănit. Sângerează. Are ceva la piept. Ne ducem la Mount Sinaï Hospital. Spuneți-le și lor (n.a.)
3. Un rus cu o funcție importantă, rănit în mod misterios în Manhattan, a cerut azil politic. Ambasada sovietică îl acuză de crimă (n.a.)

de o patrulă de poliție pe Strada 60 cu o rană gravă în spate, provocată de un glonț. Acum se găsea la reanimare, la Mount Sinaï Hospital și, prin avocatul lui, Rufus Gardener, aducea la cunoștința opiniei publice că nu dorește să se mai întoarcă în Uniunea Sovietică. Puțin mai jos, era declarația purtătorului de cuvânt al delegației sovietice la Națiunile Unite. Acesta protesta vehement împotriva răpirii diplomatului, după cum se exprimase el. Pretindea că este vorba de un maniac sexual extrem de periculos care omorâse o cetățeană sovietică, o stewardesă de la Aeroflot, apoi fugise sub protecția agenților CIA și FBI.

Șeful Poliției din New York confirma omorul comis în apartamentul lui Gregori Skripov, dar dezmințea că ar avea vreo legătură cu fuga diplomatului.

La unsprezece dimineața, un comunicat din partea Departamentului de Stat anunța pe toate telexurile că Administrația nu știa nimic despre eventuala fugă a lui Gregori Skripov. Dacă rusul spera să rămână în Statele Unite, era în tradiție ca să i se acorde azil politic. În încheiere, comunicatul sublinia că domnul Skripov ocupa de multă vreme funcții diplomatice, așa că era ridicol să se pomenească despre spionaj.

* * *

John Krieger, șef la Domestic Operation Division din cadrul Central Intelligence Agency, puse în furcă receptorul și își înmuie buzele în cafeaua rece. Aceasta părea că are un gust mai rău ca de obicei. Vocea șefului Centralei din New York îi mai răsuna încă în urechi:

He died five minutes ago.

Gregori Skripov murise din cauza unei hemoragii puternice provocată de rana din spate.

Aici se oprea o operațiune de penetrare care trebuia să fie un mare succes al CIA în decursul ultimilor zece ani. Nu în fiecare zi reușeau să pună mâna pe un colonel din KGB.

Bineînțeles că Gregori vorbise în zilele în care stătuse la

Mount Sinaï Hospital. Magnetofoane peste magnetofoane înregistraseră totul până când își dăduse ultima suflare. Erau informații explozive ce riscau să rămână neexploatate fiindcă erau incomplete. Nimeni din cadrul CIA nu știa să le tălmăcească.

John Krieger își luă capul în mâini, gata să izbucnească în plâns. Se străduia să se agațe de ultimul gând consolator. Și anume că rușii nu știau ce le-a spus Gregori înainte să moară.

Capitolul II

— Sunt neîncrezători... observă Peter Youngblood.

Americanul se uita fix la Land-Roverul militar care parcurgea cu viteză mică plaja din Tel-Aviv, coborând pe bulevardul Samuel-Herbert care, în afară de câteva clădiri moderne, era mărginit de edificii gălbui, părăginite, jegoase, situate între *Hilton* și *Sheraton*. Deși afară era cam răcoare, plaja era plină de lume.

— Au și motive, observă Malko.

Cu o lună în urmă, un comando palestinian a debarcat pe această coastă și a asasinat treizeci și nouă de persoane înainte să fie anihilat... În acest salon intim și plăcut de la *Sheraton*, așezat cu fața spre mare, cu ospătărițele îmbrăcate în rochii lungi verzi și despicate, te simțeai totuși departe de război. Chiar și în oraș, în afară de soldații în uniforme din pânză groasă, cu Uzi sau cu M 16 pe umăr, nu se observa nici un semn de tensiune. Malko își înăbuși discret un râgâit. Tel-Aviv nu era chiar la înălțime în materie de gastronomie. Cât a durat dejunul, el s-a gândit cu nostalgie la cotletul de miel stropit cu Pichon-Lalande, savurat la bordul unui Airbus al companiei Air France, între Paris și Tel-Aviv, într-o tăcere absolută ce contrasta cu vacarmul din marea metropolă israeliană. Zborul cu Airbus durase doar trei ore. Sosise de la Viena în aceeași zi cu singura cursă, un Caravelle al companiei Air France, cu farmecul lui desuet și serviciul impecabil. Pe când Boeing-urile 737 promise? Achiziționarea lor fusese blocată de cerințele navigatorilor de zbor ai companiei Air France care doreau să fie pilotate de un echipaj format din trei aviatori. Malko nu înțelegea nici acum acest mister. El zburase

foarte des cu Boeing-uri 737 aparținând companiei Lufthansa cu un echipaj format din doi oameni, ca pe majoritatea aparatelor de acest tip aflate în prezent în exploatare. Și nu se mai prăbușeau... A fost nevoie de o minune și de eficacitatea evidenței tuturor biletelor de la Air France pentru ca Malko să reușească să găsească un loc în acest avion fiindcă El Al se afla în grevă de mai bine de cincisprezece zile, iar mii de israelieni asediau încontinuu birourile companiei Air France ca să se întoarcă acasă.

Peter Youngblood îl observa cu un aer plin de nedumerire și nerăbdare.

— Ei, începu el, în sfârșit mă găsesc în fața singurei altețe serenisime care ne face hatârul să colaboreze cu umila noastră Companie. Prințe Malko, am auzit multe despre dumneavoastră și despre minunatul castel. Angajații de la Langley vă invidiază...

Părea fascinat de ochii aurii ai lui Malko ce ieșeau mai tare în evidență pe chipul bronzat și de croiala fără cusur a hainei de un albastru închis.

— Aveți niște butoni superbi, observă el. De unde i-ați luat?

— Din Italia, răspunse Malko.

Nu mai spuse și amănuntul că sunt din aur masiv, dar păreau din oțel. Era o creație a casei de modă Bulgari.

— Unde se găsește castelul dumneavoastră? îl mai întrebă șeful Centralei CIA din Tel-Aviv. Cu banii pe care îi încasați de la contribuabilul american, cred că deasupra lui flutură flamura înstelată...

— Practic l-am renovat în întregime, mărturisi Malko zâmbind, numai că acum mă costă doar întreținerea lui... Mi-e teamă că trebuie să mai lucrez ceva timp cu dumneavoastră.

— Mai cu seamă dacă vă veți căsători și veți avea copii, sublinie americanul.

— Da, mai ales, recunoscu Malko.

Încercă să-și ascundă dezamăgirea. Alexandra, „logodnica" lui dintotdeauna, sătulă de idila ei veșnic întreruptă, plecase să se consoleze în brațele unui frumos prinț italian plin de lanțuri și de brățări ca o midinetă.

Peter Youngblood nu părea prea grăbit să treacă la subiect. Își înmuie buzele în coniacul adus din Franța, de la Gaston de Lagrange, apoi reluă:

— Spuneți-mi, nu cumva sunteți membru al Ordinului Cavalerilor Teutoni?

— Ba da, mărturisi Malko. De ce întrebați?

De asemenea, era și cavaler al Ordinului Suveran de Malta, cavaler legitim al Șoimului Negru și cavaler al Ordinului Serafinilor.

— Aveți posibilitatea să vă reculegeți în locul în care a luat ființă ordinul dumneavoastră, zise Peter Youngblood. Se află pe Misgav Ladach, o stradă din cartierul evreiesc din vechiul Ierusalim.

— Grozavă idee! aprobă Malko.

— Apropo, de ce nu ne întâlnim la ambasadă?

Ca majoritatea șefilor de centrale CIA, Peter Youngblood lucra sub acoperire diplomatică. Era viceconsul.

Peter Youngblood îi zâmbi suav. Cu geanta lui de tenis, cu părul grizonat tuns scurt, cu trăsăturile regulate și talia elegantă, părea un tânăr profesor de la Harvard, sportiv și bine crescut. Fiind neînsurat, bea numai suc de grepfrut ca să-și mențină silueta. Niciodată nu a fost bănuit de spionaj, cu toate că, timp de trei ani, a ocupat postul delicat de asistent principal în Departamentul numărul unu al CIA de la Langley.

— Prietenii noștri israelieni au mania ascultărilor. Din cauza acestui subiect la fel de delicat, stăm mai bine aici... Eu nu dispun de un „vaulted office"[1] în ambasadă.

— Vă înțelegeți bine cu ei?

Americanul se strâmbă politicos.

— Oficial, da. Ținem tot timpul legătura. Însă nu există încredere deplină. Prietenii mei de la „Military Intelligence" mă primesc la ei, la Ministerul Apărării, în schimb, tipii din Mossad îmi dau întâlnire în holul unui hotel.

— Cred că acest lucru vă ușurează mult munca, observă Malko.

— Este foarte greu să obții informații, recunoscu Peter Youngblood cu un surâs filozofal. Dacă nu am dispune de sateliți și de furnizarea de arme...

— Aveți informatori buni?

---

1. Biroul antiascultare (n.a.)

Peter Youngblood ridică privirea la cer, îngrijorat de urmarea misiunii lui.

— Mi-e teamă să nu fie manipulați de Shin Beth. Nu cunoaștem adevăratele secrete. Sau le aflăm prin precedee foarte complicate. Nu vă puteți imagina de cât civism se bucură această țară. Menajera mea, o tunisiancă bătrână și analfabetă, m-a denunțat la Shin Beth... ca spion.

— Cum ca spion?

— Da, întări americanul. Am întrebat-o dacă fiul ei care este în armată a fost trimis în Liban...

Ce încântător...

— Am efectuat de asemenea și informații așa-zis „albe", spuse în încheiere Youngblood. În plus, evreul e evreu, nu e ca italianul.... Sunt mulțumit că Agenția v-a trimis pentru Go-Sundance.[1] Nu m-aș fi simțit bine dacă aș fi fost singur în chestia asta...

— Credeți că cei din Mossad sunt la curent? îl întrebă Malko.

— Sper că nu, oftă americanul. Însă, în cazul în care sunt, nu ne vor anunța. Eu sunt singura persoană din centrală care știe acest lucru. Și nu vă ascund că sunt destul de sceptic în privința acestei informații.

Peter Youngblood se aplecă peste masă și întrebă cu îndoială în glas:

— Credeți într-adevăr că generalul Zwi Halpern, șeful Statului-Major al armatei israeliene, este agent sovietic?

Malko nu-i răspunse imediat. Privea îngândurat valurile Mediteranei. Când cunoșteai eficacitatea Serviciilor Secrete israeliene, această supoziție părea aberantă. Cinci servicii diferite țeseau o plasă de protecție antispionaj în mod teoretic de nepătruns. Era vorba de Military Intelligence, Mossad, Shin Beth, pentru Siguranța internă pe de o parte, Special Branch din cadrul Poliției și Serviciul de Informații din Ministerul de Externe, pe de altă parte. În ciuda acestei apărări formidabile, au existat totuși niște hibe.

---

1. Potrivit CIA, fiecare țară este desemnată prin două litere. Fiecare operațiune are un nume de cod. (n.a.)

Acum că se afla în Israel, această misiune i se părea lui Malko și mai paradoxală. Să vină la niște ași ai Serviciilor de Informații ca să „dezgroape" o „cârtiță" sovietică fugită de ani de zile i se părea imposibil. Cu toate astea, cazul fugarului Gregori Skripov, colonel în KGB, specialist în problemele Orientului Mijlociu, fusese o realitate. Zwi Halpern, șeful Statului-Major al armatei israeliene, era un agent sovietic de mai mulți ani. Din păcate, Gregori Skripov nu a avut timp să dea mai multe amănunte înainte de a muri.

CIA s-a aflat în fața unei informații „fierbinți" pe care însă nu o putea exploata, din cauza detaliilor neverificabile și foarte greu de folosit. Este extrem de delicat să-ți anunți prietenul că îl înșeală nevasta. Mai ales când nu ai nici o dovadă. După nenumărate tărăgănări, la cel mai înalt nivel, și după o ședință specială convocată de „National Security Commitee", CIA s-a hotărât să-l trimită pe Malko să caute, cu cea mai mare discreție, dovezile adulterului...

— Mi-e greu să cred acest lucru, mărturisi Malko. Există un singur element îngrijorător: din 1961, în Israel, nu a fost descoperit nici un spion la nivel înalt. Or, acesta rămâne un obiectiv de primă importanță pentru sovietici. Doar nu au stat cu brațele încrucișate...

Peter Youngblood îl asculta cu o expresie de neîncredere, trăgând din țigara Rothmans.

— Dar cum transmitea? În privința informațiilor militare poate fi doar o chestiune de ore. Rușii nu au reprezentanță diplomatică în Israel, iar un tip ca Zwi Halpern nu poate avea contacte cu diplomații români, singurii care au mai rămas pe aici, din câte știu eu. Israelienii supraveghează îndeaproape toate comunicațiile radio. Ar fi descoperit transmisiile... Doar nu telefonează direct la baza KGB din Cipru...

— Poate că au pus la punct un sistem sofisticat de comunicații? presupuse Malko.

— În orice caz, zise Peter Youngblood tranșant, dacă este adevărat, sunt sigur că rușii și-au luat măsuri de prevedere de când a fugit Gregori Skripov.

— Cu ei, nu se știe niciodată, oftă Malko. Ei nu gândesc la fel ca noi. Probabil că încearcă să-și exploateze „cârtița" înainte

ca ea să nu le mai fie de nici un folos. Eu cred că Agenția ar fi trebuit să-i anunțe pe israelieni și să-i lase să-și spele rufele în familie...

Peter Youngblood își aprinse altă țigară, zâmbind amuzat.

— Nu știți totul. La momentul Watergate, israelienii și-au retras din Washington ofițerul de legătură cu Compania sub pretextul că existau scurgeri. Asta le-a stat în gât multor persoane... De curând, au mai fost câteva mici frecușuri. Știți că eu mă aflu aici doar de patru luni. Predecesorul meu nu și-a terminat mandatul, iar acum este la Quito, în Ecuador, fapt ce nu înseamnă chiar o avansare...

— De ce? întrebă Malko amuzat de toată bucătăria asta.

— Pentru că nu a învățat nimic temeinic despre pregătirea întâlnirii Sadat-Beguin. Israelienii au făcut totul fără noi. Dacă am putea să le spunem că unul dintre principalii lor generali este agent sovietic, ar pune puțin balsam peste anumite răni...

Malko întrezărea deja capetele unor înalți funcționari din CIA. Răzbunarea este un fel de mâncare cașer, dar care se mănâncă rece. Oricum, rare au fost cazurile în care s-a aflat în fața unui obiectiv atât de dificil.

— Presupun că israelienii știu totul despre mine, zise el. Ce părere au despre prezența mea aici?

— Mai mult ca sigur nu or să dea o petrecere în cinstea dumneavoastră, zise sobru americanul. Aș spune chiar că s-au străduit din toate puterile să vă împiedice să coborâți din avion... Știu foarte bine cine sunteți și, de când cu naufragiul de la Seychelles, tipii din „Hamisrad“ [1] au o părere destul de rea în ceea ce vă privește. Unii dintre ei cred chiar că ați adus prejudicii grave intereselor Israelului. Pe deasupra, un agent de-al lor și-a găsit sfârșitul în acea aventură.

— Nu l-am ucis eu, se apără Malko. El a vrut să mă omoare.

— Știu, știu, zise împăciuitor Peter Youngblood. Dețin un raport foarte complet în legătură cu această afacere și este perfect. Dar mai sunt și unele rețineri. Din fericire, noi le-am făcut numeroase servicii și nu pot să se pună de-a curmezișul când e vorba de o chestiune vitală. În sfârșit, ne sunt datori cu

---

1. „Biroul“ sau Mossad. (n.a.)

un serviciu. Când a avut loc povestea Josselé, noi i-am lăsat pe agenții Mossadului să opereze pe teritoriul american...

— Cu alte cuvinte, eu sunt un fel de *persona* aproape *grata*... Deci Shin Beth nu-mi va face șicane.

Șeful centralei se uită cu coada ochiului la picioarele lungi ale unei chelnerițe, apoi zise triumfător:

— Nu numai că vă vor lăsa în pace, dar am fixat o întâlnire cu cineva de la ei care va face legătura dacă veți avea nevoie de ceva.Trebuie să fi venit deja.

— Ce trebuie să fac eu aici? îl întrebă Malko.

— Două lucruri. În primul rând, o „evaluare" a mediilor palestiniene pentru a verifica în mod independent supunerea lor la OEP. În al doilea rând, vă veți interesa de soarta unei tinere americance care a ieșit de curând din închisoare. O cheamă Jennifer Worth. A trecut peste graniță explozibili pentru palestinieni. Vrem să cunoaștem posibilele ramificații dintre palestinieni și mișcările radicale americane... A, iată că a sosit omul nostru!

Malko întoarse capul. Un bărbat străbătea holul cu pași mari. Tunsoarea foarte scurtă îl trăda pe militarul de carieră, ca și umerii largi și cămașa descheiată. După părul grizonat, părea să aibă vreo cincizeci de ani. Îi întinse mâna lui Peter Youngblood după ce rosti *Shalom*-ul obișnuit și începu într-o engleză perfectă:

— Scuzați-mă că am întârziat.

— Maiorul David Cohen, zise americanul. Domnul Malko Linge.

Ochii israelianului se opriră asupra lui Malko cu o expresie de nepătruns. Surâse imperceptibil și se așeză.

— Încă un coniac, ceru el când văzu paharul lui Peter Youngblood. Din păcate, nu pot rămâne prea mult.

În ciuda ținutei matinale, avea totuși un aer oarecum rafinat: plăcuța de la gât cu numele și cu numărul lui era din aur masiv... Chelnerița îi aduse un pahar de Gaston de Lagrange pe care începu să-l încălzească în căușul mâinilor. Peter Youngblood nu pierdu timpul.

— David va fi bucuros să vă informeze în legătură cu toate problemele care v-ar putea interesa. Vă dau un telefon la care să mă găsiți întotdeauna.

— Cât timp credeți că veți rămâne în Israel? întrebă David pe un ton care voia să însemne „când plecați?"

Era un început încurajator.

— Hm, vreo zece zile, răspunse Malko. Apropo, unde este acum Jennifer Worth?

— Am dus-o în custodie la hotelul *American Colony* din Ierusalim, zise David Cohen. Însă va fi expulzată peste o săptămână. Îndată ce veți termina cu ea. (Bău o înghițitură de coniac și observă cu voce egală:) Când se va întoarce, FBI-ul o va interoga în mod sigur.

Peter Youngblood veni în ajutorul lui Malko.

— FBI-ul nu vede lucrurile sub același aspect ca și noi, zise el. Noi preferăm să tratăm în mod direct.

David Cohen ridică din umeri cu indiferență și se întoarse către Malko.

— Fiți foarte atent, căci palestinienii nu spun întotdeauna adevărul.

— O voi face.

— Bine.

David Cohen se uită la ceas, își goli paharul de Gaston de Lagrange dintr-o dată, ceea ce este o adevărată crimă, se ridică și îi întinse mâna lui Malko.

— Vă stau la dispoziție.

Își strânseră cu toții mâinile cu zâmbete reci, apoi israelianul plecă.

— Nu prea e vorbăreț, observă Malko, și nu a crezut o iotă din tot ce i-am spus. Să revenim acum la oile noastre. Ce știți despre Zwi Halpern?

Peter Youngblood scoase un carnețel din geanta de sport.

— Numai ceea ce este oficial, spuse el. A venit din Ungaria în '38, când avea douăzeci și opt de ani. A făcut studiile la Haiffa și, în 1940, a intrat în rândurile organizației Haganah[1]. Mai târziu, în 1945, a fost numit comandantul operațiunilor din

---

1. Cuvânt ebraic ce înseamnă „apărare". Organizație paramilitară evreiască, ale cărei unități au luptat alături de Marea Britanie în timpul celui de-al doilea război mondial și care, în 1948, au constituit nucleul armatei noului stat Israel (n.t.)

Galileea. Un post foarte important. După aceea, a intrat în statul-major al acestei organizații. Când Ben Gourion a creat Tsahal, armata israeliană, Zwi Halpern a fost unul dintre primii ei ofițeri. Apoi, a început să urce treptele ierarhiei militare... Din când în când, se întoarce în Ungaria unde și-a lăsat familia. Dar nu s-a mai dus acolo de cinci ani.

— Este căsătorit?

— Văduv. Soția lui, Rikva, a murit de cancer acum șase ani.

— Ce fel de viață duce?

— Are o casă cu piscină la Herzliya, suburbia șic a Tel-Avivului. Este singurul lux pe care și-l permite. Nu cheltuiește mult și nu bea. Vorbește maghiara, germana, rusa, engleza, româna și franceza. Bineînțeles, ebraica și araba. Semne particulare: este exagerat de păros. Uitați-vă și dumneavoastră.

Îi întinse lui Malko o fotografie. Fusese făcută la o ceremonie oficială. Tipul avea nas de vultur, o față prelungă și bărbătească, o gură cu buze groase, păr foarte negru, pieptănat pe spate, umeri de catcheur și o cămașă descheiată prin care se vedea o pădure de păr... Degaja o forță extraordinar de virilă. Nu era prea înalt.

— Cred că are succes la femei, observă Malko.

Peter Youngblood zâmbi cu invidie.

— Cam prea mult. Se pare că în Ministerul Apărării nu i-a scăpat nici o secretară. Sunt moarte de poftă să se agațe de pieptul lui păros... Acum intrăm în biografia neoficială, preciză el zâmbind în colțul gurii. Prietenii l-au numit Zwi, „armăsarul", se pare că din cauza dimensiunilor impresionante ale atributelor sexuale și a prospețimii lui... Cum israelienii pun mare preț pe acest lucru, este un titlu de glorie.

— În afară de secretare, mai are și pe altcineva?

— Da, spuse Peter Youngblood. Pe văduva unui rabin.

— Pe văduva unui rabin... îl întrerupse Malko stupefiat.

Americanul zâmbi cu subînțeles.

— Ei bine, da... Și rabinii se reproduc. Se pare că poziția lor le oferă mai multă trecere la femei. Pe aceea o cheamă Ruth Hanevim.

Șeful Statului-Major al armatei israeliene îndrăgostit de văduva unui rabin, nu-i rău deloc...

— Locuiește în Tel-Aviv? întrebă Malko.

— Nu, la Ierusalim, în cartierul Mea Shearim, cuibul hasidimilor[1], evreii tradiționaliști care îi ponegresc pe păgânii de israelieni. Lucrează ca profesoară de religie într-o școală de stat și trăiește singură. Se întâlnește destul de des cu Zwi Halpern, deși știe că mai are și alte aventuri.

— Cum arată?

Americanul izbucni în râs.

— Nu am văzut-o niciodată, dar se pare că are niște ochi verzi extraordinari și niște coapse de-a dreptul emoționante. Cântărește zece kilograme în plus. E rasă în cap, bineînțeles, ca toate văduvele de rabini. Din fericire, poartă perucă... De altfel nici nu s-a născut hasid. Înainte să se îndrăgostească nebunește de un tânăr rabin cu care s-a căsătorit, era chiar o femeie ușoară. De atunci, nu a mai plecat din Mea Shearim, însă păgânii din Ierusalim șușotesc că s-ar fi culcat cu toți prietenii soțului ei...

— Se pare că e mult mai plăcut să fii rabin decât preot, zise Malko.

— Necredincioșii spun că, atunci când nu se roagă, își petrec timpul furându-și reciproc nevestele, afirmă cu perfidie Peter Youngblood.

— În orice caz, sunteți foarte bine informat, conchise Malko.

Oare mărimea organului genital al șefului Statului-Major al armatei israeliene poate constitui un secret de stat?

— Am pe cineva la Ierusalim, mărturisi americanul. Un *stringer*. Ar putea să vă ajute. Îl cheamă Wouahdi Tafik și este un arab catolic, are pașaport israelian și nu este acceptat de nici una din cele trei comunități. Știe multe lucruri pentru că e ziarist... Dar să nu îi cereți să se bage într-o acțiune directă și nu îi dați prea mulți bani. Nu trebuie să-l învățăm prost.

— Este tot ce aveți?

Peter Youngblood stătu în cumpănă.

---

1. Hasidism — curent religios evreiesc, întemeiat de Baal Șem (1698 - 1759), care venea în întâmpinarea sensibilității populare, preconizând o anumită înnoire a modului de îndeplinire a îndatoririlor sacre; în perioada sa de declin, hasidismul a introdus cultul fastuos al unor rabini cărora li se atribuiau puteri miraculoase (n.t.)

— Pentru contactele „albe", am un prieten israelian pe care l-am ajutat odinioară să iasă din Irak. I-am salvat viața.

Malko întoarse problema pe toate fețele. Nu prea avea cu ce să plece la drum.

— Ați putea să-i cereți să mă pună în contact cu Ruth Hanevim? îl întrebă el. Dar de față cu mai multe persoane pentru ca Shin Beth să nu facă prea repede legătura... Asta m-ar ajuta foarte mult pentru moment.

Americanul nu părea prea entuziasmat.

— Voi încerca, îi promise el, dar nu vă garantez nimic. Ah, dar mai este cineva care vă va furniza informații interesante. Părintele Anton de la Biserica ortodoxă rusă. Cea adevărată, care are sediul la New York.

— De ce ați spus *cea adevărată?* întrebă Malko. Există și una falsă?

Peter Youngblood surâse.

— Nu e vorba de una falsă. Însă Biserica ortodoxă de la Moscova este condusă de comuniști. Bineînțeles că acolo s-a strecurat și KGB-ul. Veniți la birou ca să vă dau toate adresele.

Se ridicară să plece. Jos, pe plajă, Land Roverul mergea cu viteză redusă. Un „Phantom" se ridică pe cer desupra mării, îndreptându-se spre nord. Malko se întreba de unde să înceapă această poveste ciudată. Străbătură holul de la *Sheraton*.

— Câți ani are Ruth? îl întrebă deodată Malko.

— Vreo treizeci și cinci. De ce?

— Cred că ați auzit vorbindu-se de demonul amiezii, nu-i așa? Mulți oameni și-au distrus cariera cel puțin pentru o văduvă de rabin.

Peter Youngblood făcu o mutră sceptică și strengărească.

— Cred că ceea ce îi cere ea nu-l costă prea scump. La Mea Shearim, oamenii nu pun preț pe bijuterii.

Intrară pe Hayarkon, bulevardul cu sens unic, paralel cu marea, deasupra arterei Samuel Herbert. Vacarmul claxoanelor era îngrozitor. La o sută de metri mai departe, chiar în apropiere de Ambasada SUA și de birourile agenției Air France, sensul unic se inversa. Toate mașinile ce veneau și din nord și din sud trebuiau să intre pe o stradă îngustă,

aglomerată cu imensele autobuze albastre ale companiei Egged. Peter Youngblood zise:

— Israelienii nu se tem de nimic. Dacă arabii ajung până aici, cu siguranță se rătăcesc prin Tel-Aviv...

Capitala israeliană semăna cu o suburbie a unui oraș inexistent cu multe artere cu sens unic și cu străzi înguste, cu multe stopuri interminabile. La fiecare intersecție, aveai timp să tragi câte un pui de somn. Inginerul neamț care le-a reglat la cincizeci de secunde în loc de douăzeci trebuie să fi fost neonazist...

De clădirea maro cu cinci etaje a Ambasadei SUA, era lipit un acoperiș albastru pe care era scrisă cu litere aurii o inscripție nu prea diplomatică: ARABEL. Disco dancing. Sexy bar.

— Aici este centrul cultural? întrebă Malko.

Peter Youngblood îi zâmbi puțin șocat.

— Este un cartier imposibil. Israelienii construiesc orice, oriunde. La o sută de metri mai departe, e plin de baruri cu târfe.

Rar vedeai un bar de noapte lipit de o ambasadă. Ajunseră în fața camerei de luat vederi a televiziunii cu circuit închis care proteja intrarea ambasadei. În partea cealaltă, se afla un parching. Pe trotuarul de vizavi, oamenii stăteau la coadă în fața birourilor agenției Air France. De când începuse greva personalului de la El Al, Air France era legătura cea mai importantă cu exteriorul. Curse suplimentare, alcătuite din Boeing-uri 747 și 707, evacuau trufandalele înghesuite la Lod, evitând astfel sufocarea economiei țării și transportau sutele de pasageri bolnavi. Peter Youngblood apăsă pe butonul soneriei și poarta se deschise. Biroul șefului centralei se afla la etajul al cincilea, chiar sub imensa antenă parabolică ce asigura telecomunicațiile, și avea vedere la mare.

În cinci minute, problema contactelor fusese pusă la punct. Fiindcă avea memorie bună, Malko nu era nevoit să-și noteze numerele de telefon compromițătoare.

— Data viitoare, îl sfătui Youngblood, veniți pe Samuel Herbert și garați mașina în parchingul ambasadei.

Aceasta era artera în pantă ce mergea pe lângă plajă.

Sensurile unice erau atât de complicate, încât, practic, puteai ajunge aici numai cu elicopterul...

Malko se urcă în Cortina lui garată în parchingul de alături. Acum trebuia să se îndrepte spre Ierusalim. Ca prin minune, reuși să ajungă pe Dizengoff, marea arteră din Tel-Aviv care te ducea cu gândul la Europa, și la cafenelele ei cu terase. După trei sute de metri, Dizengoff o lua spre est. Era suficient să mergi în prelungirea ei ca să ieși din Tel-Aviv și să o apuci pe drumul spre Ierusalim. Îndată ce trecu de intersecția cu bulevardul Ibn, Malko încetini. Acum se afla pe Kaplan Street. În partea stângă, se întindea un imens complex de clădiri, de parchinguri, de vile și de construcții de toate formele, toate cu o pădure de antene pe acoperișuri și înconjurate cu sârmă ghimpată. Pe o lungime de zece metri, pancarte în ebraică, în arabă și în engleză afișau același anunț: unitate militară, fotografiatul interzis. Aici era Ministerul Apărării, celula nervoasă a întregii țări.

Dacă un spion rus se ascundea înăuntru, însemna că dăduse o lovitură de maestru. Mai departe, traversă strada Petah Tikva și se îndreptă spre est, în labirintul de autostrăzi ce împânzeau Tel-Avivul. O mașină Cortina de poliție, alb cu albastru, aidoma cu a lui, îl depăși în urletul sirenei. Parcă era la New York. La fiecare stație de autobuz, un grup de soldați înarmați oprea vehiculele. Aceasta era imaginea tipică a Israelului. Drumul șerpuia apoi prin regiunea acoperită cu măslini. Peisajul se schimba mult mai departe, când ajunse la colinele ce înconjurau Ierusalimul. În dreapta autostrăzii, pantele colinelor dispăreau sub frunzișul unei păduri tinere: Yaar Ha Kedochim, supranumită Pădurea Martirilor. Fiecare arab a sădit un copac în memoria unui evreu ucis în lagărele naziste. Și au fost șase milioane.

Malko se gândi iarăși la Zwi Halpern. Dacă israelianul era într-adevăr un agent sovietic, trebuia să fie nervos. Rușii știau că Gregori Skripov vorbise. Fiindu-i frică, ar putea comite cu ușurință o greșeală. Singura modalitate de a-l face să tremure de frică era să se apropie de el. Iar cea mai bună metodă de a o face era cu ajutorul vulcanicei Ruth Hanevim. În cel mai rău caz, Malko ar afla cum arată o văduvă de rabin. Un specimen pe care nu-l mai întâlnise până acum.

Capitolul III

— Înainte de a fi israeliană, sunt evreică!

Cuvintele ei îl izbiră ca o rafală de mitralieră, rostite pe un ton care îngheța și un aisberg. Malko era fascinat de imensii ei ochi verzi ca două smaralde, strălucind de furie.

— Nu am vrut să vă jignesc, zise el. Încă nu m-am obișnuit cu specificul acestei țări.

Ruth Hanevim se mai liniști. Pe gâtul foarte alb, se vedea cum se zbate o venă. Stăpânul casei, un moșuleț uscățiv, slab și pricăjit, îmbrăcat ca într-o schiță a unei modiste, veni în ajutorul lui Malko, aducându-i văduvei rabinului Hanevim un pahar cu apă minerală. Aceasta începu o lungă predică în ebraică, adresată unui personaj foarte înalt și încovoiat care semăna foarte mult cu un vultur și care părea că o aprobă. Malko se duse pe terasa acoperită cu o cupolă mare din plastic. Priveliștea era minunată.

Blocurile enorme din piatră ale Zidului Plângerii, *Kotel*, — singurul vestigiu al Templului lui Solomon, distrus cu aproximativ două milenii în urmă, — se înălța mai jos, în partea opusă a unei splendide esplanade deasupra căreia se înălțau, în stânga, cupola aurie a moscheii Al Aqsa, unul dintre cele mai sfinte locuri din Ierusalim. În ciuda vârstei lor, pietrele Zidului Plângerii păreau noi-nouțe, cu smocuri de iarbă crescute între ele.

„Contactul" lui Peter Youngblood, un oarecare Moshe Larka, aranjase bine lucrurile. La cocteil, erau prezente vreo douăzeci de persoane. Casa lui era superbă și uimitoare. Avea patru etaje pe jumătate tăiate în stâncă, chiar la marginea vechiului cartier evreiesc, ce acum se afla în plină reconstrucție, cu o vedere nemaipomenită spre Zidul Plângerii.

La această oră târzie, esplanada era pustie și numai câțiva rabini se plimbau prin fața zidului, cufundați în cărțile lor de rugăciuni. La fiecare plecăciune, aveai senzația că se loveau cu fruntea de pietrele lucioase...

În dreapta și în stânga apartamentului unde se găsea, vegheau santinele israeliene, instalate în gherete minuscule așezate pe acoperișuri. Malko își înmuie buzele în paharul cu votcă în timp ce o studia pe Ruth Hanevim. O tânără cu părul creț, ca un caniș, rotunjoară, îmbrăcată în jeanși, se apropie de el și zise în engleză:

— Nu trebuie să-i dați atenție. Ruth e puțin cam exaltată. Face parte din tagma hasidimilor, adică a evreilor celor mai ortodocși. Bine că Ruth nu este preocupată mereu de religie, adăugă ea cu un râs perfid.

Malko se uita la văduva rabinului. Pe figura ei se observau numai ochii extraordinar de verzi și gura cu buze groase și moi, mereu întredeschisă, care te făcea să ignori nasul proeminent, puțin coroiat și gușița. Dacă Malko nu ar fi știut că e rasă în cap și că poartă perucă, ar fi crezut că părul negru prins cu fundițe era chiar al ei.

Peter Youngblood avusese dreptate. Ruth Hanevim era grasă, cel puțin după canoanele europene, însă corpul ei ascuns de îmbrăcăminte degaja magnetismul unui animal. I se făcea poftă să-i cuprindă în mâini pieptul mare, acoperit în mod pudic cu o cămașă din bumbac, neagră și groasă. Picioarele ei încântătoare, erau strânse în ciorapi negri.

În clipa în care Malko termină să o examineze, Ruth Hanevim întoarse capul, încrucișându-și privirea cu a lui și susținând-o. Apoi lăsă repede ochii în jos, ca și cum s-ar fi rușinat. Dar Malko observase deja că aurul topit al ochilor lui nu o lăsase indiferentă pe văduvă. El se apropie zâmbind de ea.

— Lucrați? o întrebă el.

— Da, predau Legea într-o școală.

Ceilalți participanți la cocteil nu se mai sinchiseau de Ruth, iar Malko începu să o întrebe despre hasidimii care îl așteptau pe Mesia. La fel ca și ea.

Imediat, ea se lansă într-o lungă disertație într-o engleză colțuroasă, străduindu-se să-i explice lui Malko meandrele

ortodoxiei evreiești. Cu cât vorbea mai mult, cu atât trăsăturile ei se luminau mai tare. Pieptul urca și cobora, gesturile erau mai amabile, atitudinea mai destinsă, aproape de starea de abandon. Malko zări pe fruntea ei câteva picături de sudoare. Misticismul o făcuse să cadă în transă. Se întrerupse brusc la mijlocul unei fraze și se îndepărtă cu un zâmbet jenat, fără nici o explicație.

— Scuzați-mă, spuse ea pur și simplu.

Intrigat, Malko o văzu dispărând pe scara ce ducea la celelalte trei etaje. Nedumerit, reveni lângă fata în jeanși care îl observa cu nesaț. Pe străzile din Israel nu se prea plimbau mulți blonzi, culoarea obișnuită fiind mai degrabă cea a prunei. În timp ce asculta distrat sporovăiala interlocutoarei lui, se întreba cum să profite mai bine de legătura sa. Nu se întâlnea în fiecare zi cu Ruth Hanevim.

* * *

Ruth Hanevim își privea chipul în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii ei mari, verzi și migdalați păreau și mai verzi ca de obicei, umeziți de gândurile tainice care o bântuiau. Inima îi tresălta în piept cu bătăi surde. Se simțea jilavă și rece, iar o greutate o apăsa, ca și cum ar fi avut un ghem în stomac.

Își netezi bluza pe sânii grei susținuți de un sutien cu sârmă. Cu o mișcare cochetă, ea își ridică fusta pe picior, descoperind ciorapii groși, negri, prinși cu un portjartier de aceeași culoare, își trase bluza în jos ca s-o întindă și își examină silueta. În mod normal purta măsura 42, dar era suficient să mănânce o bucățică de rahat, ca să ajungă numaidecât la 44. Din fericire, israelienilor nu le plac femeile slabe. După aceea, își trase fusta tulburată. Gestul îi amintise de ziua în care a fost posedată în picioare de amantul ei la Statul-Major între două ședințe. Adora aceste partide rapide, violente, clandestine. Procedeul era întotdeauna același: combinația unei imagini mistice și prezența unui bărbat de care se simțea atrasă o proiecta într-un soi de transă, vecină cu orgasmul.

Când se afla în starea asta, ajungea o simplă atingere și orice rezistență se topea pe dată. Chit că se ura după aceea. De când rămăsese văduvă, viața ei devenise foarte grea.

Înainte să-l întâlnească pe Salomon Hanevim, Ruth lucrase într-o agenție de presă din Tel-Aviv și se culcase cu aproape toți masculii care i se păruseră interesanți.

Timp de cinci ani, ea nu și-a înșelat soțul. La fel de adevărat e că acesta nu pierdea nici un prilej ca să-i aducă un omagiu, bineînțeles în afară de perioadele proaste. Domnul le-a binecuvântat parțial fericirea, căci Ruth nu putea avea copii din cauza trompelor sale înfundate, fapt ce îi dădea dreptul rabinului să facă ghidușii fără să încalce legea, în toate zilele date de Dumnezeu, cu o mică pauză de Șabat...

Toate astea ar fi continuat și astăzi, dacă autobuzul companiei naționale Egged ar fi avut frâne bune. Cufundat în rugăciunile lui, rabinul Salomon Hanevim nici nu a simțit când a murit, strivit de un zid de către vehiculul masiv.

Ruth s-a ras în cap, și-a găsit de lucru și s-a hotărât să-și continue viața în micul ei apartament de pe strada Gehula, din cartierul Mea Shearim. De altfel, ea a moștenit credința mistică a defunctului ei soț și a început să militeze cu entuziasm pentru cauza hasidimilor.

Mai avea încă impresia că îi continuă opera atunci când i se oferea cu discreție vreunui tânăr rabin palid și sfios, înnebunit de magnetismul și de aura ei de femeie sfântă. Poate că s-ar fi căsătorit cu unul care i s-ar fi părut mai viguros, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Zwi Halpern, invitat la o întrunire a Marelui Rabinat militar la care asistase și ea.

Acest specimen de gorilă păroasă, cu surâs strălucitor, ochi vioi și reputație de Don Juan, o șocase la fel de mult ca și întâlnirea cu soțul ei.

Într-o zi a aterizat la ea, pur și simplu pe neașteptate, și a violat-o. Pentru prima oară de la moartea rabinului, ea a regăsit acest șuvoi care a mistuit totul și virilitatea monstruoasă pe care o putea admira la nesfârșit, mereu cu aceeași tulburare. Încet, încet, legătura lor a devenit tot mai strânsă și întâlnirile, mai dese. Întotdeauna făceau dragoste în același mod: rapid, violent, cu intensitate și deseori pe ascuns. Câteodată, chiar în

locurile cele mai neașteptate, ca bancheta din spate a Land Roverului, în Sinai. Dar mai cu seamă, comunicau, iar această complicitate a devenit mai puternică decât prima.

Bineînțeles că tot Israelul era la curent cu legătura lor, inclusiv Shin Beth. Anumiți membri, care îi blamau pe hasidimi, găseau această situație destul de ridicolă. În timpul Războiului de șase zile, orice soldat israelian care reușea să pună mâna pe „Peyoss"-urile unui hasid avea dreptul la patru zile de permisie. La urma urmelor, amândoi erau văduvi, iar Israelul, o țară liberă.

Ruth Hanevim tresări: auzise ușa deschizându-se. De câtva timp, devenise foarte nervoasă și era nevoită chiar să ia somnifere ca să doarmă. Nu mai făcuse de multă vreme atâtea lucruri exaltante. Dacă proiectul ei reușea, va fi binecuvântată de întreaga comunitate a hasidimilor din Ierusalim... Iar acest lucru merita câteva nopți nedormite. Ieși din baie. Nu avea chef să se întoarcă la invitați ca să discute cu ei, dar nici să plece, căci era prea devreme. În stânga, se afla un birouaș, în prelungirea căruia era un soi de culoar îngust, cu bibliotecă.

Ruth Hanevim se strecură înăuntru și luă o carte de psalmi. Găsi unul și începu să citească după ce se instală pe o canapea micuță de două locuri. Își căuta pacea trupului și a sufletului. Străinul blond care îi aruncase acea privire pătrunzătoare trezise toți demonii din ea.

* * *

Malko își consultă ceasul Seiko-Quartz. Ruth Hanevim dispăruse de vreo douăzeci de minute, dar nu plecase fiindcă geanta ei era acolo. Discuțiile politice din jurul lui se transformaseră în teme bizantine... Simți brusc o nevoie nestăpânită să afle ce făcea Ruth Hanevim. În meseria lui, era mai bine să se încreadă în instinct... Se îndreptă discret spre scară, fără să-l observe cineva. Etajul al doilea era pustiu. Se aflau aici numai dormitoare. Nici la primul nu găsi nimic interesant. Ajunse la parter, cercetă livingul dintr-o privire, traversă micuța curte interioară și zări un birou slab luminat care se afunda în stâncă, exact sub strada Misgav-Ladach. Era o cămăruță cam primitivă. Intră, dar se opri imediat.

Ruth Hanevim era așezată în spate, citind cu picioarele încrucișate. Făcu un zgomot și ea tresări. Malko se apropie de ea zâmbind.

— Chiar mă întrebam unde ați dispărut, zise el. Ce citiți?

Ruth Hanevim avu impresia că tot trupul începe să i se înmoaie de la talie în jos. La început, nu reuși să vorbească în engleză. Malko luă cartea și zâmbi când văzu că este în ebraică. Privirea urcă ușor și se opri pe corsajul bombat de pieptul opulent. Ruth Hanevim reacționă atât de violent, de parcă ar fi atins-o.

Se ridică brusc și fugi la locul de unde luase cartea de psalmi. Malko veni după ea. Privirile lor se intersectară. Văzu gura foarte roșie întredeschisă și nările palpitând. Privirea verde alunecă spre stânga. Aproape că se atinseră. Toate zgomotele petrecerii erau înăbușite de zidurile groase din piatră.

Ruth întinse brațul ca să pună cartea la loc, pe o etajeră. Malko se hotărî să se lase condus de instinctul lui de vânător. Nu-și adresaseră nici un cuvânt. Cu un gest natural, prinse cu mâinile șoldurile tari și pline. Ruth Hanevim rămase împietrită, cu brațul întins, precum o statuie. Malko avu impresia că, dacă i-ar adresa un singur cuvânt, ea va începe imediat să urle.

Mâinile lui urcară încetișor de-a lungul corsajului de bumbac, atingând sânii. Culoarul era atât de îngust, încât trebuia să se miște doar câțiva centimetri ca să se lipească de Ruth. Ochii de smarald parcă se umpluseră subit cu apă. O apă tulbure, cu reflexe irizate.

El se aplecă și o sărută. Buzele groase se deschiseră ascultătoare în contact cu ale lui, însă limba rămase inertă, de parcă ar fi fost desprinsă. Cu toate astea, inima femeii bătea puternic în piept ca un ciocan. Rațiunea îi spunea să plece, să strige, să se îndepărteze. Însă simți lipit de pântece talismanul malefic ce întotdeauna o făcea neputincioasă, nereușind să se dezlipească.

În capătul opus al curții interioare, auziră voci. Erau invitații care plecau. Tresărid, ea își eliberă gura, însă pântecele rămase lipit de Malko. Numai când auzi o ușă trântindu-se, reuși să se îndepărteze puțin.

— *Rad mimeni, ze goal-nefesh!*[1]

În tulburarea ei, nici nu-și dădu seama că vorbise în ebraică. Încercând să se strecoare spre birou, ea se întoarse cu spatele la agresor. Dar, numaidecât, două mâini cu degete puternice o prinseră de șolduri, țintuind-o de raftul plin cu cărți. Fiindcă era gata să cadă, se prinse cu mâinile de o etajeră, cu mintea golită și cu pântecele fierbând. Ea îl simți pe bărbatul care gâfâia strâns lipit de ea. Abia se puteau mișca pe culoarul îngust.

Mâinile coborâră, urmară linia coapselor până la marginea fustei, apoi urcară, dând la o parte țesătura, atingând în treacăt pielea goală și umedă de sudoare. Ruth Hanevim tresări puternic atunci când degetele ajunseră la ultimul obstacol al pudoarei ei. Tocmai se pregătea să urle când lumina se stinse în birou, lăsându-i pe întuneric. Cineva crezuse că nu era nimeni în încăpere. Așa ceva nu era posibil, nu avea să se lase posedată în acest cotlon înghesuit care mirosea a praf. Nici măcar cu Zwi Halpern nu făcuse așa ceva.

Deodată își dădu seama cu o teamă dulceagă că șoldul ei era gol și că o spadă fierbinte îl apăsa, alunecând din ce în ce mai jos.

Fără nici o comandă precisă primită de la creier, mușchii începură să antreneze coapsele, iar un picior se depărtă. Imediat, ea simți tija cărnoasă invadând-o cu un elan imperios, aproape brutal. Mâinile îi prinseră din nou șoldurile, împingând-o în spate ca să o penetreze mai bine.

Spațiul era atât de îngust, încât abia se puteau mișca. Rafturile trosniră, iar ea simțea un ușor du-te-vino, făcând-o să explodeze dintr-o clipă în alta. Se simțea fiară, femeie. Plăcerea se răspândea în pântecele ei, inundând-o cu o căldură aproape insuportabilă, și înmuindu-i picioarele. Îi venea să urle, dar se abținu.

Gura deschisă se opri lângă etajeră, strângând cu dinții lemnul ca să-și înăbușe țipătul care se transformă în geamăt. Degetele strângeau raftul de deasupra, gata să-l rupă. Acest interludiu dură câteva secunde, apoi talazul se revărsă, ea

---

1. Lasă-mă în pace, e scârbos! (n.a.)

rămânând cu o senzație de ușurare și seninătate. Membrul care o viola dispăru un pântecele ei cu o zguduitură violentă și își dădu seama că partenerul ei explodează la rândul lui.

Îi veni să urle din nou. Un văl negru trecu pe dinaintea ochilor. Rămaseră mult timp în întuneric. După aceea, Ruth simți pântecele eliberându-se de bestia care îl invadase și își lăsă fusta în jos. O voce dulce îi șopti la ureche:

— Să mergem la primul etaj. Fiți atentă la perucă.

Peruca ei brunetă îi alunecase pe frunte, lăsând liberă ceafa rasă. Ruth și-o aranjă cu gesturi mecanice, ca o somnambulă, și porni pe pipăite pe culoar, dar fu nevoită să se oprească fiindcă slipul îi aluneca în jos. Ea se aranjă și, după ce aprinse o lampă, se pomeni în curtea interioară. Inima îi bătea nebunește, iar ea murea de rușine și de plăcere.

Pe scări, se ciocni de o pereche ce cobora. Avea un singur gând: să-și ia mai repede geanta și să se ducă la Zidul Plângerii ca să se roage și să-i ceară iertare lui Dumnezeu pentru slăbiciunea ei. Oricum trebuia să se ducă.

* * *

Moshe Larka înaintă spre Malko cu un zâmbet în colțul gurii. În camera de sus erau doar vreo zece persoane, printre care și tânăra creață în blue-jeans. Israelianul îl luă pe Malko de braț.

— Se pare că ați speriat-o pe frumoasa Ruth Hanevim, zise el. A venit aici parcă urmărită de diavol și a plecat imediat.

— Serios? făcu Malko cu aerul cel mai nevinovat.

Israelianul îi făcu cu ochiul.

— Sper că totul merge ca pe roate...

— Aproape, spuse Malko.

— Veniți, vreau să vă arăt ceva.

Îl trase pe Malko spre terasă. Aici era mult mai răcoare. Moshe Larka întinse mâna arătând o siluetă care cobora scările ce legau cartierul evreiesc cu esplanada din fața Zidului Plângerii.

— Iat-o!

Malko o recunoscu pe Ruth Hanevim. Văduva străbătu esplanada și se opri în partea dreaptă a zidului, cea rezervată femeilor. Scoase din geantă o carte și începu să se roage. Din cauza luminii puternice, se distingea ca ziua. Moshe Larka râse gros.

— De câtva timp încoace, practic vine în fiecare seară să se roage la Zidul Plângerii, exact la miezul nopții. Chiar și în nopțile când este supărată, ca acum, de exemplu. Mă întreb ce păcate vrea să i le ierte Dumnezeu. Sau ce dorință și-o fi pus.

— Să-și găsească alt bărbat, făcu israelianul cu cap de vultur, cu un aer de cunoscător.

— Atunci, trebuie să fie foarte păros, adăugă Yahel, tânăra cu părul creț.

Malko nu slăbea din ochi silueta neagră ce părea strivită de imensul zid. Poate că acesta era capătul firului călăuzitor. Oare ce greutate îi apăsa pe suflet amantei lui Zwi Halpern, presupusul trădător?

Se întrebă deodată cine a fost legătura lui Shin Beth în seara asta... Cu siguranță că a existat cineva. Poate că bărbatul cu cap de vultur trist. Sau Yahel, fata în jeanși care își făcea serviciul militar... Admiră priveliștea superbă. În depărtare, în spatele turnurilor celor două moschei, se zăreau luminile hotelului *Intercontinental*, construit chiar pe Muntele Măslinilor. La poale, Ruth Hanevim se îndepărtă De Zidul Plângerii și se îndreptă spre parching. Malko se întoarse spre Moshe Larka.

— Știți cumva de ce se duce în fiecare seară la Zidul Plângerii?

Israelianul scutură din cap.

— Nu, poate că trece printr-o criză de misticism. Sau poate că are o problemă gravă. Seara este mai liniște ca să se roage, căci ziua lucrează. Mai este și rugăciunea. Poate că suferă de insomnie, adăugă el râzând. Sau probabil că ați tulburat-o.

Se pare că toți invitații și-au dat seama de interludiul arzător din birou. De parcă toată casa ar fi împânzită de microfoane. Malko se întreba acum dacă avusese dreptate... Ruth dăduse bir cu fugiții... Dar el nu se năpustise asupra ei

numai de dragul CIA, ci și pentru că existau anumite situații care îl invitau la „viol". Bărbatul cu cap de vultur trist se apropie de el.

— Cum vi se pare Israelul?

— Liniștit, răspunse Malko. Extrem de liniștit. Parcă nici nu ar fi război.

Interlocutorul său zâmbi.

— Nu mai e război! A spus-o și Sadat.

— Dar palestinienii?

Israelianul clătină din cap.

— Practic nu pot să ajungă până la noi. Toate granițele sunt închise. Ultima, cea cu Libanul, se află la nord. Acum suntem liniștiți în partea aceea, sper. Iar zona iordaniană este de netrecut. Există trei rânduri de sârmă ghimpată legată la curent, câmpuri minate, detectoare acustice, patrule, elicoptere și un lac întins pe patru kilometri.

— Nu aveți nici o rețea teroristă în Israel? întrebă Malko.

— Una mică, zise fața de vultur trist. Sunt câțiva tineri care fac agitație în teritoriile ocupate ca treacă granița în cazul în care OEP-ul ar câștiga. Sunt băgați la închisoare câteva săptămâni, apoi se liniștesc. Dar nu e nimic grav. Nu au nici arme, nici bază logistică... De altfel, palestinienii din Cisiordania sunt foarte bucuroși pentru că nu au câștigat niciodată atâția bani. În plus, beneficiază de aproape toate avantajele israelienilor.

În timp ce îl asculta, Malko se întreba cum de mai exista încă un conflict în Orientul Mijlociu. Își înăbuși un căscat.

Micuța Yahel interveni în discuție indignată:

— Pe mine m-a atacat un arab acum trei săptămâni chiar aici!

Bărbatul cu fața de vultur trist zâmbi.

— Nu este același lucru. Voia doar să te violeze.

Malko îi aruncă o privire „soldățicăi". Jeanșii se mulau pe fesele rotunde și ferme, figura copilăroasă și deschisă era extrem de senzuală. Arabul acela avea scuze... Ultimii invitați se pregăteau de plecare. Își luă la revedere de la gazdă și porni pe scara îngustă cu Yahel în urma lui.

Strada Misgav-Ladach era complet pustie. Aducea cu un decor de film, cu casele ei frumos construite din piatră roz cioplită, cu o arhitectură extrem de fasonată, cu porticurile boltite și scările lor întortocheate. Israelienii reconstruiau în întregime cartierul evreiesc, cu sinagogile și școlile lui talmudice, distruse de iordanieni înainte de 1967. Foarte puține case erau locuite, iar acest lucru îi dădea un aspect artificial. Străduța strâmtă Misgav-Ladach, principala arteră din cartierul evreiesc, urca printre cele două șiruri de fațade întunecate și de case neterminate.

— Știți cum să ajungeți în parcare? îl întrebă Yahel.

— Vag...

— Vă conduc eu, zise tânăra israeliană. Așa, nici eu nu voi fi singură.

După o sută de metri, strada se îngusta, iar ei o luară la dreapta, trecură printr-un tunel boltit și îngust, apoi ajunseră într-o piață mică, luminată de lampioane noi-noute. Era o priveliște ireală. În față, se înălța silueta impresionantă a unei școli de rabini. Liniștea era absolută și nu se auzea decât zgomotul pașilor lor. Un vânt tăios se stârnise șuierând printre casele ornamentate, înghețându-i pe loc.

În sfârșit, ajunseră în minuscula parcare de la suprafață. Israelienii începuseră să construiască una subterană, dar au fost nevoiți să stagneze lucrările din cauza scandalului iscat de ONU. De fiecare dată când mutau din loc o piatră, le era teamă să nu fie un vestigiu arheologic.

— Puteți să mă lăsați acasă? Locuiesc aproape de *King David*, zise Yahel.

Insistența ei începuse să devină suspectă... Shin Beth folosea multe femei. Sau pur și simplu, îi plăcea de Malko. Străbătu străduțele pustii și ajunse în cartierul armenesc, apoi ieși din orașul vechi prin Jaffa Gate.

— Acum o luați pe Mamilla Road, zise Yahel. După aceea, faceți la dreapta, pe David Hamelech.

Ierusalimul i se părea un miraj. Zăreai locurile în care voiai să mergi, însă nu ajungeai niciodată acolo, din cauza labirintului de străzi care urcau și coborau, care virau brusc, aveau alte nume, sau se terminau cu o înfundătură. Se pare că

israelienii nu aflaseră încă de linia dreaptă. Întotdeauna dădeai peste o curbă. După ce trecură de colosul cenușiu al hotelului *King David*, Yahel îi spuse lui Malko să facă la stânga, pe o mică esplanadă mărginită de case reconstruite, precum cele din orașul vechi, înghesuite unele în altele pe panta abruptă a unei coline, vizavi de zona vestică a Ierusalimului.

— Vreți să admirați priveliștea? îi propuse cu timiditate Yahel. Nu este la fel de frumoasă ca la Moche, însă casa este drăguță, căci este pe jumătate săpată în stâncă.

— Nu vreau să vă deranjez, protestă cu ipocrizie Malko.

— Oh, dar sunt singură, părinții mei au plecat în Europa, iar logodnicul meu, în sudul Libanului. Participă la operațiunile militare. Eu sunt în permisie și plec abia peste trei zile.

Intrară în casă. Yahel îl conduse pe Malko în livingul cu terasă. În față, se ghicea linia zidurilor din orașul vechi.

Yahel deschise ușa și îl trase pe terasă. Priveliștea era superbă, dar începuse să burnițeze. Se întoarseră repede înăuntru. Sfârcurile sânilor lui Yahel se vedeau prin bluza albă, ca și cum ar fi vrut să se elibereze. Fata roși zâmbind.

— Mi-e frig.

— Trebuie să-i încălzim, zise Malko surâzând.

Când începu să-i maseze ușurel pieptul rotund prin bluză, Yahel se mulțumi doar să închidă ochii. Își petrecu brațul în jurul taliei, iar trupul ferm și durduliu se lipi imediat de el. Episodul cu Ruth nu îl epuizase chiar de tot, iar atingerea acestui trup fraged și tânăr îi aminti rapid că, înainte de a fi agent secret, era totuși bărbat.

Se pomeniră pe canapeaua largă. Yahel își lepădă numaidecât hainele, îl ajută și pe Malko să se dezbrace, apoi îl strânse în brațe, sărutându-l mai să-l sufoce.

Ea se uita la părul lui blond și la ochii aurii aproape cu venerație.

— Ce noroc ai că ești blond! oftă ea.

Își aplecă gura de copil pe pieptul lui Malko, atingând cu abilitate sfârcul unui sân, alternând mângâierile limbii cu mușcătura unei feline, frecându-și întruna trupul de al lui. După aceea, fără să se oprească din mângâierea când a unui sân, când a celuilalt, ea se ridică și se împlântă în Malko.

Sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, începu să se mişte cu ochii închişi, gemând, legănându-se înainte şi înapoi. Apoi se frecă şi mai tare de el, slobozi brusc un mârâit şi explodară în acelaşi timp. Ea rămase nemişcată, cu capul pe pieptul lui Malko, încercând să-şi recapete suflul. El se simţea bine. Îi mângâie maşinal spatele, iar ea închise ochii precum o pisică fericită. În viaţă mai sunt şi momente de relaxare ca acesta de care trebuia să profite din plin. Brusc, realiză că Yahel mestecase întruna în tot acest timp.

— Ce mesteci tu acolo?

— Nişte *bingo*, spuse ea simplu. Seamănă cu marijuana. Se găseşte la Gaza. Este plăcut, te face să plutești. Altfel, nici nu aş fi avut curaj să te aduc aici.

— De ce?

Yahel plecă privirea în pământ.

— Pentru că doarme mama în camera din fund. Dar ia somnifere şi de asta are somnul profund...

În mod sigur nu era agent în Shin Beth. Malko se imagină gol pe canapea, surprins de o mamă evreică cuprinsă de isterie. Treptat, treptat, dorinţa i se spulberă... Yahel îl observa curioasă.

— Este prima oară când fac dragoste cu un bărbat care nu a făcut circumcizie, e amuzant.

Se întinse. Relaxată şi fără complexe şi la fel de copilăroasă, îşi aprinse un Rothmans şi suflă fumul în tavan.

— Faci dragoste des? o întrebă Malko.

Ea se aplecă şi se distră gâdilându-i pieptul cu părul creţ.

— În armată mă gândesc doar la asta. Fetele fac doi ani. Toţi ofiţerii se culcă cu secretarele lor. Aşa l-am cunoscut eu pe Arik.

— Cine este Arik?

— Logodnicul meu. Ne-am cunoscut când am început serviciul militar, la Sinai. Am fost secretara lui. Eu dormeam într-un cort împreună cu o fată, iar el în altul. Trebuia să-i pregătesc în fiecare dimineaţă cafeaua. În prima zi, m-a primit gol-puşcă. Mi-a spus că aşa era obiceiul.

— Ce obicei încântător, observă Malko.

Yahel râse.

— După aceea, el îmi aducea cafeaua.

Ciudată țară. Nu era cunoscuta lozincă „Faceți dragoste, nu război", ci „Faceți și dragoste, și război".

Malko o încercă:

— Toată lumea procedează la fel? Adică și ofițerii superiori?

— Bineînțeles, făcu Yahel, în afară ce cei care sunt foarte religioși. Doar ai văzut-o pe Ruth în seara asta, femeia cu care te-ai culcat, nu?

— Cu care m-am culcat! protestă Malko indignat la culme.

— Nu face pe prostul, zise Yahel, am văzut când coborai. Eu am stins lumina. Era suficient să-i vezi fața lui Ruth când s-a întors. Avea niște cearcăne... Ai avut dreptate, în ciuda religiozității ei și a biluței rase, e o ticăloasă. Are pe dracu' în ea. Eu să fiu rabin, m-ar scârbi. Eah!

Vorbea exact ca un soldat... Continuă:

— Ei bine, Ruth cea Sfântă este amanta unui general de-al nostru, Zwi Halpern, un tip păros ca o maimuță, dar foarte sexy. Fetele se bat ca să-i fie secretare. Se spune că într-o zi a regulat-o chiar pe birou, cu ușa deschisă. Ea urla atât de tare, de parcă i-ar fi atacat palestinienii.

— Aici exagerezi, spuse Malko. De ce o detești?

— Pentru că e o ipocrită, făcu Yahel. S-a ras în cap pasămite ca să nu mai fie dorită de bărbați. Tu vorbești! Mă întreb dacă își pune perucă și pe păsărică...

Se dezlănțuise bine de tot, dulceața de Yahel. Malko începu să fie bântuit de grijile profesionale. Oare legătura dintre Ruth și „suspect" părea stabilită? Dacă da, atunci la ce îl ajuta?

— Trebuie să mă culc, zise Yahel. Mâine dimineață la șapte, plec la Neguev...

Ea îl privea pe Malko cum se îmbracă, îl sărută cu tandrețe înainte să plece și îi strecură în mână numărul de telefon. Se pomeni pe esplanada pustie și rece, cu sufletul împăcat, dar îngrijorat. Singura pistă pe care o avea era Ruth, cu ciudatul ei obicei de a se ruga la Zidul Plângerii, la miezul nopții. Va avea nevoie de informatorul CIA, Wouahdi Tafik.

La volanul mașinii, porni pe străzile înguste din Ierusalim. Petrecuse o seară încărcată, dar se întreba când o va mai revedea pe vulcanica Ruth.

Capitolul IV

Pancarta era suspendată de o bară de fier ce ieșea din perete deasupra unei măcelării cașer. Scria în ebraică, în idiș și în engleză:

„Fată evreică, Tora[1] te îndeamnă să te îmbraci cu modestie, căci noi nu tolerăm pe stradă decât oameni foarte simplu îmbrăcați." Sub pancartă era un copil de vreo zece ani, aplecat peste paginile unei cărți de psalmi, stând pe un scăunel chiar pe trotuar, pe strada Hamasger, cu *peyoss*[2] care îi cădeau pe umeri, cu tradiționala *kippa* [3] așezată pe vârful capului și palid la față ca un adevărat rabin.

— Vedeți că nu glumesc deloc, zise Wouahdi Tafik. Ruth Hanevim locuiește la numărul 45, în căsuța aceea mică cu balcon, chiar deasupra pancartei.

Malko și informatorul CIA înaintau anevoie cu micuțul Fiat 600 ca vai de capul lui, însă Tafik insistase să ia mașina lui. Era mai practic așa, iar lui Malko îi era greu să se orienteze pe mulțimea de străduțe cu sens unic, ce urcau și coborau numeroasele coline pe care circulația era îngrozitoare. O grămadă de agente urâte de alungau și armata arabă acoperiseră parbrizele cu amenzi roz, dar numeni nu le dădea atenție...

— Ce facem acum? întrebă Tafik.

Era prost dispus. Cu țeasta fără păr, cu ochii mari, miopi, și cu negul din frunte, semăna cu un iepure speriat. În plus,

---

1. Cele cinci cărți ale lui Moise. (Pentateuh) n.t.
2. Un fel ce codițe care pornesc de la tâmple, încadrând figura (n.a.)
3. Tichie purtată de evreii practicanți (n.t.)

engleza lui abia se înțelegea. Meritul lui era că știa o mulțime de lucruri. Malko se uita la casa în care locuia „cucerirea" lui din ajun. Își zicea că aspectul modest nu îi influența sentimentele. În fața casei staționa o mașină albă nouă-nouță, japoneză, marca Subaru.

— Mașina este a ei? îl întrebă Malko.

— Da. Dar a obținut-o fără să plătească vamă, datorită generalului Halpern. Este foarte puternic... Costul vamei ar reprezenta 350% din prețul mașinii... Israelienii numesc acest lucru *praktika*, combinația, adăugă el cu voce blajină.

Păcatul avea și unele avantaje. Malko își făcu un calcul rapid și realiză că taxele vamale pentru o astfel de mașină reprezentau aproximativ cinci mii de dolari, adică o sută douăzeci și opt de lire israeliene. O adevărată avere.

— De unde știți acest lucru?

Tafik îi surâse dulce.

— Vedeți dumneavoastră, meteorologii au anunțat șase buletine diferite pentru țara noastră, cu toate că e foarte mică... Când ești plasat unde trebuie, le știi pe toate... Și pe urmă, Ruth Hanevim este o persoană cunoscută. Vreți să vedeți unde lucrează?

— Dacă nu vă supărați, zise Malko. De ce este atât de cunoscută?

Fiatul porni anevoie pe o stradă largă în pantă, intrând tot mai mult în Mea Shearim, cartierul cel mai sfânt din Ierusalim, situat la vest de Poarta Mandelbaum, adunându-i aici pe toți fanaticii ortodoxiei evreiești... În preajma Șabatului, în fiecare vineri seara, întreg cartierul intra parcă în hibernare. Până duminică dimineața, nimeni nu conducea, nu făcea de mâncare, nici măcar nu apăsa pe butonul liftului. Rabini tineri vegheau la marginile cartierului, năpustindu-se cu toată puterea asupra necredincioșilor care veneau să-i ducă la pierzanie, nesocotind îndemnurile sacre ale Șabatului. În comparație cu această stare de letragie, o duminică englezească era extrem de animată...

— Ruth Hanevim e luată tare de tot în vizor, deoarece militează pentru regruparea tuturor hasidimilor împrăștiați prin lume, îi explica Tafik în timp ce conducea. Scrie articole, ține

conferințe, sâcâie guvernul. În plus, e o femeie foarte frumoasă...

Frână brusc ca să evite un rabin care traversa încet, cufundat în cărțulia lui de psalmi. Cu zulufii, cu pantalonii negri și strâmți și cu pălăria mare de catifea reiată neagră cu borurile din blăniță, părea ieșit direct dintr-o gravură din secolul al XVIII-lea.

Trotuarul era plin de bărbați înveșmântați în negru, cu fețe palide, încadrate de zulufii lungi, cu veșnicele pălării negre, unii dintre ei trăgând de mânuță copii îmbrăcați la fel ca ei și cu chipuri la fel de grave. Tafik viră la dreapta, apoi la stânga, pe Yehezkel Road, oprindu-se în fața unei clădiri înalte din piatră roz.

— Am ajuns, zise el. Aici lucrează Ruth zilnic...

Un rabin aștepta autobuzul, legănându-se înainte și înapoi ca un pendul stricat, cufundat și el în cărticica de rugăciuni. Alți doi rabini discutau aprins pe trotuar, probabil dezbătând vreun pasaj nesemnificativ din Tora. Viața lor se scurgea interpretând textele sacre și aplicând preceptele lor... Ciudat mediu pentru o femeie ca Ruth Hanevim...

— În fiecare zi de la șapte dimineața, până la trei după-amiază, o găsiți aici, îi zise Tafik. Se duce pe jos la serviciu.

Malko începea să se sufoce în spațiul îngust din mașină.

— Ce ați zice, dacă ne-am duce undeva să bem un păhărel? îi propuse el ca să mai scoată o vorbă.

Tafik se înspăimântă.

— Aș prefera la mine acasă, zise el, ne prepară nevastă-mea o cafea turcească. E mult mai liniștit.

Se întoarseră și intrară din nou pe Mea Shearim Road, îndreptându-se spre Poarta Jaffa. Creștinul arabo-israelian părea nedumerit.

— De ce vă interesează atât de mult femeia asta?

— Credem că are legături cu palestinienii, zise Malko.

Tafik clătină din cap.

— Oh, dar e foarte posibil.

— Faptul că un general în armata israeliană are o amantă hasid, nu șochează lumea? întrebă Malko.

Tafik apăsă pedala de accelerație ca să nu fie strivit între două imense autobuze albastre care îi învăluiră într-un nor negru.

— Israelienii nutresc sentimente confuze față de ortodocși. Oricum, își bat joc de ei, însă îi respectă ca ocrotitori ai Legii. Rabinii au voie să se căsătorească.

Străbătură tot Ierusalimul, îndreptându-se către sud, de-a lungul impresionantului zid roșiatic al vechii cetăți care îl făcea să semene cu o uriașă fortăreață, leagănul celor trei mari credințe monoteiste. Bisericile, moscheile și sinagogile conviețuiau la un loc, pe străduțele lui murdare, vegheate de mulțimea clericilor care își disputau cu ferocitate ocrotirea acestor locașuri, unele mai sfinte ca altele. Dacă un cutremur de pământ foarte puternic ar zgudui în clipa asta orașul, creștinătatea, iudaismul și islamul, ar fi distruse din temelii. Dar mai cu seamă, Mormântul Sfânt, Zidul Plângerii și moscheea Al Aqsa. Un vânt glacial sufla din nord, clătinând micuțul Fiat. În această metropolă stranie, vremea se schimba de la o oră la alta, trecând de la vântul fierbinte din deșert, la rafale extrem de puternice. Se opriră în sfârșit pe o străduță liniștită, mărginită de case cochete din piatră cioplită.

— Aici este Rehavia, zise Tafik. Cartierul rezidențial evreiesc. Am încercat să locuiesc printre arabi, dar nu suport, fac prea multă gălăgie...

Apartamentul lui era micuț, cochet și curat ca un pahar. O femeie scundă și ștearsă le aduse două cafele turcești extrem de tari. Wouahdi Tafik nu se prea simțea în largul lui.

— V-am spus că nu vreau să lucrez prea mult pentru domnul Youngblood, fiindcă e periculos. Ce doriți de la mine?

— Doar niște informații, zise Malko cu glas liniștitor. Aș mai vrea să o urmăriți pe Ruth Hanevim câteva zile, ca să aflu cu cine se întâlnește. După program, firește. Domnul Youngblood mi-a spus că pot să vă dau două mii de lire pe zi. Puteți să le facturați la ambasadă ca traduceri...

Wouahdi Tafik nu răspunse, hărțuit între dorința de câștig și spaimă, zgândărându-și cu furie negul.

— Aș putea, nu sunt sigur, dar nu în seara asta. Nu trebuie să îmi neglijez ziarul.

— Bine, atunci mâine, zise Malko.

Scoase cinci sute de lire din buzunar și le puse pe masa joasă ca să pecetluiască începutul unei frumoase prietenii. Tafik avu bunul-simț să aștepte câteva secunde până să le bage în buzunarul lui.

— Ce știți despre viața de acum a lui Ruth Hanevim? întrebă Malko.

— Se spun multe lucruri, făcu Tafik. Că are numeroase aventuri, ca și înainte. Dar întotdeauna a fost foarte credincioasă. Hasidimii o respectă mult și închid ochii la micile ei escapade. Voi încerca să aflu mai multe...

Malko își termină cafeaua dintr-o sorbitură. Nu începuse prea bine. Nevorbind ebraica, se simțea neputincios. Dacă după opt zile, nu va obține nici un rezultat, CIA va căuta alt „savant". El nu avea chef să se stabilească la Ierusalim.

— Telefonați-mi la *Hilton* îndată ce aflați ceva la camera 2012, îi spuse el lui Tafik.

Până atunci, putea să dea un ocol Zidului Plângerii și să spere că norocul era de partea lui.

* * *

Ruth Hanevim își gară Subaru în micul parking din josul moscheii Al Aqsa și intră cu pași vioi pe poteca ce ducea la zid, ajungând din urmă un rabin. Exact înainte de a ajunge la zid, se despărțiră. Rabinul se îndreptă către intrarea subterană săpată sub piatră, care ajungea la vechea fundație a Templului lui Solomon, *Kodech a Kodachim*: cel mai sfânt locaș. Aici rabinii se înghesuiau în permanență.

Ruth Hanevim merse încet către pietrele imense luminate ca ziua, stând cu spatele la cartierul evreiesc. Cu excepția unei căsuțe ocupate mai mult de musulmani decât de israelieni, se chinuiau din greu să obțină o vedere mai bună a zidului lor... În fața lui fusese instalat un post al poliției israeliene, într-o casă veche cu foișor pe acoperiș. În stânga, stăteau de pază alte santinele. Mai mulți soldați îi supravegheau pe vizitatori, în

susul cărării care ducea la moscheea Al Aqsa, situată pe colina la poalele căreia se afla zidul.

Era devreme. Vreo douăzeci de oameni se rugau în porțiunea rezervată bărbaților din fața zidului. Un rabin mai comod se așezase și își efectua mișcările de pendulă, ca și cum ar fi vrut să ațipească rezemându-se de pietrele bătrâne. Altul mai tânăr, care stătea în picioare, se legăna dintr-o parte într-alta, fluturându-și zulufii blonzi.

Ruth se opri în fața zidului, sprijinindu-se de bariera ce îi separa pe bărbați de femei. Deschizându-și cartea de rugăciuni, începu să citească textul sfânt mișcând din buze. Inima îi bătea cu putere. O dată, nu venise chiar pentru rugăciune. Timp de zece minute, nu se întâmplă nimic. Tocmai începuse să se adâncească în rugăciune, când zări o siluetă în stânga ei. Era un bărbat cu trăsături semite, cu tichia pe creștet. Și el se ruga mișcându-și buzele. În clipa în care Ruth întoarse capul, privirile lor se întâlniră și îi văzu ochii întrebători. Pe el îl aștepta.

Ea se adânci din nou în lectură câteva minute, apoi închise cartea. Deschise poșeta, scoase o *pitka*, o bucățică de hârtie făcută sul, și o vârî cu gesturi sigure într-o crăpătură mai mare dintre două pietre, aproape de porțiunea bărbaților. Așa făceau zilnic sute de credincioși. Era o rugăminte adresată lui Dumnezeu. Toată lumea venea la zid să se roage, ca și cum s-ar duce la biserică să aprindă o lumânare pentru reușita la un examen sau ca să aibă un copil. Astfel că sute de *pitka* se uscau de căldură în crăpăturile zidului până le zbura vântul de acolo. Ruth Hanevim înfipse *pitka* ei și începu să se roage. I se părea că bătăile inimii se auzeau până în cartierul armenilor. Bărbatul cu profil semit de lângă ea se ruga în continuare ca și cum nu se întâmpla nimic. Ruth ar fi trebuit să plece imediat, însă dorea să fie sigură că totul merge strună. Deschise iarăși cartea de psalmi, încercând să-și reia firul unei rugăciuni...

După câteva clipe, Ruth văzu că străinul întinde mâna spre zid, ca și cum ar pune și el o *pitka*. Dar nu avea nimic în mână. Dimpotrivă, după ce depărtă degetele de zid, bucata de hârtie a lui Ruth dispăruse... Se întoarse și plecă...

* * *

Ruth Hanevim se întoarse și ea să plece. Fu cât pe ce să-i stea inima în loc atunci când întâlni privirea unui bărbat ce stătea în picioare dinaintea zidului, cu o tichie din carton, ca acelea distribuite turiștilor de altă rație, pusă pe vârful capului. Era amantul ei din ajun.

Sângele îi pulsa cu putere prin vene, făcând-o să tremure. Urechile îi vâjâiau și asudă imediat din cap până-n picioare. Avu nevoie de un efort supraomenesc să se îndepărteze de zid fără să se întoarcă. Era sigură că acesta văzuse ce a făcut. De ce venise aici? În timp ce cobora poteca, se aștepta să-i vadă apărând pe tipii din Shin Beth. Dar nu se întâmplă așa, și se pomeni în Subaru. Mâinile îi tremurau în așa hal, încât încercă de trei ori să bage cheia în contact. Tulburarea îi era atât de mare, că o luă la dreapta, pe bulevardul Ha'Hofel, ce mergea de-a lungul părții estice a zidului, în orașul vechi. Era atentă la oglinda retrovizoare.

Liniștită că nu era urmărită, îi veni inima la loc. Își zise că a vrut să o revadă. Că cineva i-o fi spus că se duce în fiecare seară la zid... Sau pur și simplu, era o întâmplare.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-l revadă, deși păstra o amintire delicioasă a acelei fugare întâlniri amoroase. Ea avea deja o viață destul de complicată ca să mai adauge o aventură cu un *goy*,[1] care nici măcar nu vorbea limba ei.

* * *

Malko așteptă să se îndepărteze de zid, dar ea dispăruse deja. Era furios că fusese observat și că nu l-a urmărit pe bărbatul cu care s-a întâlnit și care a urcat scările ce duceau în cartierul evreiesc, în partea cealaltă a esplanadei. Asta nu însemna mare lucru, căci toate cartierele vechi erau înghesuite unele în altele.

---

1. Neevreu (n.t.)

Aruncă în trecere tichia din carton în lada de lângă barieră și plecă îngândurat. În sfârșit, avea la ce să se gândească acum. Cu certitudine că această întâlnire avea o semnificație.

Malko urcă și el scările ca să ajungă pe strada Misgav-Ladach unde era parcarea. Grăbi pașii pe străduța îngustă și pustie. În curând, șase sute de familii de evrei vor locui în acest superb ansamblu arhitectural care va înlocui magherniițele dărâmate în 1967. Aici erau chiriile cele mai ridicate din Ierusalim. Dar privilegiați ca Moshe Larka aveau avantajul că zidul se afla la o aruncătură de băț și priveliștea era minunată. Era normal ca numai evreii bogați, aleși de Dumnezeu, să aibă dreptul la o asemenea onoare.

Trecu prin fața muzeului micuț construit pe locul unde fusese întemeiat Ordinul Cavalerilor Teutoni. Era de-a dreptul emoționat. Acesta era efectul faptului că se afla printre ultimii cruciați. Lupta într-o cruciadă fără cruce și fără strălucire, dar care comporta toate pericolele prin care au trecut adevărații luptători... Norii treceau grăbiți pe cerul înstelat, iar temperatura nu depășea plus paisprezece grade. Se rugă în gând ca Tafik să-și ia treaba în serios. Poate că supravegherea ei ducea undeva. Dar un lucru i se părea mai interesant. După tot ceea ce se petrecuse între ei, era ciudat ca Ruth Hanevim să fugă de cum l-a zărit.

Oare ce avea de ascuns? Măcar a aflat și el ceva în seara asta: că nu din pioșenie se ducea în fiecare seară la Zidul Plângerii.

Capitolul V

Malko tocmai termină să se dea cu loțiune după ras Jacques Bogard, când telefonul din apartament sună. Vocea aspră și abia înțeleasă a lui Wouahdi Tafik se auzi în receptor.

— V-am terminat traducerea, îl anunță palestinianul. Pot să v-o aduc la hotel chiar acum.

— Foarte bine, spuse Malko. Ne întâlnim în hol.

Îi venea să chiuie de bucurie, fără să se mai teamă de microfoane. De aceea îi dăduse întâlnire lui Tafik în afara apartamentului. Oricum, Shin Beth nu putea întinde capcane la toate cele douăzeci și trei de etaje ale hotelului *Hilton*... Malko își petrecuse ziua în orașul vechi, plimbându-se prin mulțimea de turiști, unii mai urâți decât alții, apoi îi făcuse o vizită părintelui Anton, „legătura" de la CIA pentru ortodocșii ruși. Era un popă imens cu barbă neagră ca un evantai și cu voce ca un dangăt de clopot, care parcă se născuse cu trabucul în gură. Îi băgă unul cu forța în buzunarul lui Malko.

Din păcate, aceasta fusese singura contribuție cu privire la ancheta lui. Nu îl cunoștea pe generalul Zwi Halpern și numai auzul cuvântului „hasidim" îl înfuria la culme. Dacă ar putea să radă de pe fața pământului toate sinagogile și toate moscheile din Ierusalim, nu ar mai sta pe gânduri nici o clipă. Concepția lui maniheistă despre viață îi aducea o pace imensă în suflet.

Însă, chiar și cel mai radical maniheism[1] are lacune. Cum Malko îl felicita pentru calitatea trabucului, popa îi mărturisi cu un zâmbet de încântare:

---

1. Doctrină religioasă din Orientul Apropiat, potrivit căreia lumea este guvernată de două principii: al binelui și al răului (n.t.)

— Alții le aduc în țară! Îl trimit pe Pierre să mi le cumpere și nu le spune că sunt pentru mine.

„Alții" erau ortodocșii de la Moscova, iar „Pierre" era un egiptean palid care făcea pe portarul în clădirea Congregației aflată lângă Mormântul Sfânt. Malko își punea singura speranță în urmărirea lui Ruth Hanevim. Își puse un costum gri din flanelă, alese cu mare grijă o cravată și ieși din apartament.

Holul hotelului *Hilton* gemea ca întotdeauna de turiști cu camere de luat vederi. Malko alese o masă în mijloc, între două șiruri de ghivece cu plante, de unde putea supraveghea intrarea... După cinci minute, o tuse discretă îl făcu să se întoarcă. Tafik apăruse în spatele lui, pe altă ușă. Era mai speriat ca niciodată. Trăsăturile flasce, privirea care se rotea în toate părțile și fruntea mare fără păr îl făceau să pară un trădător hollywoodian. Malko avea impresia că, din cauza respingerii lui din cele trei comunități cărora le aparținea parțial, începuse să se comporte ca un schizofrenic...

— Ce vești îmi dați?

— Am urmărit-o aseară! îl anunță Tafik cu un aer triumfător.

— Foarte bine, zise Malko, unde a fost?

— A plecat cu mașina pe drumul spre Naplouse până la Beit Hanina, un sătuc situat la zece kilometri de Ierusalim. După ce a ajuns acolo, a luat-o la dreapta pe un drumeag și s-a oprit, iar după aceea a intrat într-o vilă... A stat înăuntru o jumătate de oră.

— Știți a cui e vila?

Palestinianul căpătă un aer încurcat.

— A unui bărbat foarte important, un patriarh al Bisericii ortodoxe grecești, monseniorul Elias Zoukas.

Malko rămase fără grai. Ce căuta văduva unui rabin la un patriarh al unei biserici ortodoxe grecești? Un singur gând îi bântuia acum prin minte, însă, din păcate, nu se prea potrivea cu sanctitatea celor doi protagoniști. Însă reușise să-și dea seama și singur cât de slab putea fi trupul...

— Ați aflat de ce s-a dus la el?

Wouahdi Tafik clătină din cap.

— Nu.

— Știți ceva despre Elias Zoukas? îl întrebă Malko.

Un grup gălăgios se așeză la masa vecină și trebuiră să se mute la altă masă ca să-l audă pe palestinian. Acum părea și mai stânjenit.

— Bineînțeles, nu trebuie să vă repet ceea ce v-am spus deja, zise el ca o introducere... Dar se pare că monseniorului Elias Zoukas îi plac tare mult femeile.

Această afirmație îi confirma gândurile păcătoase ale lui Malko. Ruth Hanevim era cu siguranță foarte eclectică.

— Asta e tot? întrebă Malko.

Wouahdi Tafik tăcu preț de un minut, apoi continuă:

— Nu, mărturisi el. Se spune de asemenea că monseniorul Elias lucrează pentru Shin Beth... Că a avut dreptul să-și cumpere două Mercedesuri fără să plătească taxele vamale, ca recompensă la serviciile aduse.

— De ce? Călătorește chiar așa de mult?

— Se duce foarte des în Liban și în Iordania, în vizită la comunitățile ortodoxe grecești de acolo. Este de origine siriană, deci are destule legături cu Damascul și cu palestinienii. De altfel, se pare că le ajută mult. Fiindcă are număr diplomatic, trece granițele fără probleme.

Malko asculta din ce în ce mai uimit. Entuziasmul îi dispăru dintr-o dată. Ruth Hanevim nu se ocupa totuși de o acțiune de spionaj tratând cu un informator al serviciilor israeliene. Cu atât mai mult cu cât amantul ei era bine plasat ca să nu știe acest lucru. Trebuia să se supună faptelor evidente: escapadele nocturne ale „rabinuței" se datorau doar temperamentului ei vulcanic.

— Asta e tot?

Tafik își scărpină negul.

— Și Jennifer Worth, americanca pe care o eliberează israelienii, îl cunoaște. La proces, ea a declarat că Elias Zoukas i-a prezentat pe palestinienii traficanți de arme. Dar Shin Beth nu a mai insistat. Guvernul israelian protejează comunitățile religioase care ajută mai mult sau mai puțin pe orice terorist palestinian. Nu vor să se pună rău cu Vaticanul.

— Altceva?

Tafik scutură din cap.

— Nimic altceva.

Se grăbise prea tare să răspundă. Malko avea senzația clară că îi ascundea ceva... Dar palestinianul se și închisese în cochilia lui.

— Bine, zise Malko, supravegheați-o în continuare până la sfârșitul săptămânii.

Wouahdi își termină paharul cu Martini Bianco și se ridică de parcă ar fi stat pe un viespar. Malko se uită gânditor cum se îndepărtează pe hol. Tot efortul ăsta nu va duce la nimic. Nu putea să-i verifice pe toți amanții lui Ruth Hanevim.

* * *

— Da, în seara asta, la ora opt, confirmă Moshe Larka cu vocea lui caldă. La fel ca ultima oară. Sper că nu v-ați plictisit prea tare...

— Nicidecum, zise Malko, sunt bucuros să mă întorc. Pe diseară.

Închise telefonul plin de dezgust. După trei zile, evenimentul cel mai important era această invitație la alt cocteil la care Larka îi promisese să-i facă cunoștință cu niște oameni interesanți. În afară de acest lucru, domnea un calm absolut. Nu primise nici o veste de la Tafik. Cinase seara trecută cu Peter Youngblood și acesta nu îi ascunsese scepticismul cu privire la urmarea misiunii sale. Era pregătit să întocmească un raport ca să-l acopere pe Malko.

— Faceți o plimbare la Eilath, îi sfătuise el. Cel puțin așa nu veți avea sentimentul că ați venit până aici degeaba.

Malko dădu de trei ori ocol Ministerului Apărării, fără să-i încolțească nici o idee în minte. Nu se putea duce tam-nisam la un general israelian să-l întrebe dacă nu cumva e spion rus... După aceea, se plimbase prin locurile sfinte până se săturase. Nu mai avea nici poftă de mâncare, atât de proastă era hrana... Cocteilul lui Moshe Larka îi oferea o ultimă șansă. Chiar și dulcea Yahel dispăruse fără urmă în Neguev...

* * *

— *Shalom, Shalom!*

În spatele ochelarilor de soare cu lentile fumurii și ramă

pătrată, nu se putea distinge expresia privirii, însă zâmbetul lui Ruth Hanevim era la fel de elocvent ca și strânsoarea mâinii. Era îmbrăcată exact ca prima oară când s-a întâlnit cu Malko, inclusiv peruca brunetă. Îi zâmbi și el discret și trecu pe la fiecare invitat al lui Moshe Larka. Erau aproape aceiași ca data trecută...

Era totuși fericit că Ruth Hanevim venise și ea. Chiar dacă acest lucru nu contribuia nici un pic la avansarea anchetei lui. Poate că voia să se scuze pentru purtarea ei de la Zidul Plângerii. Malko nu avea cum să ghicească că ea își recruta amanții dintre crăpăturile bătrânelor pietre sfinte... Cu paharul în mână, el se amestecă într-un grup care critica aspru politica premierului Begin.

— Opoziția este inexistentă, zise bărbatul cu față de vultur trist. Dar nici nu știe acest lucru. La noi, în Israel, miniștrii au dreptul să-și păstreze mașina și șoferul un an după ce nu mai sunt în funcție. Astfel cred că mai sunt încă...

Ruth Hanevim se amestecă în discuție. Din păcate, în ebraică... Malko ieși pe terasă. Luminat puternic, Zidul Plângerii părea nou-nouț. Nu se ruga nimeni. Domul hidos al lui Omar se reflecta în lumina lunii, totul era liniștit, iar vântul se oprise. O voce în spatele lui îl făcu să se întoarcă.

— Vă place în Israel?

Ruth Hanevim venise în spatele lui cu un pahar de Contrexéville în mână. Bineînțeles că nu alcoolul o împingea în gura leului. Lui Malko i se păru că tânăra degaja un parfum diafan. O adevărată rușine pentru văduva unui rabin.

— Este pasionant, minți cu nerușinare Malko.

— Este o țară minunată. Mai ales aici. Îl invidiez pe Moshe că locuiește chiar vizavi de zid, că îl vede în fiecare zi și mai ales că poate fi lângă el în câteva minute.

— Vă duceți des? o întrebă Malko nevinovat.

— Da, destul de des. Vedeți, noi, ceilalți evrei, nu dispunem de prea multe locuri sfinte. Practic, este singurul...

Se legăna de pe un picior pe celălalt, ca și cum ar încerca să spună ceva ce nu reușea. Erau singuri pe terasă, iar muzica le acoperea vocile. Malko se hotărî s-o ajute. Atitudinea lui Ruth Hanevim era cât se poate de limpede: venise în seara asta special pentru el.

— Mi-a părut rău că ați plecat atât de repede în seara aceea, zise el, uitându-se fix la ea cu ochii săi aurii.

Ruth îi surâse puțin cam încurcată când îi aminti de neruşinarea ei.

— Oh, simțeam nevoia să mă rog. M-am dus la zid, aşa cum fac deseori seara.

— Vă duceți acolo seara?

Ea clătină din cap în semn că da.

— Poate am putea să mai discutăm după aceea, îi propuse Malko. Mi-ar face plăcere să-mi povestiți cu ce vă ocupați. Păreți o femeie extrem de activă...

Ea nu îi răspunse imediat, învârtind cuburile de gheață din pahar. Malko se întrebă ce avea să-i spună dacă ea va accepta. La Ierusalim, toate localurile erau închise la ora aceasta. Putea doar s-o ducă direct în apartamentul lui de la *Hilton* să-i ofere o sticlă de Dom Pérignon, căci el nu se prea vedea mergând la ea acasă, în Mea Shearim.

— Mi-ar face plăcere, zise ea cu voce caldă.

Se apropiase de el și respira mai repede decât prima oară. Malko îi vedea pieptul ridicându-se sub privirile lui. Avea senzația că, dacă ar fi tras-o spre el, s-ar fi lăsat foarte ușor, ignorând prezența musafirilor. Deodată, se apropie și mai mult și zise dintr-o suflare în șoaptă:

— Vă aștept peste o oră în fața muzeului Rockefeller, în stația de autobuz. După ce treceți de Herod's Gate.

Se întoarse brusc și intră în salon, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Poate că se potrivea cu ceea ce aflase despre ea. Lui Ruth Hanevim îi plăceau misterele și întâlnirile târzii. Dar unde avea de gând să meargă? Poate că are și o garsonieră...

Malko era intrigat și nervos. Nu știa dacă ancheta lui va avansa, dar cel puțin, va avea ocazia, probabil, să se bucure din plin de apetisanta văduvă a rabinului Salomon Hanevim.

* * *

Malko frână brusc la intersecția străzii Ierihon cu bulevardul Sultan-Suleiman. Depășise unghiul nordic al zidurilor

Ierusalimului și nu văzuse poarta care se afla undeva în stânga. Nu avea pe cine să întrebe. Se întoarse rulând încet pe Sultan-Suleiman, marele bulevard care mergea de-a lungul zidurilor vechiului oraș, până la Poarta Damasc.

La dreapta, zidurile vechiului Ierusalim își înălțau silueta crenelată și întunecată până intrau în spatele taluzului care se pierdea fără întrerupere la Harod's Gate.

La stânga, se putea distinge în întuneric, cocoțată pe o colină mică, o clădire ciudată, pe jumătate castel în stil maur, pe jumătate închisoare, înălțată cu un grilaj impresionant și cu ziduri înalte din piatră cioplită. O rampă de acces permitea vehiculelor să intre în curte, dar poarta cu grilaj era încuiată. Singura indicație era scrisă în ebraică pe o plăcuță... După cum era amplasat, Malko deduse că găsise muzeul Rockefeller indicat de Ruth Hanevim. Dintr-un imbold de conștiinciozitate, mai continuă puțin drumul și ajunse la Herod's Gate. Trecu pe lângă stația de autobuz indicată de văduvă și se pomeni aproape de Zidul Plângerii.

Viră spre Herod's Gate și se opri în stația de autobuz, acum pustie, apoi învârti cheia în contact. Pe bulevardul Sultan-Suleiman treceau puține mașini. Ruth Hanevim alesese un loc foarte discret. Între Herod's Gate și colțul vestic al zidului vechi, bulevardul era un *no man's land* întunecat și neumblat, mărginit de o parte de zidul imens, iar de cealaltă, de muzeul Rockefeller.

Se uită la ceas. Cadranul luminos arăta unsprezece și jumătate. Ruth trebuie să fi plecat deja de la Zidul Plângerii. Se întreba din ce parte va veni. În mod normal, de la Jaffa Gate, drumul cel mai scurt ar fi pe la nord. Deci, va apărea din spatele lui. Ridică privirea cercetând în oglinda retrovizoare bulevardul pustiu.

Nu se zărea nici o mașină. Pe trotuar văzu doar trei siluete care veneau înspre el fără grabă. Probabil că ieșiseră de la Harod's Gate. Întoarse capul în direcția crenelurilor de pe zid. Se întreba unde avea de gând să-l ducă Ruth, în cazul în care nu îi întinsese vreo cursă.

Enervat de acest gând, se uită iarăși în oglinda retrovizoare. Dar îi îngheță pe loc sângele în vene. Dintr-o dată, simți că în stomac are o greutate de o tonă.

Cele trei siluete pe care le văzuse acum câteva minute se apropiară. Acum se aflau doar la câțiva metri de Cortina sa.

Erau trei bărbați care coborâseră de pe trotuar și mergeau pe mijlocul șoselei pe sub zid, aliniați, la un metru distanță unul de celălalt.

Nu putea să le distingă fețele, căci erau mascate de cagule care coborau până la umeri. Ghici aproape armele pe care le țineau în mâini. În timp ce se uita la ei, cel care se găsea la mijloc se opri la doi metri în spatele mașinii, ridică brațul și ochi capul lui Malko prin parbrizul din spate. Ceilalți doi înaintau pe lateral ca să-l împiedice să fugă.

Cu un gest reflex, Malko se culcă pe banchetă în clipa în care primul glonț spulberă geamul din spate. Mai avea un răgaz de câteva secunde, înainte ca ceilalți doi să-l mitralieze prin portierele din față.

Capitolul VI

Încă două proiectile loviră geamurile din spate, făcându-le țăndări. Unul dintre ele nimeri în tabloul de bord, iar celălalt frânse volanul în două, apoi ricoșă în portiera din dreapta. Ghemuit pe banchetă, Malko se gândi că avea la dispoziție numai câteva secunde ca să acționeze. Dacă nu o făcea, era un om mort. Răsuci cheia în contact, apoi se ridică câțiva centimetri, suficient cât să zărească silueta care ajungea în dreptul lui, venind din stânga și agitând un pistol automat cu țeava lungă. Malko apăsă pe pedala de accelerație.

Cortina execută un salt înainte exact în momentul în care ucigașul apăsa pe trăgaci. În loc să străpungă portiera din față, cele trei gloanțe se înfundară în spate. Mașina se opri după câțiva metri. Roata stângă din față se izbi de trotuar cu un zgomot surd. Cortina se puse de-a curmezișul drumului, iar motorul cală. Malko se lovi cu fruntea de tabloul de bord și aproape că leșină.

Deschise portiera ca un automat izbind-o cu umărul, apoi se rostogoli pe pământ. Negândindu-se la nimic, se aștepta în fiecare clipă să fie nimerit de glonțul fatal. De trei ucigași înarmați aflați chiar lângă tine nu poți să scapi chiar așa ușor. Rămase pe asfalt în patru labe și îl zări cu coada ochiului pe unul dintre bărbații cu cagulă îndreptându-se spre el și ochindu-l cu arma. Era un pistol cu țeava foarte lungă. Ocoli capota tot în patru labe, dar nimeri nas în nas cu alt agresor. Îi rămânea o singură alternativă: să se ridice și s-o ia la goană cât îl țineau picioarele, dar risca să se trezească cu plumbii în spate. Sau să aștepte ca să-l omoare pe loc.

Se pregătea să sară, riscându-și viața pentru o șansă la o mie, când deodată auzi un zgomot de motor. Chiar înainte de stația de autobuz se opri un vehicul. Din el coborî un soldat israelian cu un Uzi pe umăr, iar mașina demară imediat. Făcuse autostopul.

Nu pusese bine piciorul pe asfalt, că unul dintre bărbații cu cagulă trase în el, dar nu îl nimeri. Soldatul se feri în lături cu un salt. Într-o secundă, așeză mitraliera în poziție de tragere și alergă spre Cortina. Malko auzi strigăte în arabă. Bărbatul care se pregătea să-l omoare îndreptă arma spre soldatul care fugea. Se auzi o serie de împușcături. Cei trei agresori se adăpostiseră după Cortina și trăgeau toți odată în soldat.

Acesta părea că se clatină. În cădere, apăsă pe trăgaciul mitralierei. Păcănitul armei se lovi de bătrânele ziduri, iar rafalele se pierdură în pietrele ce îl alcătuiau. Malko profită de acest răgaz și sări înainte până la soldatul întins în mijlocul șoselei și se culcă lângă el. Unul dintre agresori îl căută din priviri pe Malko și trase la nimereală în direcția lui, până când își goli încărcătorul. Un glonț se înfipse în asfalt la câțiva centimetri de el. În aceeași clipă, auzi urletul unei sirene. Probabil că era o mașină ce venea de pe Harum Al-Rachid, judecând după direcția de unde venea sunetul.

Se mai auziră încă două împușcături urmate de un ordin în arabă. Cei trei agresori se ridicară pe dată și fugiră spre Herod's Gate. Malko vru să smulgă Uzi din mâinile soldatului ca să tragă în ei. Fața acestuia era plină de sânge și era inconștient, însă strângea cu putere mitraliera. Era foarte tânăr, gen nord-african. Malko mai stătea aplecat deasupra lui când două vehicule se opriră lângă el într-un scrâșnet de frâne. Sosiseră un Land Rover militar și o Cortina alb cu albastru a poliției. Cât ai clipi, fu înconjurat de polițiști și de soldați care discutau nervoși în ebraică. Încercă să relateze în engleză ce s-a întâmplat. Le spuse că cei trei bărbați fugiseră spre orașul vechi.

Polițiștii plecară în goană în direcția indicată, sosi și o salvare care porni imediat cu toate sirenele urlând spre muntele Scopus, ducându-l pe soldat.

Își făcu apariția și un elicopter, luminând cu proiectoarele lui puternice crenelurile și drumul ce înconjura bătrânele ziduri.

Toate chipurile care îl înconjurau pe Malko erau grave și întunecate. Un ofițer din „Special Branch" îl invită să urce în Cortina, dar fără prea multe menajamente. După cinci minute, îl aduceau la sediul poliției, undeva în dreapta drumului spre Jaffa. Abia atunci își dădu seama că mâneca hainei era găurită în două locuri. Îi arătă găurile polițistului care îl însoțea. Acesta clătină din cap și spuse în engleză:

— *You were lucky...*

* * *

Despre atentat s-au scris câteva rânduri în *Jerusalem Post*, foarte discret, în josul paginii întâi. După cum afirma cotidianul, niște persoane necunoscute au tras focuri de armă asupra unui turist singur și au fugit când a intervenit un soldat care trecea pe acolo din întâmplare.

Din nefericire, acesta fusese împușcat mortal. Raziile efectuate imediat după aceea în cartierul arab din vechiul oraș și în Wadi Al Guz nu descoperiseră nimic. Numele lui Malko era menționat. În tărăboiul din cafeneaua de la *Hilton*, el împături ziarul dus pe gânduri. Plecase de la postul de poliție de pe Jaffa Road abia pe la trei dimineața, după o audiere nesfârșită și plină de bănuieli.

Pe la două și jumătate, personalul de la spitalul Hadassah a anunțat poliția că tânărul soldat a murit fără să-și mai recapete cunoștința. Malko spusese poliției aproape tot adevărul. Că se rătăcise prin orașul vechi când venea de la un cocteil și că, în momentul în care voia să se întoarcă, fusese atacat de agresori. Polițiștii israelieni îi înregistraseră cu scrupulozitate toate declarațiile, apoi îl conduseseră la hotel. Cortina lui fusese remorcată și dusă în curtea poliției. Malko nu dormise toată noaptea din cauza unei migrene. Fără apariția neașteptată și providențială a tânărului soldat, acum ar fi fost mort. Agresorii l-au așteptat special ca să-l ucidă... Întrebarea era: de ce?

Primul nume care îi venea în gând era evident al lui Ruth Hanevim. Sau nu a venit la întâlnire, sau a întârziat și, speriată

de prezența polițiștilor, făcuse cale întorasă... Numai ea putea să-i confirme bănuielile. Din păcate, nu avea cum să dea de ea, fiindcă nu avea numărul ei de telefon...

În orice caz, aceasta fusese o capcană de zile mari, cu toate că polițiștii îi spuseseră că au avut loc și alte atentate în această zonă mai puțin umblată. Dar ei nu știau că Malko nu se aflase acolo din pură întâmplare. Tot nu-i venea să creadă că Ruth a organizat atentatul împotriva lui numai din cauza acelei *pitka*... Acest lucru nu ducea nicăieri. Deci, trebuie să fie cu totul altceva... Dar ce anume?

Își aduse aminte de trăsăturile flasce ale lui Wouahdi Tafik și de starea de jenă în care se afla... Împinse ceașca de cafea de care nu se atinsese, plină cu un lichid scârbos, și se ridică.

* * *

Malko apăsă îndelung pe butonul soneriei. Fiatul 600 era parcat jos, deci informatorul de la CIA trebuie să fie acasă. Avusese nevoie doar de patruzeci de minute ca să găsească locuința lui Wouahdi Tafik... În fine, auzi pași îndărătul ușii, iar în prag apăru însuși palestinianul. Era în pijama și cu *Jerusalem Post* în mână.

Când îl văzu pe Malko, tenul lui deja gălbejit se făcu precum ceara. Cu ochelarii pe nas, semăna și mai mult cu un iepure speriat. Își duse mașinal mâna la neg, încercând să schițeze un zâmbet. Începu un discurs complicat din care reieșea că aseară se ivise o încurcătură și nu a putut să o urmărească pe Ruth Hanevim. Engleza lui, de obicei nedeslușită, acum devenise de-a dreptul încâlcită...

— Ați aflat ce mi s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

Wouahdi Tafik clătină energic din cap.

— Da, da, din ziar.

Îi tremurau mâinile. Totuși, nu el pusese la cale capcana. Zise la întâmplare cu o voce cât se poate de rece:

— M-ați mințit...

Malko se așteptase să nege cu vehemență. Însă chipul palestinianului părea că se descompune. Lăsă capul în jos și zise cu o voce abia auzită:

— Nu am avut curajul să vă spun.

Acum chiar părea că se topește.

— Ce anume?

Buzele lui se mișcară, dar nu scoase nici un sunet. Malko repetă întrebarea cu o voce și mai seacă. Tafik se hotărî, în fine, să murmure cu glas stins:

— Că ea m-a văzut. Acolo, la Beit Hanina. Am rămas cu mașina în pană exact când ea ieșea. M-au văzut amândoi.

Lui Malko îi pieri graiul. Acum totul se lumina. Ruth Hanevim a făcut imediat legătura dintre prezența lui Malko la Zidul Plângerii și urmărirea din Beit Hanina. Era de ajuns. Acum totul devenise și mai iimpede și mai terifiant. Prezența ei la Moshe Larka avusese un singur scop: să-i întindă lui Malko o cursă și să-l lichideze...

Deci, *pitka* înfiptă între pietre și vizita la prelatul ortodox grec nu erau elementele unei povești de amor, ci piesele unui domino mortal.

Malko era atât de absorbit de gândurile lui, încât abia îl auzi pe Tafik zicându-i cu o voce nesigură:

— Voiam să vă spun că ziarul meu mă trimite în Egipt. Am aflat abia ieri. Nu pot să refuz. Îmi pare nespus de rău, dar nu am ce face...

Malko nu îi răspunse. Fără să vrea, Wouahdi Tafik ajutase enorm ca misiunea lui Malko să înainteze. Chiar trebuia să pună punct. Acum, avea un indiciu concret pe care trebuia să-l rumege în liniște. Avea ce să adauge la denunțul fugarului sovietic.

— Aveți numărul de telefon al lui Ruth Hanevim?

Palestinianul se uită la el ca și cum i-ar fi cerut să divulge un secret de stat.

— Da, zise el cu voce slabă.

— Dați-mi-l! zise Malko.

Palestinianul căută în agendă și se întoarse.

— L-am găsit, spuse el, este 224 48.

Malko îl notă și, fără un cuvânt, ieși din apartament. Ușa se trânti în spatele lui. De abia aștepta să se ducă la Peter Youngblood ca să-l anunțe vestea cea „bună". Nu era cazul să folosească telefonul.

* * *

— Am primit deja un telefon de la David Cohen, zise Peter Youngblood. Mi-a spus despre atentat. Avea un aer ciudat...

— El nu știe un lucru, zise Malko. Tocmai elementul principal: că aveam întâlnire cu Ruth Hanevim...

Șeful Centralei CIA își scutură un fir de praf inexistent de pe costumul gri și spuse clătinând din cap:

— *That's unbelievable*... De neconceput...

Nu mai găsea cuvinte ca să-și exprime stupefacția față de ceea ce implica atentatul din noaptea precedentă. De data asta, Malko îl găsise în barul hotelului *Dan*, în apropiere de *Sheraton* și la doi pași de Ambasada SUA. Își veni în fire și îi zise lui Malko cu un zâmbet puțin încordat:

— O veste bună nu vine niciodată singură. Și eu am aflat ceva alaltăieri. De la legătura mea din Ministerul Apărării... În urmă cu doi ani, Military Intelligence a descoperit că rușii erau la curent cu anumite decizii militare israeliene, doar la câteva ore după ce fuseseră luate. O scurgere care nu putea proveni decât din rândurile armatei. O comisie de anchetă, formată din trei membri din Shin Beth și din trei din Mossad, a căutat să descopere originea acestei scurgeri. După câteva luni, a ajuns la concluzia că rușii au captat unele convorbiri telefonice israeliene, datorită uneia dintre navele lor ELINT[1], cu numele de *Caucaz*.

— Poate că nu era *Caucaz*, zise Malko gânditor.

Peter Youngblood se uita la el oarecum îngrijorat.

— Ce aveți de gând să faceți acum? îl întrebă el. Nu am pe nimeni disponibil ca să vă păzească. Practic, nu văd cum ați putea continua misiunea Go-Sundance.

— În orice caz, zise Malko, acest atentat dovedește că se știe ce căutăm și că se încearcă prin toate mijloacele să fim opriți.

Peter Youngblood clătină din cap.

---

1. Electronic Intelligence (n.a.)

— Nu suntem siguri. Este de ajuns să-i punem pe cei din Shin Beth la curent ca să nu mai încerce să vă elimine... Mai mult chiar, să-i determinăm pe cei din Companie să trimită pe altcineva.

— S-ar putea, zise Malko. Dar dacă ceilalți știu că noi vrem să le spunem israelienilor? Există elemente care atestă că eu aș fi singurul care știe. Eu sunt martorul. Fără mine, Ruth Hanevim ar putea foarte bine să nege. Încă nu am aflat tot despre povestea asta și despre ramificațiile ei. Eu cred că Zwi Halpern bănuiește că îl urmărim. Trebuie să existe un punct slab în sistemul lui.

— Ce amestec are monseniorul Zoukas în afacerea lor?

— Habar nu am, mărturisi Malko. Există încă multe goluri.

Peter Youngblood oftă de ți se rupea sufletul.

— Bine. Puteți să continuați. Nu este obligatoriu ca atacul de aseară să fi fost îndreptat special împotriva dumneavoastră. Au mai avut loc și alte atentate în același loc, pentru că e pustiu și se poate pierde repede urma. În afaceri delicate cum este aceasta, trebuie să avem siguranță de sută la sută. Altminteri, ne paște o catastrofă. După ce puse o bancnotă de o sută de lire pe masă, Malko se ridică. Hotelul *Dan* era cu certitudine mai puțin plăcut decât *Sheraton*.

— Ar trebui să ne mulțumim doar cu nouăzeci și nouă la sută, zise el, nu mai am chef să fac pe ținta de tir...

Americanul se ridică și el.

— Unde vă duceți?

— Să o văd pe Jennifer Worth, răspunse Malko. Am impresia că îl cunoaște pe monseniorul Elias Zoukas. Poate voi afla ceva de la ea. De la Ruth Hanevim, mi-am luat orice gând. Numai dacă ar fi atinsă de grația divină.

Judecând după expresia feței, Peter Youngblood considera că această posibilitate era puțin probabilă.

— Mă duc să o sun pe Jennifer Worth la hotel ca s-o previn, zise el. În numele ambasadei. Să-i spun că vă aflați aici ca să negociați cu israelienii întoarcerea ei în SUA. Asta vă va ușura

mult situația. Pare terorizată de această experiență. Știați că stă la *American Colony Hotel?*

— Știam, confirmă Malko.

Ieșiră împreună. Când ajunseră pe trotuarul din Hayarkon, Peter Youngblood îi strânse mâna lui Malko.

— Fiți foarte atent. Voi trimite imediat un raport la Langley. Am senzația că vor înnebuni de bucurie.

— Evident, spuse Malko, doar nu pe ei îi împușcă.

Capitolul VII

În curtea hotelului *American Colony*, își disputau întâietatea un cocotier, un lămâi plin de fructe și un alt arbore tropical cu lemnul tare. Era un ciudat caravanserai fermecător, situat într-o înfundătură ce dădea pe strada Salah Ed-Din, în Ierusalimul de Vest, foarte aproape de orașul vechi. Era un vechi palat turcesc.

O tânără stătea singură la o masă, la umbra arborelui tropical. Avea o figură copilăroasă și cuminte, umeri goi și rotunzi, ochi cenușii și bărbie voluntară. Ceașca din fața ei era goală, la fel ca și pachetul de Rothmans, însă scrumiera era plină cu vârf. Când Malko se apropie, ea înălță capul cu un aer speriat. El observă că își rosese unghiile din carne.

— Jennifer Worth?

Ea înclină din cap.

— *Yes.*

Malko se așeză în fața ei cu un zâmbet liniștitor.

— Trebuia să vă anunțăm. Vin din partea ambasadei. Mă numesc Malko Linge și am venit să mă ocup de dumneavoastră. Crezu că o să-i sară imediat de gât. Trăsăturile ei se luminară și spuse cu voce caldă:

— Of, mă bucur atât de mult că vă văd! Foarte mult. Când pot să plec din țara asta?

— Curând, o asigură Malko. Doriți ceva de băut?

Un chelner arab s ; apropie de masa lor.

— Da, poate un Martini Bianco, zise ea.

Malko comandă o bere Beck's și observă politicos:

— Ați fost imprudentă.

Jennifer lăsă capul în jos cu ochii înotând în lacrimi.

— Ah, da!

— De fapt, ce vi s-a întâmplat? Nu cunosc toate amănuntele poveștii dumneavoastră.

Tânăra americană își scutură capul dând pe spate părul lung, brun-roșcat, și puse picior peste picior.

— Am fost o idioată, mărturisi ea. Eram îndrăgostită. Am crezut că mă pun să transport manifeste și că nu e periculos. Dar erau arme.

Începu să-i povestească lui Malko despre idila ei cu un tânăr palestinian superb, membru în OEP, care o introdusese cu abilitate în grupul lui. Malko o asculta distrat.

— Ați cunoscut vreodată un oarecare Zoukas? o întrebă el. Elias Zoukas. Un preot ortodox grec?

Jennifer se opri brusc din povestit. O lucire fugară îi străbătu ochii cenușii.

— De ce mă întrebați?

— Pentru că ar putea să mă ajute la un alt dosar de care mă ocup, spuse Malko.

— Da, l-am cunoscut, zise Jennifer încet. Dar este cea mai urâtă amintire a mea. Într-o zi, un prieten palestinian mi-a dat întâlnire într-o vilă din Beit Hanina, la cină. Dar el a întârziat și am ajuns singură. M-am pomenit în fața unui preot. Avea o sutană lungă, neagră și o pălărie țuguiată ca un coș de sobă și o barbă stufoasă. Când am ajuns la el, era beat criță! Am discutat puțin, apoi am vrut să plec. Mi-a spus că mașina lui e stricată și că nu poate să mă conducă acasă, așa că trebuia să-l aștept pe prietenul meu. M-a obligat să beau cu el. El golise deja pe jumătate o sticlă de whisky *J&B*... Când se uita la mine, ochii îi străluceau ca ai unui nebun. M-a întrebat dacă am început să fac dragoste. Eu nu am vrut să-i răspund. Atunci, el mi-a spus că îi place la nebunie să facă amor, că are o amantă care vine la el o dată pe săptămână, că face tot ce îi cere și că trebuie să sosească și ea...

Eu îmi dădeam seama unde voia să ajungă, dar făceam pe proasta. După aceea, s-a dus să aducă niște fotografii și mi le-a arătat. (Jennifer se înroși.) Erau niște fotografii scârboase. Erau amândoi goi-goluți în toate pozițiile. A început să-mi pipăie coapsele, a încercat să mă sărute. M-am rușinat

îngrozitor. Era prima dată când vedeam o față bisericească purtându-se în asemenea hal... La sfârșit, mi-a spus că mă plătește. Atunci mi s-a făcut într-adevăr frică. Am crezut că o să mă violeze. Când m-am ridicat să plec, m-a lipit de un perete... Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut fata aceea. Au discutat în ebraică. Era atât de frumoasă, dar vulgară, cu niște jeanși strâmți și un piept foarte mare. O tipă brunetă bine făcută. Mi-a spus că am fost fraiera, că face dragoste excelent și că e plăcut să câștigi bani în acest mod. Că ei i-a adus într-o seară mai mulți bani decât într-o săptămână de muncă la restaurant...

— Știți cum o cheamă? o întrerupse Malko.

— Da, Ronit.

Malko nu-și lua privirea de la buzele tinerei americane. Poate că monseniorul Zoukas era veriga slabă a lanțului. Întrebă încetișor:

— V-a spus unde lucrează?

Jennifer clătină din cap.

— Nu, dar când a venit, i-a explicat că a întârziat fiindcă a așteptat autobuzul care face legătura între Ierusalim și Tel-Aviv. Am înțeles că lucrează într-un restaurant situat la marginea autostrăzii. Asta e tot ce știu.

— Și cum s-a terminat?

Jennifer se înroși și mai tare.

— Of, a fost și mai urât. Voia să facem dragoste amândouă în fața lui. Și ea bea foarte mult. Ea a vrut să mă... Atunci am fugit până în stradă și am făcut autostopul ca să mă întorc la Ierusalim.

— Nu i-ați spus nimic prietenului dumneavoastră? îl întrebă el.

Jennifer plecă ochii în pământ.

— Ba da, recunoscu ea, dar mi-a spus că m-am purtat ca o proastă... Cred că a făcut-o înadins. El îi face rost de fete preotului, în schimbul altor servicii...

— Îmi dau seama, zise Malko.

Ardea de nerăbdare să-și îmbogățească informațiile. El o întrebă pe neașteptate:

— Pe această Ronit ați mai recunoaște-o?

— Firește.

— Bine, spuse Malko. Poate vă voi cere un serviciu. Dar nu va reprezenta nici un pericol pentru dumneavoastră și mă va ajuta foarte mult.

— Da, voi face tot ce îmi cereți, făcu tânăra americană cu entuziasm, dar vă rog, nu mă lăsați prea mult timp aici...

Malko se ridică.

— Vă promit. Dacă o să pot, în seara asta, vom cina împreună. Vă sun mai pe seară.

Jennifer se ridică și îl conduse prin curte. Nu era frumoasă, dar avea farmec, degajat probabil de corpul ei sănătos, bine făcut, și de figura ei dulce și copilăroasă. Era victima ideală. Nu prea avea chef ca Malko s-o lase singură, apoi îl conduse la mașina lui nouă, un Ford Granada alb. Ea se aplecă peste portieră și zise:

— Telefonați-mi cât mai repede!

Malko întoarse în înfundătură și intră pe Salah Ed-Din. Se îndrepta spre ieșirea din oraș, pe autostrada care ducea la Ierusalim. Făcea un rezumat în minte cu tot ce aflase. Rolul monseniorului Elias Zoukas devenea din ce în ce mai interesant. Dar, ca și Ruth Hanevim, era inabordabil. Îi rămânea Ronit, amanta lui. Cu condiția să dea de ea.

* * *

Serpentinele autostrăzii se înfundau printre colinele ce înconjurau Irusalimul la vest. Malko încetini atunci când intră pe porțiunea dreaptă a drumului. Un panou indica Motza. Apoi o luă la stânga, pregătindu-se să vireze pe un drum care urca spre sat. Înainte de răscruce, pe un promontoriu, se înălța construcție mică, albă, ce semăna cu un bistrou în stilul acelora care se găsesc pe autostrăzi, cu o inscripție în ebraică. Era restaurantul *Pondak*. După restaurantul de la *Hilton*, era singurul local între Ierusalim și Tel-Aviv care se afla la marginea drumului.

La început, Malko preferase să vină singur aici. Jennifer putea să-i fie de folos mai târziu, după ce o va găsi pe Ronit.

Prin geamurile fumurii, se zăreau abajururi din pânză în carouri și mese de lemn. Numeroase mașini staționau în parchingul de pe autostradă. Malko împinse ușa localului și intră.

Erau ocupate vreo douăsprezece mese. La un aparat de radio se auzea muzică israeliană. Erau aproape numai bărbați. Mesele erau micuțe, din lemn, fără față de masă. În spate, se găsea casa și un băruleț. Malko se așeză lângă ușă. O chelneriță veni imediat și îi aduse un meniu în ebraică și în engleză. Era mică, cu pielea foarte închisă la culoare, slabă, fără forme. Malko îi comandă o frigăruie din carne de oaie. Nu semăna cu fata din descrierea lui Jennifer.

Stătea la masă de vreo cinci minute, când o altă chelneriță se ivi din bucătărie. Nu avu nevoie de prea multă bătaie de cap ca să o recunoască. Avea părul lung și negru, figura vulgară, dar senzuală, cu nasul puțin coroiat, niște ochi mari, foarte negri și pieptul voluminos strâns într-un pulover, iar bazinul și mai provocator din cauza jeanșilor foarte strâmți. Era exact femeia ușoară despre care vorba Sfânta Scriptură. Talia părea și mai subțire din cauză că și-o încinsese cu o curea lată din piele. Din păcate, ea servea la alte mese.

Malko avu imediat certitudinea că era Ronit, amanta monseniorului Zoukas. Prelatul nu avea gusturi rele...

Ea îi aruncă o privire plină de interes, iar el îi zâmbi. După o jumătate de oră, termină și plăti. Era ora zece și jumătate. Malko se aplecă la urechea chelneriței care îi aducea nota de plată.

— La ce oră închideți?

— La unsprezece, zise ea.

Ieși. Aerul era răcoros și înmiresmat. Vântul se oprise. Ca să-și mai omoare timpul, o luă înapoi pe drumul ce ducea la Motza, dând peste câteva căsuțe cu ferestrele întunecate, apoi se întoarse în parching. Stinse farurile și începu să aștepte. Având în vedere raportul dintre salariile din Israel și costul mașinilor, era puțin probabil ca Ronit să aibă una. În concluzie, ori venea cineva să o ia, ori se ducea în stația de autobuz care se afla puțin mai departe.

* * *

Ușa restaurantului *Pondak* se deschise și în prag apărură două siluete care mergeau repede. Erau cele două chelnerițe. Malko porni motorul fără să aprindă farurile, coborî drumeagul și ajunse pe autostradă. Cele două fete erau deja în stația de autobuz. În timp ce așteptau, cea mai înaltă se întoarse și ridică o mână. Malko opri numaidecât. Ea se aplecă și zise ceva în ebraică. Era Ronit. Văzând că Malko nu înțelege, repetă în engleză.

— Mergeți la Ierusalim?

— Urcați, zise el.

Frumoasa Ronit se urcă alături de el, iar chelnerița mititică, în spate. Plecară în tăcere. După cinci minute, intrară pe Sedrot Wiezman, marele bulevard care străbătea orașul până în centru.

— Unde mergeți? îl întrebă Ronit.

— În centru, răspunse evaziv Malko.

— Eu merg în apropiere de Herod's Gate, iar prietena mea pe Hillel Street. Putem să o luăm pe acolo?

— Firește, dacă îmi spuneți pe unde să merg...

Ronit râse relaxată. Era o superbă târfuliță. Coborâră pe Hillel, iar atmosfera începu să se mai încălzească. Ronit îl întrebă brusc pe Malko zâmbind în colțul gurii:

— Nu cumva ați fost mai devreme la restaurant?

— Ba da, zise el. V-am așteptat după aceea.

— De ce?

— Ca să vă revăd, sunteți încântătoare. Cum vă cheamă?

— Ronit, spuse ea, pe amândouă ne cheamă Ronit.

— Eu o prefer pe această Ronit, spuse Malko.

Israeliana râse provocator. Tocmai ajungeau în colțul vestic al vechiului zid și cotiră la stânga. Ronit stătea țeapănă, de parcă ar fi vrut să-și scoată și mai tare în evidență pieptul. Trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani.

— Următoarea la stânga, zise ea. Să vă opriți în fața băcăniei de acolo.

Malko o ascultă. Nu era nici țipenie de om. Parcă se găseau într-un oraș mort. Opri, dar Ronit nu coborî imediat. Era semn bun.

— Mi-ar face plăcere să ne mai vedem, zise el. Există vreun colțișor unde am putea să bem ceva?

Ea clătină din cap.

— Nu. Doar *Tango bar* puțin mai departe, dar e naspa. Ierusalimul e un oraș mort noaptea. Cum vă cheamă?

— Peter, zise Malko, lucrez pentru Națiunile Unite.

— Ah, bine, făcu Ronit. Cred că luați o grămadă de chestii de la duty-free...

— Numai unele, spuse Malko. Mâine sunteți liberă?

— Mâine nu, este Șabatul. Poate luni. Treceți pe la *Pondak*. În jurul prânzului. Vă spun atunci.

Ea se aplecă spre el. Buzele lor se atinseră și, când Malko o sărută, ea deschise ascultătoare gura. Sărutul nu dură mult. Îi mângâie pieptul și ea îl lăsă fără să facă nazuri. Considera probabil că era un fel de a-și plăti călătoria. După aceea coborî tăcută din mașină și se îndepărtă alergând.

Malko se simțea foarte departe de povestea cu spionajul pe care trebuia să o descopere. Văduva unui rabin, nebună după trupul ei, un porc de prelat și o chelneriță la un local de pe autostradă nu constituiau o rețea prea impresionantă... Deși mai erau și cei trei ucigași cu cagule. Se pierdu în labirintul întunecat și mort din cartierul arab și se pomeni ca prin minune pe Ben Yehuda. Acum putea merge spre vest, ca să ajungă la *Hilton*.

* * *

Un portar în întinse lui Malko un plic albastru cu alb, având un aer ciudat. Îl deschise. Era o convocare scrisă în limba engleză, ca să se ducă la biroul nr. A-321 din cartierul general al poliției din Derek Shechem.

Aceasta era urmarea atentatului din ajun. Funcționarul de la birou îi explica că Derek Shechem era de fapt drumul spre Naplouse și că era imposibil să nu găsească cartierul general, aflat exact la intersecția de la poalele lui French Hill. Se uită la

ora convocării: unsprezece. Ziua dinainte — adică Șabatul — și-o petrecuse la piscina hotelului. În lipsă de altceva mai bun. Nu era nici o mișcare. Ajunsese mai devreme... De data asta, străbătu Ierusalimul fără neplăceri, evitând cu grijă înghesuiala de pe Ben Yehuda și, când ajunse la Poarta Damasc, o luă pe drumul spre Naplouse. După bifurcația cu Salad Ed-Din, peisajul se schimbă complet. Drumul străbătea noile zone cu populație evreiască ce invadase vechile cartiere arabe. O pădure de blocuri construite din piatră rozalie, cu niște ferestre minuscule ce aduceau cu niște cazemate. Nu puteau fi distruse nici cu tunul. Erau sute de astfel de construcții fără nici un fel de vegetație, înghesuite unele în altele, cu cete de copii care se jucau prin preajmă. Din loc în loc se vedea discret câte un steag israelian. Malko își zise că israelienii nu voiau să plece cu adevărat din Ierusalim...

Traversă creasta unui deal, înaintea lui se deschidea o depresiune, apoi drumul spre Naplouse începea să urce despărțind în două French Hill, acoperit și el cu blocuri-cazemate. Cartierul general al poliției se găsea undeva în dreapta, într-o vale. Era impresionant. Era la fel de mare ca un lagăr de concentrare.

Era un complex imens construit în formă de H din granit roșu, cu obișnuita pădure de antene, înconjurat de un gard de sârmă ghimpată, de foișoare și de proiectoare. Toate serviciile poliției acestei țări erau reunite aici. Ca să le amintească arabilor din vechiul oraș de puterea pe care o avea Israelul.

Santinela în uniformă neagră cu steaua de argint examină ordinul de convocare, pașaportul lui Malko, îl pipăi peste tot, scotoci prin mașină, apoi îl încredință altui polițist care îl conduse într-o curte plină cu vehicule militare. După aceea, merseră pe niște coridoare murdare, unde activitatea era în toi. Toată lumea purta legitimație. În fine, îl introduse pe Malko într-un mic birou și îl lăsă acolo.

După câteva secunde, ușa se deschise, iar în prag apăru părul grizonat al lui David Cohen, cu cămașa descheiată pe piept, unde atârna plăcuța cu numărul lui de înmatriculare din

aur masiv. Îi strânse fără un cuvânt mâna lui Malko și se așeză în fața lui, pe colțul biroului. În sfârșit, catadicsi să-i zâmbească.

— Sunteți surprins, domnule Linge?

Malko îi întoarse zâmbetul.

— În țara asta nu mă surprinde nimic... Nu știam că faceți parte din „Special Branch"...

Israelianul clătină din cap.

— Nu fac parte din ea, ci din Army Intelligence. Un membru din Tsahal[1] a fost asasinat, iar noi vrem să aflăm de ce și mai ales de către cine. Ca să-i pedepsim cum se cuvine pe asasini...

Acum nu mai zâmbea. Malko dădu din cap.

— Cred că a fost o pură întâmplare. A coborât acolo și a vrut să mă apere. Nu l-am văzut în viața mea...

Israelianul îl aprobă.

— Știu. Cunoaștem împrejurările în care a fost omorât. Schlomo Bensimon nu a avut noroc, dar și-a făcut datoria. Acum îl deplângem. Dar problema sunteți dumneavoastră.

— Eu? întrebă Malko neplăcut surprins.

— Da, dumneavoastră. (Vocea israelianului era destul de rece.) Ce căutați în acel loc?

— Am mai spus. Eu...

Cohen îi zâmbi cu răceală.

— Ați uitat ceva. Noi i-am interogat pe paznicii de la muzeul Rockefeller. Unul dintre ei v-a văzut. Zgomotul mașinii dumneavoastră care urca pe rampă l-a trezit. V-a observat. Ați așteptat o vreme. Pe cine?

— Doar nu credeți că am vreo legătură cu teroriștii? se răzvrăti Malko încercând să părăsească terenul minat.

— Nu, răspunse israelianul, dar cred că știți de ce au vrut să vă omoare. Iar acest lucru ne poate interesa și pe noi... Ați avut întâlnire cu cineva? Cu cine?

— Nu am avut întâlnire cu nimeni. Am plecat de la un cocteil de la Moshe...

— Știu, i-o tăie israelianul.

---

1. Armata israeliană (n.t.)

— După aceea, reluă Malko, nu aveam somn, am dat o raită prin orașul vechi. Când am ajuns în dreptul Porții Herod, am zărit pe trotuar o fată brunetă care mi s-a părut foarte frumoasă în lumina farurilor. Am vrut să mă întorc ca să vorbesc cu ea, dar dispăruse. Apoi, am plecat și m-am oprit o clipă să consult planul orașului ca să nu mă rătăcesc. Este foarte simplu.

— Da, repetă israelianul cu o voce neutră, este foarte simplu.

Se vedea clar că nu crede o iotă din spusele lui Malko. Cu eficiența bine cunoscută a israelienilor, Shin Beth era gata să facă recensământul tuturor brunetelor din cartier ca să le interogheze. Brusc, David Cohen nu-l mai interogă și scoase un dosar dintr-un sertar, apoi începu să-l răsfoiască.

— Un lucru mă nedumerește cumplit, începu el. Identitatea asasinilor.

Malko tresări.

— I-ați găsit?

— Din păcate, nu, zise israelianul. Am făcut mai multe razii, dar nu am găsit nimic concret. Numai cagulele. Sunt confecționate dintr-un material ieftin cumpărat de pe la noi. Dar asta nu ne duce nicăieri. Însă testele balistice ale gloanțelor cu care s-a tras ne-au dat câteva indicii. S-au folosit trei tipuri de arme. Două Smith & Wesson Magnum 357 și un revolver Nagant 7,62, fabricat la Tula, în URSS.

— Ce ați aflat în legătură cu această armă? îl întrebă Malko.

Israelianul frunzări dosarul.

— Este a unui om pentru arestarea căruia am da orice. Îl cheamă Abu Djihad, pe numele lui adevărat Ahmed Ben Abdallah Saleh. Face parte din FPEP[1], mișcarea domnului Habbache. Este unul dintre cei mai temuți ucigași palestinieni. El a fost unul dintre instigatorii masacrului de la München. De asemenea, a omorât doi agenți din Mossad la Madrid. Folosește de fiecare dată aceeași armă, transportată, se pare,

---

1. Frontul Popular de Eliberare a Palestinei (n.a.)

cu valiza diplomatică. I-am găsit urma peste tot unde a acționat. Soldatul nostru avea în piept un glonț din acel revolver Nagant.

Malko era sincer consternat.

— Cum de se află în Ierusalim un ucigaș atât de cunoscut? întrebă el. Credeam că dispuneți de o securitate fără cusur și că nu e picior de terorist pe aici... Cum a reușit să intre în Israel?

Înainte de a-i răspunde, David Cohen ezită un timp.

— Domnule Linge, începu el în cele din urmă, vreau să vă încredințez un secret...

Când un agent secret îi spune un astfel de lucru altui agent secret, înseamnă că are motive întemeiate. Dar nu mai rămânea un adevărat secret...

— Chiar vă rog, zise Malko.

— Acum două zile, niște agenți din Mossad din Tyr, în Liban, au prins un fir, cum că o barcă Zodiac de luptă a fost încărcată la bordul unei *mother-ship* care se îndreaptă către apele teritoriale israeliene. Ne-am gândit că este vorba de vreun atac de tipul aceluia pe care l-au dat ultima oară. Așa că am așteptat să vedem ce se întâmplă. În aceeași noapte, un Zodiac a fost reperat de radarele noastre la trei mile de țărmul nostru. După aceea l-au pierdut fiindcă marea era agitată. Am pus patrule pe tot litoralul, dar în zadar. Mai târziu, am reperat „nava-mamă" care se îndrepta către nord, în Liban. Am presupus că s-au răzgândit... Acum mă întreb dacă nu cumva l-au adus pe Abu Djihad pe mare, împreună cu prietenii lui și cu armele. Cu o misiune precisă. Pentru ei este relativ ușor să ajungă în Ierusalim de pe țărm. Nu știm dacă în orașul vechi există rețele care îi susțin pe palestinieni, mai ales în comunitățile religioase, adăugă el. Oricum, nu putem să închidem toate bisericile și moscheile. Deja ni se aduc o sumedenie de reproșuri, zise el cu tristețe.

— Deci, cei trei ucigași au putut să intre în Israel pe mare, zise Malko. Presupun că își asumă un risc enorm, nu-i așa?

— Da, confirmă israelianul. (Îl fixă pe Malko cu ochii lui

albaștri-cenușii, jucându-se cu plăcuța de la gât și continuă cu glas duios.) Aș vrea să aflu și eu motivul pentru care un comando palestinian a venit la Ierusalim special ca să vă omoare. Ce spuneți despre asta, domnule Linge?

Capitolul VIII

O liniște apăsătoare se prelungi mai mult timp ce i se păru nesfârșit lui Malko. Se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul. Capul îi vuia de gândurile ce nu-i dădeau pace. Israelianul îl pândea privindu-l fix. În cele din urmă, Malko zise cu voce neutră:

— Recunosc că nu pot să răspund la această întrebare. Poate că există mai multe motive pentru prezența acestui ucigaș.

— Nu spuneți adevărul! zise israelianul tăindu-i vorba. Abu Djihad este un ucigaș periculos. Este trimis doar în misiuni importante și pline de riscuri. Ca să vină aici, a riscat foarte mult. Or, persoana pe care a încercat să o ucidă ați fost dumneavoastră...

Se lăsă din nou tăcerea, dar Malko o rupse:

— Nu credeți într-un atentat întâmplător?

— Pentru asta sunt destui ucigași mărunți, replică David Cohen. Ați zbârcit-o deja la Seychelles. Un agent de-al nostru a murit acolo.

Iarăși îi scotea ochii cu povestea de la Seychelles! Malko simți că îi sare mustarul.

— Știți foarte bine ce s-a întâmplat acolo! V-am făcut un serviciu imens! Dacă agentul dumneavoastră, într-un moment de furie, nu ar fi încercat să mă omoare, și astăzi ar fi fost în viață. Pentru că tot mi-ați amintit de povestea asta, știți cumva ce s-a întâmplat cu Zamir?

Israelianul stătu în cumpănă câteva clipe, apoi răspunse în silă:

— Îi merge bine.

Zamir era o tânără superbă, agentă din Mossad, care fusese torturată cu bestialitate de irakieni, în timpul misiunii lui Malko la Seychelles.

— Deci nu vreți să-mi spuneți nimic? repetă israelianul.

Malko îi susținu privirea.

— *Nu pot* să vă spun nimic. Nu știu nimic despre acești teroriști și despre motivele pentru care m-au atacat. Cum se face că dumneavoastră nu reușiți să-l găsiți pe Abu Djihad? Cred că orașul vechi este destul de ușor de cotrobăit.

— Nimic nu dovedește că se află acolo. Și-apoi, și-a schimbat înfățișarea anul trecut în Brazilia. Pentru că refuzați să cooperați cu noi, mă duc să cer instrucțiuni. Așteptați-mă aici.

Ieși, apoi încuie ușa cu cheia... Dincolo de perete, Malko auzea pe cineva bătând la mașină și discuții în ebraică. Israelianul se întoarse repede.

— Vom cere expulzarea dumneavoastră, îl anunță el când reveni. Avem toate șansele să o obținem de la Ministerul Afacerilor Externe. Îmi pare rău, dar sunt anumite lucruri pe care nu le putem tolera. Țara noastră este în război, domnule Linge. Veniți pe aici, vă rog.

Străbătură coridorul în tăcere și ajunseră în curte unde se afla mașina lui Malko. David Cohen îi strânse mâna cu răceală. Malko trecu de barieră și se pomeni pe drumul spre Naplouse. Era furios la culme. Dăduse de belea chiar de la început. O singură persoană putea să-l scoată din impas. Șeful Centralei CIA din Tel-Aviv.

* * *

Malko se uită pentru a treia oară în oglinda retrovizoare. Furgoneta galbenă era tot în spatele lui. Se hotărî să aibă sufletul împăcat. Înainte de a ajunge la podul Bailey și la serpentine, drumul mergea în linie dreaptă. Acceleră și depăși trei vehicule unul după altul pe șoseaua îngustă de numai două benzi. Era cât pe ce să calce un negustor de căpșuni care se instalase pe marginea drumului. Imediat, furgoneta galbenă lovi un taxi Mercedes diesel care se deplasa încet și îl proiectă într-un șanț. Nu era o metodă prea catolică pentru asemenea tip

de vehicul, căci Mercedesul era plin cu rabini. Malko rămase perplex. Puteau fi cei din Shin Beth sau ucigașii lui Abu Djihad.

Reuși să lase câteva vehicule între ei, dar turba de furie că drumul era așa de îngust. După aceea, la răscrucea drumului Ashkelon cu Ramla, furgoneta coti la stânga îndreptându-se spre Ashkelon. După ce parcurse vreo doi kilometri, Malko își dădu seama că acum îl urmărea un Escort verde, având o pereche la bord. Era Shin Beth. Îi va duce direct la Peter Youngblood.

* * *

— Nu numai că vă vor păzi, dar, în plus, vor fi doi! îl anunță cu voce sigură Peter Youngblood.

Furia îl făcuse să devină roșu ca racul. El și Malko se aflau pe acoperișul Ambasadei americane, adăpostiți de vânt de uriașa antenă de telecomunicații care semăna cu o enormă fustă albă plisată. Vederea se deschidea splendidă spre toate plajele din Tel-Aviv. Se găseau la adăpost de orice fel de microfon montat de Shin Beth.

— Ce vreți să spuneți cu asta? îl întrebă Malko.

Peter Youngblood îi spuse cu un aer triumfător:

— Langley m-a anunțat că trebuie să sosească două „doici", Chris Jones și Milton Brabeck. Doar nu o să-i împiedice morocănosul ăla de David Cohen să sosească! Totuși am făcut ceva pentru țara asta. Fără ajutorul nostru, armata lor nu ar exista decât pe hârtie. Nu vă faceți griji, că nu vă vor expulza! Mă duc la Ministerul Apărării la o persoană pe care o cunosc bine... Ne datorează câteva nimicuri. Dacă fac pe nebunii, nu le vor vedea prea curând... Ce porcărie! Încercăm să le facem un serviciu și ei au tupeul să vă alunge!

— Probabil că situația e puțin mai nuanțată, observă Malko cu obiectivitate.

Apropiata venire a lui Chris Jones și a lui Milton Brabeck arăta că birocrații de la Langley au „evaluat" pericolul care îl păștea pe Malko la cotele cele mai înalte. Auziseră și ei probabil de Abu Djihad...

— În ce calitate vin? Ca forțe de ocupație? îl întrebă Malko.

Peter Youngblood râse zgomotos.

— Am căzut de acord cu șeful „Pazei și Siguranței" din ambasadă. Vin în calitate de instructori ai gărzilor noastre de corp.

Peter Youngblood îl apucă de braț și îl conduse la scările ce coborau la etajul al cincilea.

— Vă continuați misiunea. Acum eu cred că am dat de o afacere foarte importantă. Nu vă lăsați intimidat. Bătrâne, faceți o treabă excelentă. Dacă aveți cea mai neînsemnată problemă cu evreii, puneți repede mâna pe telefon, iar eu o să vin mâncând pământul.

Devenea sincer afectuos. Malko își spuse cu tristețe că nu era întru totul dezinteresat... Dacă afacerea Halpern „ieșea" în timp ce Peter Youngblood era șeful centralei, se acoperea pur și simplu de glorie... Cu atât mai mult cu cât, din punct de vedere administrativ, Malko nu prea exista. Ce să-i faci, așa e viața. Oricum, era mai bine decât să fii la cuțite cu șeful centralei, cum de altfel s-a mai întâmplat... Peter Youngblood își scoase agenda.

— „Doicile" dumneavoastră sosesc diseară la nouă și douăzeci și cinci cu un Airbus al companiei Air France. Zborul 130. Vă duceți să-i așteptați la aeroport?

— Mă duc, zise Malko.

Era înduioșător să le spui „doici" celor doi băieți care cântăreau împreună mai mult de două sute de kilograme și purtau cu ei armamentul unui mic portavion. Evident, că pentru creier nu rămăsese prea mult loc... Chris Jones și Milton Brabeck, veniți din Serviciul Secret, erau vârful de lance al Diviziei Operațiuni din cadrul CIA. Erau doi vechi prieteni de-ai lui Malko, iar venirea lor îl bucura nespus de mult. Oricum, valorau mai mult decât două veste antiglonț la un loc.

— Plecați la Ierusalim? îl întrebă Peter Youngblood.

— Din păcate, trebuie s-o fac, zise Malko.

Americanul spuse pe un ton grav ce gândea.

— Foarte bine, țineți-o tot așa! Eu plec imediat la Ministerul Apărării. De acum înainte vă aflați sub protecția Departamentului de Stat, se împăună el. Iar eu îi voi ține în permanență la curent pe cei de la Langley. Suntem stăpâni pe situație...

Malko zâmbi fără să-i răspundă, amuzat de accesul de megalomanie galopantă a americanului. Pentru moment, nu erau deloc stăpâni pe situație, ci deținеau doar câteva indicii care se băteau cap în cap și mai mult îi derutau. Afacerea Halpern rămânea în continuare un balon alunecos în jurul căruia se învârtea Malko fără să poată ajunge în interior. Care mai arunca și fulgere pe deasupra... Singura lui șansă era s-o atace în punctele ei slabe: Elias Zoukas și Ruth Hanevim. Gândul că trebuia să se întoarcă pe serpentinele drumului dintre Tel-Aviv și Ierusalim îi făcea greață.

* * *

Se auzi o voce de femeie care spuse „*Ken?*"[1], iar Malko zise imediat în engleză:

— Sunt Malko Linge. V-am așteptat aseară.

Aceeași voce pronunță câteva cuvinte în ebraică, ca și cum nu ar fi înțeles engleza, apoi închise. Aceasta era a treia oară... Malko puse receptorul în furcă. Era furios, dar resemnat. Recunoscuse vocea lui Ruth Hanevim. De altfel, ea locuia singură. Era aproape nouă seara. Tânăra vorbea foarte bine engleza. Mai rămânea Zidul Plângerii. Nici încercarea de a organiza o întâlnire prin intermediul lui Moshe Larka nu servea la nimic... Ea putea să se eschiveze.

Malko formă numărul de la *American Colony Hotel* și ceru camera lui Jennifer Worth.

— Sunt eu, Malko. Se pare că vă distrați de minune.

— O, Malko! făcu tânăra. Ce drăguț că m-ați sunat. M-am întâlnit cu niște prieteni și dăm o mică petrecere în cinstea eliberării mele. Vreți să veniți și dumneavoastră?

— Imediat, zise Malko.

— Suntem în salonul de la primul etaj, îi explică tânăra americană. Prietenii mei l-au închiriat în seara asta. Mi-ar face mare plăcere să veniți.

— Voi veni, îi promise Malko.

---

1. Da? (n.a.)

Malko se cam rușinase pentru tonul plin de entuziasm adoptat de tânăra americană. Ieși din apartamentul lui alături de care mai închiriase o cameră pentru Chris și Milton. Holul era pustiu, iar în parching sufla un vânt rece.

* * *

Siluetele înalte ale celor două gorile se detașau din mulțimea călătorilor ce sosiseră cu aparatul Airbus al companiei Air France și acum își așteptau bagajele în sala mare în care japonezii mișcării Sekigun[1] au masacrat zeci de persoane în urmă cu patru ani. Îl zăriră pe Malko așteptându-i după barieră și îi făcură veseli cu mâna. Păreau niște turiști cuminți veniți în vacanță. S-au întâlnit la Paris. Milton Brabeck fusese la Los Angeles și sosise în Europa cu un „747" cursă directă a companiei Air France, cu ruta Los Angeles — Paris.

Când Chris Jones trecu bariera de la vamă, Malko aproape că se sufocă dându-și seama cât de mătăhălos era. Antebrațul lui avea grosimea unui jambon, iar la pantof trebuie să fi purtat măsura cincizeci... Milton Brabeck era făcut exact după același tipar. Amândoi purtau costume gri deschis, cu cămăși și cravate fosforescente, cu balonzaidele negre pe mână. De multă vreme nu mai treceau neobservați.

— *Shalom*, zise Malko zâmbind.

— Ei, nu mă jigniți, făcu Chris Jones.

— Asta înseamnă bună ziua, îi explică Malko. Trebuie să învățați câteva cuvinte în ebraică.

— Lui îi e greu să vorbească și engleza, zise cu perfidie Milton. Spuneți-mi și mie, este vreo biserică baptistă pe aici?

„Gorila" nu scăpa niciodată vreo slujbă.

— La Ierusalim găsiți tot ce vă dorește sufletelul, îi asigură Malko. Este leagănul religiilor. Iar dacă vreți să vă convertiți, puteți să alegeți.

---

1. Fracțiune a Armatei Roșii japoneze, care a luat ființă la sfârșitul anilor '60. Aluzie la atentatul din 7 mai 1972 de pe aeroportul Lod din Tel-Aviv, soldat cu moartea mai multor pasageri, organizat de trei membri japonezi din Sekigun (n.t.)

— Cu alte cuvinte, sunt paranoici, strigă Milton Brabeck. Ne-au interzis să ne ridicăm de pe scaune până când a sosit poliția. Sunt de-a dreptul isterici. La plecare, i-au scotocit chiar și pe copilași. Bine că nu avea artileria cu noi... Au numărat toți perii de la periuța mea de dinți.

— Trebuie să vă simțiți goi pușcă.

Chris Jones îi făcu cu ochiul.

— Din fericire, există „valiza". Mâine vom primi tot *sanitized stuff.*[1]. Altminteri, ce ne-am face...

Milton Brabeck privi în jurul lui. Noaptea, aeroportul Lod arăta oribil, cu toate că era destul de animat. El se apropie de Malko și îl întrebă în șoaptă:

— Toți ăștia sunt evrei?

— Așa cred, răspunse el, dar să știți că la fel de mulți sunt și la New York, cât în Israel... Numai că aici sunt mai adunați...

— Nu o să mă duc niciodată la New York, făcu Milton, sau, mă rog, cât mai puțin posibil. Am totuși o senzație ciudată. Seamănă cu niște arabi. Oare am greșit țara?

Avionul companiei Air France adusese o grămadă de rabini și de mame evreice care veneau direct din Brooklyn. Cei mai înstăriți se duseseră la Paris ca să ia un Concorde, alții au luat cursa regulată care asigura corespondența Tel-Aviv — Paris, de la aeroportul Charles de Gaulle.

— Milt, dacă vrei să ai un sejur cât mai plăcut, ai face bine să uiți de aceste comparații. Arabii nu sunt văzuți cu ochi buni pe aici...

— Dar nu sunt prea curăței, observă Chris Jones, uitându-se la un soldat israelian în uniformă. Mă întreb cum de au reușit să câștige atâtea războaie. Asta numai datorită materialului nostru... Apropo, aici putem să bem apă de la robinet?

— În principiu, da, răspunse Malko, în timp ce se urca în mașină. Dar găsiți din belșug whisky *J & B* și bere Beck's. Nu o să muriți de sete. Haideți, e timpul s-o luăm din loc...

Chris Jones era fascinat de soldatul cu tradiționala *kippa* pe creștetul capului. Era evreu ortodox.

---

1. Arme fără serie (n.a.)

— Cred că nu-i ține de cald... observă el.

— Ba da, zise Malko foarte convingător.

Cele două „gorile" stăteau în mașină ca pe ace, uitându-se cu neîncredere la pancartele scrise în ebraică. Trăgându-se amândoi din Vestul Mijlociu, aveau o profundă neîncredere în tot ceea ce însemna W.A.S.P.[1] În mintea lor, barbarismul începea exact cu o sută de mile la est de Chicago. New York-ul era deja un oraș sortit pierzaniei. Restul lumii era infestat de microbi care provocau diareea și alte rele care îi făceau să tremure. Dezorientați de drum, le era foarte greu să-l urmărească cu atenție pe Malko, care încerca să le rezume situația. Când aduse vorba despre nevestele rabinilor, în privirea lui Chris se aprinse o scânteie.

— Deci sunt tipe mișto... Trebuie să profităm.

— La evreii ortodocși este și mai bine, preciză Malko. De exemplu, vineri seara când începe Șabatul, rabinul își adună toți discipolii ca să se roage, să mănânce și să bea. După aceea, el se retrage în camera lui ca să-și onoreze nevasta. În timpul „ceremoniei", discipolii cântă cântece religioase întru gloria lui Dumnezeu și în cinstea unirii rabinilor. Preafericitul rabin se alege cu niște rabinași frumoși.

— Sunt niște porci, făcu înciudat Milton Brabeck, trezit parcă de acest episod. De când începem „dădăceala"? Trebuie să ne povestiți despre „Go-Sundance".

— Mâine, spuse Malko. În seara asta sunteți prea obosiți și oricum nu aveți „bijuteriile" la voi...

Începură serpentinele, iar ei nu mai scoaseră un cuvânt.

* * *

Prin ușa închisă se auzea o muzică în surdină. Malko bătu din nou. De data aceasta ușa se deschise și în prag apăru o Jennifer de nerecunoscut. Era cu picioarele goale, avea o fustă lungă și înflorată, bustul gol, părul lăsat pe umeri, cu o coroniță din gardenii la gât care îi acoperea parțial sânii mici, cu aureole ciudat de mari. Ea zâmbi și îi întinse mâna lui Malko.

---

1. White Anglo-Saxon Protestant (n.a.)

— Bună seara, credeam că nu mai veniți. Au plecat toți musafirii cu excepția unei prietene.

Ochii ei ca aluna aveau expresia sticloasă a drogaților sau a bețivilor. Ea zâmbea mecanic, fără să se sinchisească de ținuta ei provocatoare. Parcă îl cunoștea pe Malko de când lumea. Acesta intră în cameră. Peste tot pusese pernuțe și saltele. Pe covoare zăceau pahare, sticle goale și farfurii. Într-un colț, o fată durdulie fuma lungită pe o saltea, tot cu picioarele goale și cu ochii pironiți în tavan... Jennifer îl luă pe Malko de mână și îl trase spre cel mai mare teanc de perne. Ea se legăna ușor. Se lăsă greoaie și îi făcu semn să se așeze lângă ea.

— Poftim!

Ea îi întinse un pahar de vin de Latran. Malko își înmuie buzele în licoarea rozalie. Jennifer privea frescele de pe pereți, căci odinioară, această încăpere servise ca sală de judecată unui pașă turc. Într-un colț, un casetofon cânta în surdină. Tânăra americană își legăna capul în ritmul muzicii, stând în coate cu capul dat pe spate. Era cu totul altă fată decât aceea pe care o văzuse Malko în urmă cu două zile.

— Ce ați făcut în seara asta?

Ea râse.

— Oh, o grămadă de lucruri. Am dansat, am ascultat muzică, am băut și am făcut dragoste...

Ea izbucni în râs și dădu repede la o parte paharul lui Malko, apoi se aplecă să-i atingă gura. Mirosea a alcool, însă interesul față de el i se păru lui Malko altul decât cel profesional. Cealaltă fată îi privea cu ochi de vițică. Parcă era picată din lună.

El îi mângâie ușurel spatele gol, iar Jennifer îl sărută mai cu foc, lipindu-se de el. El își dădu brusc seama că nu purta nimic pe sub fusta înflorată. Ea se opri, alunecă în jos și, cu gesturi de somnambulă, începu să-l dezbrace pe Malko. Zâmbea tot timpul diafan, de parcă ar fi îndeplinit un lucru foarte normal... Apoi se aplecă pe pântece și îl înghiți cu nepricepere și grabă. De când intrase pe ușă, Malko avusese impresia că se găsea pe altă lume... El termină foarte repede. Ea se ridică abia după un timp cu mulțumirea lucrului împlinit.

— În seara asta am făcut fericiți cincisprezece bărbați, zise ea. Dumneavoastră sunteți al cincisprezecelea.

Într-adevăr, era o performanță. Cealaltă fată se uita întruna în tavan. Jennifer luă paharul de vin al lui Malko și îl goli pe jumătate. Lui Malko nu îi venea să creadă că este aceeași fată care îi povestise cu dezgust despre avansurile monseniorului Elias Zoukas... Fata râse încetișor, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Trebuie să mă credeți nebună, nu-i așa? Dar am luat niște chestii ca să plutesc. Nu m-am mai distrat de mult. În seara asta, am ales toți bărbații care mi-au plăcut. Aveam chef. Și pe dumneavoastră v-am dorit. Mi-ar fi plăcut mai mult să facem dragoste, dar am cam exagerat și mi-e rău.

Cu gesturi lente, cealaltă fată își trase puloverul peste cap, descoperind doi sâni imenși, de un alb strălucitor, apoi, cu un râs prostesc și fericit, începu să danseze.

Jennifer căscă.

— Mi-e somn. Vreți să dormiți cu mine?

— Nu, mulțumesc, o refuză Malko. Am venit să vă întreb ceva.

Tânăra americană îl mângâie cu gingășie pe obraz.

— Ce anume?

— Vă mai amintiți de monseniorul Zoukas?

— Da.

— Aș vrea să luați legătura cu el. Dar fără să-i spuneți că v-am cerut-o eu. De exemplu, să împrumutați niște bani de la el...

Ea îl asculta cu atenție, dar Malko nu era sigur dacă îl înțelegea sau nu.

— Și ce să fac după aceea?

— Vă voi spune atunci. Dacă veți reuși acest lucru, veți pleca și mai repede în America...

Ochii migdalați ai lui Jennifer străluciră. Se aplecă și îl sărută ușor pe buze.

— Excelent!

— Ascultați-mă, zise el. Mâine vin să mâncăm împreună și vă explic atunci. Sunteți de acord?

— Da, răspunse Jennifer.

Ea se ridică și îl conduse. Pe culoar, ea îl sărută apăsat pe gură, sub privirile pline de indignare ale celor două bătrâne americane care se întorceau la hotel. Era îmbrăcată numai cu fusta.

— Pe mâine, zise ea. La prânz.

Malko ajunse la mașină cu sufletul mult mai ușurat. Aerul era înmiresmat. Când intră pe Salah Ed-Din, se uită în oglinda retrovizoare. Nu îl urmărea nimeni și ajunse la hotel fără să aibă neplăceri. Sforăitul celor două gorile zguduia ușa din țâțâni. El se culcă fără să-i deranjeze.

* * *

Malko se răsucea pe toate părțile și era ud leoarcă de sudoare, deși nu era prea cald în cameră. Deschise larg ochii, încercând să-și potolească bătăile inimii. O grijă abia încolțită îi răpise somnul, dar nu reuși să afle din ce cauză. Brusc îi veni în minte un nume: Jennifer... Revedea ochii lăptoși ai tinerei, atitudinea ciudată și bunătatea detașată. Presimțea o nenorocire.

Se hotărî într-o clipă. Se îmbrăcă, ieși din apartament și străbătu culoarul pustiu. Era numai ora opt, dar dădu peste câteva ambuteiaje pe Jaffa Road. Fără să bage în seamă indicatoarele, străbătu porțiunea de drum rezervată autobuzelor ca să evite un ocol și, după zece minute, opri mașina în fața hotelului *American Colony*. Fără să ceară vreo informație, se duse direct în salonul de la primul etaj. Ușa era larg deschisă și doi arabi făceau curățenie. Malko traversă coridorul și bătu la ușa camerei lui Jennifer. Nu primi nici un răspuns.

Răsuci butonul, iar ușa se deschise. Înăuntru mirosea a fiară sălbatică. În pat dormea cineva, iar îngrijorarea lui Malko se risipi ca prin farmec. Fusese un prost. Se apropie și din nou avu o strângere de inimă. Era micuța prietenă care dormea făcută covrig. Nici urmă de Jennifer. Malko o prinse pe fată de umăr și o zgâlțâi. Aceasta începu să mormăie ceva și să spună cuvinte fără înțeles...

Obosit, Malko trase cearceaful de pe ea, o forță să se scoale și îi băgă capul sub jetul de apă rece. Udă leoarcă, ea se uita buimăcită la Malko, cu niște ochi mirați și dojenitori.

— Unde este Jennifer?

Ea îl privi total derutată.

— Jennifer? Nu știu. Nu e cu dumneavoastră?

— Cu mine?

Fata dădu la o parte părul ud din ochi.

— Păi ea mi-a spus că se duce la un tip. A dat un telefon și a ieșit. Imediat după ce ați plecat dumneavoastră... Eu am crezut că...

Malko ieșise deja din cameră. O zbughi la recepție și îi întinse funcționarului o hârtie de o sută de lire.

— Unde notați apelurile telefonice?

Recepționerul îi arătă un teanc de foi.

— Aici.

Malko le luă, le răsfoi, găsi camera 17 și numărul la care se sunase pe la douăsprezece și jumătate. Luă hârtia și o băgă în buzunar. După aceea plecă mai îngrijorat ca niciodată. Când ajunse în holul hotelului *Hilton*, se repezi în prima cabină și formă numărul respectiv. La cel de-al cincilea apel, răspunse cineva. Era o femeie care vorbea în ebraică. Probabil că era menajera. Malko se duse repede la recepție și își spuse păsul. Funcționarul formă din nou numărul și ascultă, apoi vorbi.

— Domnul Zoukas nu este acasă, zise femeia. Trebuie să sunați la congregație, în orașul vechi.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Se îndepărtă cu o greutate în stomac. Jennifer făcuse o nebunie, dar mai rămăsese o speranță. În starea în care se găsea, putea foarte bine să doarmă buștean. Trebuia să mai aștepte câteva ore. Nesfârșite.

* * *

Chris Jones se uita cu dezgust la mâncarea din farfurie.

— Nu știu exact dacă asta e carne sau gândaci, spuse el.

— N-ai decât să bagi în tine pâine cu unt, îi zise Milton sfătos.

Malko se întoarse și se așeză. Era supărat.

— Ceva noutăți? îl întrebă Chris.

— Nu s-a întors.

Se făcuse două și treizeci de minute. Telefona din jumătate în jumătate de oră la *American Colony Hotel*... Dar nici urmă de americancă. Chris Jones împinse la o parte farfuria plină. I se făcea rău de la stomac numai când se uita la ea.

— Ar fi timpul să ne recuperăm bijuteriile și apoi să ne ducem să discutăm frumos cu monseniorul, zise el.

Trebuiau să se ducă la Ambasada americană din Tel-Aviv că să ia lucrușoarele unei doici eficiente. Malko avea chef să rămână singur.

— Luați mașina mea și să nu vă rătăciți, zise el. Eu vă aștept aici.

Urcă în apartament cu o gheară în suflet. Se părea că intervenția lui Peter Youngblood fusese eficientă. Cohen nu îl mai sâcâise. Însă dispariția lui Jennifer era îngrijorătoare și inexplicabilă. Numai să nu se fi trezit din întâmplare în fața unor fapte pe care nu trebuia să le vadă...

Sau o fi vorbit prea mult... După tentativa nemiloasă de a-l asasina, se putea aștepta la orice. Era imposibil să le spună ceva celor din Shin Beth din cauza înțelegerii lui cu CIA... Se întinse în pat. Ruth Hanevim... Monseniorul Zoukas... Ronit... Zwi Halpern și Abu Djihad... Oare ce anume le lega pe toate aceste personaje? Cum să le forțeze să se dea de gol? Un lucru îi scăpa. KGB-ul nu ar încerca de pomană să omoare un om din CIA, doar ca să protejeze un agent „opărit", când știa bine că vor sosi alții în locul lui. Cu certitudine era altceva la mijloc...

Nici nu își dădu seama când l-a furat somnul. Când deschise ochii, cerul devenise roșiatic la asfințit, iar ceasul arăta ora cinci și jumătate. Nu apăruseră nici gorilele. Se repezi la telefon și sună iarăși la *American Colony Hotel*, apoi așteptă. Jennifer tot nu venise.

Capitolul IX

În apartament se auzea doar un clinchet agasant și regulat. Chris Jones se juca cu butoiașul revolverului său Smith & Wesson model 19 „Magnum 357" uitându-se fix în podea. Milton Brabeck cerceta cu atenție harta Ierusalimului, căutând o biserică baptistă. Malko se gândea. Marja de siguranță pe care și-o luase în privința manevrei lui era foarte mică. Cel puțin pentru moment, Shin Beth nu putea face nici o legătură între dispariția lui Jennifer și prelatul ortodox. Iar Malko nu avea nici o posibilitate ca să-l interogheze pe acesta.

Pe de altă parte, nu putea s-o lase baltă pe Jennifer pentru care ar fi fost în stare să se arunce și în gura lupului ca să o ajute. Dar un lucru ieșea la suprafață din ce în ce mai mult: se pregătea ceva. Un lucru mai presus decât salvarea unei „cârtițe opărite". O acțiune în care monseniorul Zoukas și Ruth Hanevim jucau un rol foarte important.

Brusc, își dădu seama că trebuia să încerce doar un singur lucru.

— Chris, cred că o să faceți o mică incursiune, îi zise el.

— Nu zău! făcu gorila.

Închise cu un clinchet sec încărcătorul armei.

— Dar vă lăsați bijuteriile acasă, îi avertiză Malko.

Milton și Chris se uitau la el ca și cum și-ar fi pierdut mințile. De parcă ar fi cerut unui preot să se ducă să oficieze o căsătorie în izmene.

— Și ce facem? îl întrebă Milton Brabeck.

— Vă duceți la monseniorul Zoukas, explică Malko. În calitate de prieteni ai lui Jennifer. Dar puțin mai hippie... Fără

cravată și mai ales fără artilerie. Numai cu ochii ăștia ai voștri nevinovați. Sunteți îngrijorați că nu s-a întors încă, iar ea vă spusese că se duce la el. Să fiți politicoși, dar foarte atenți.

— Putem să și scotocim vreun pic?

Malko le surâse dezamăgit.

— Chris, monseniorul Zoukas nu este un tâmpit. Dacă Jennifer a fost răpită, cu siguranță că nu o veți găsi la el. În fine, poate că atunci când vă va vedea, va reveni la sentimente mai bune...

Milton își aruncă tocul în fotoliu cam dezgustat. Și Chris făcu la fel. Urmară cravatele. Fură nevoiți să-și ciufulească cei patru centimetri de păr, partea hippie a înfățișării lor lăsând mult de dorit.

— Acum să vă alcătuiesc un plan, zise Malko.

* * *

Chris Jones opri Granada chiar în fața porții cu grilaj a vilei. Se lăsa înserarea, dar mai era încă lumină. La parter becurile ardeau și un Mercedes 220 vechi staționa în fața porții. În partea opusă cărării începea zidul unei tabere militare, iar după aceea se întindeau mai multe terenuri virane. Trebuia să meargă până la drumul spre Naplouse, în centrul cartierului Beit Hanina ca să dea și de alte case.

— Fiul ăla de cățea este aici, făcu supărat Chris Jones. Haide să mergem!

— Să fii politicos, zise Milton ca un ecou. Așa cum a spus prințul. Altfel, nu mai capeți rahat.

Intrară pe poartă și străbătură grădina fără grabă. Chris apăsă pe butonul soneriei cu degetul lui enorm. Ușa fu deschisă imediat.

Monseniorul Elias Zoukas avea un aspect destul de fragil, în ciuda frumoasei bărbi negre ce se odihnea pe sutana preoțească. Avea trăsături regulate, destul de armonioase, ochi pătrunzători și o părul puțin zburlit. Se uita puțin cam mirat la cei doi gealați cu ochi cenușii și reci care umpleau cadrul ușii. Cel din stânga îl întrebă în engleză:

— *Father* Zoukas?

— Eu sunt, făcu preotul ortodox.

— *Nice to meet you,*[1] spuse Chris Jones cu un ton care presupunea contrariul. Mă numesc Chris Jones, iar acesta este prietenul meu, Milton Brabeck.

— Ce doriți dumneavoastră, domnilor? îi întrebă monseniorul Zoukas cu stupefacție. Este foarte târziu și mă pregăteam pentru cină.

— Am venit s-o luăm pe prietena noastră, Jennifer, zise Milton Brabeck cu un calm absolut. A venit la dumneavoastră ieri noapte și nu s-a întors nici până acum. Ați uitat-o cumva prin vreun cotlon?

Sub imperiul emoției, chipul deja palid al monseniorului Zoukas deveni alb ca varul. Se sprijini de ușă și rosti cu o voce pe care abia și-o putea controla:

— Domnilor, nu știu despre cine vorbiți. Cu siguranță este vorba de o greșeală. Eu sunt protopopul comunității ortodoxe grecești din Ierusalim și nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Inima îi bătea cu putere sub sutana preoțească. Cei doi îi inspirau frică. Zâmbindu-le, încercă să le închidă ușa în nas, dar aceasta se opri la douăzeci de centimetri înainte de a se lipi de toc. Un picior imens o împiedica. Chris Jones se scuză surâzând:

— Vrem într-adevăr să vorbim cu dumneavoastră.

Milton Brabeck se uita întruna la poalele sutanei și la pantofii cu vârf ascuțit ai lui Zoukas. Acesta își schimbă brusc tonul.

— Această intruziune este de netolerat, spuse el, vă cer să luați piciorul imediat și să mă lăsați în pace!

— Bine, bine, admise Chris Jones împăciuitor.

Luă piciorul și înaintă câțiva pași în holul îngust, dându-l la o parte din calea lui pe prelat. Milton se strecură în spatele lui și închise ușa cu grijă. Pe neașteptate, puse imensul deget arătător pe dunga roșie ce brăzda obrazul preotului.

— Ia spuneți-mi, va pălmuit cineva? Sper că nu o femeie...

Mașinal, Elias Zoukas duse mâna la față.

— Firește că nu, spuse el, a fost un accident, m-am tăiat...

---

1. Mă bucur să vă cunosc (n.t.)

— Ţţî, ţţî, făcu Milton Brabeck, cu un ton dezabrobator și familiar, totuși nu te bărbierești și în ochi...

Monseniorul Zoukas simți că se afla pe un teren alunecos. Dintr-un salt fu la ușă, o deschise și vru să fugă. Chris Jones îl prinse de gulerul sutanei.

— Doar nu vrei să ne părăsești așa.

— Mă duc să chem poliția, țipă prelatul. Sunteți niște bandiți, niște...

Americanul îl obligă cu blândețe să intre în casă. Elias Zoukas deschise gura pe neașteptate și strigă:

— Hilarion! Hilarion!

Cele două gorile se priviră. Situația începea să se complice. Se auzi un lătrat scurt și un câine apăru în capul scării. Era un danez imens care lăsă în jos buza inferioară când îi văzu pe cei doi necunoscuți. Monseniorului Zoukas îi reveni pe dată curajul.

— Plecați! le porunci el. Sau asmut câinele pe voi. Este foarte periculos.

— Și noi suntem la fel de periculoși, zise Milton.

Hotărât lucru, nu era făcut pentru rolurile de compoziție. Se lăsă tăcerea. Câinele mârâia. Elias Zoukas se întoarse la el și strigă cu glas răgușit:

— Hilarion, atacă! Atacă!

Dintr-un singur avânt, câinele sări la gâtul lui Milton. Dar nefericitul animal nu mai apucă să ajungă. Ferindu-se de colți, americanul îl apucă de gât cu mâna stângă. În aceeași clipă, Chris îl apucă din zbor de picioarele din spate și îl imobiliză de șoldul lui. Milton căuta carotidele pe sub blană. Câinele mârâia cu gura căscată și cu limba atârnând afară. Milton strânse cu putere, oprind circulația sângelui și strivind traheea. Număra secundele în minte.

Câinele tresări de mai multe ori, zbătându-se cu disperare și împingând oamenii în holișor. Când ajunse cu număratul la treizeci și cinci, corpul deveni moale, ochii apoși, gura căscată într-un ultim spasm, iar blana zbârlită. Milton îi dădu drumul pe dale cu dezgust.

— Uite, acum poți să-ți faci un covoraș pe care să-l pui lângă pat!

— Ucigașilor! țipă monseniorul Zoukas.

Se repezi cu mâinile întinse la Milton Brabeck. Americanul îl prinse de mâini și îl plesni cu palma peste față. Monseniorul se dădu înapoi cu lacrimi în ochi, apoi începu să plângă de-a binelea.

— Lăsați-mă! făcu el. Lăsați-mă! Brutelor! Sunteți niște brute. Nu aveți nici un drept să intrați aici!

Milton Brabeck scutură din cap cuprins de o adâncă tristețe.

— Este adevărat. Nu avem dreptul să ne găsim aici. Dacă aș fi în locul dumitale, aș tăcea mâlc pentru că am toate motivele să cred că buna noastră prietenă Jennifer a fost răpită...

Monseniorul Zoukas închise ochii și se clătină cu trăsăturile descompuse. Se așeză tremurând pe un scaun, alături de cadavrul câinelui.

— Ce nebunie! murmură el. Nu știu nimic despre această Jennifer... Eu sunt monseniorul Zoukas, membrul unei comunități religioase, iar vouă ar trebui să vă fie rușine de faptele voastre.

— Chiar ne este rușine, ziseră într-un glas cele două gorile. Dar vrem să știm ce i s-a întâmplat prietenei noastre.

Deodată, Elias Zoukas sări în picioare și începu să țipe și să se zbată ca un titirez care se învârtea nebunește. Urla ca o sirenă, iar Chris Jones se întreba dacă nu va trezi tot cartierul. Îl ridică pe Zoukas de pe podea, îl puse pe umăr și urcă scara.

— Vreau să-l liniștesc, zise el. Tu uită-te puțin pe-aici...

Milton tocmai se pregătea să deschidă un dulap. Chris găsi repede baia. Monseniorul Zoukas se zbătea întruna pe umărul lui, urlând. El îl puse cu blândețe în cuva dușului. Îl ținea strâns cu o mână, iar cu cealaltă, începu să învârtă robinetele. În clipa în care primul jet de apă rece stropi capul prelatului, acesta urlă și mai tare. Chris Jones învârti puțin robinetul de apă caldă și închise ușa.

Un jet mai puternic țâșni acum pe Elias Zoukas, pleoștindu-i părul, udându-i barba și îmbibând sutana. Sprijinit de ușă, Chris Jones aștepta cuminte. Strigătele prelatului se mai calmară puțin, însă acum începu să se vaite. Tăcu de tot când

Milton dădu buzna în baie, cu sclipri în ochi și cu un teanc de fotografii în mână.

— Uite ce am găsit!

Chris luă pozele și aruncă o privire fugară. Se înroși ca o sfeclă.

— Doamne! Ticălosule!

Fotografia îl reprezenta pe monsenior împreună cu o tânără căreia îi distingea doar spatele și pletele negre și lungi. Prelatul stătea în picioare, sprijinit de bar, cu un pahar în mână. Cu cealaltă, își ridicase sutana până la mijloc. Avea niște mocasini eleganți, șosete negre puțin răsucite, fixate cu jartiere. Coapsele îi erau musculoase și pline de păr.

Restul era ascuns de capul fetei care stătea în genunchi dinaintea lui. Expresia de pe fața prelatului arăta că aprecia în mod deosebit această situație. Fata avea pantaloni și stătea pe vine.

Altă fotografie o înfățișa din profil, ținând în mână mădularul prelatului. Avea un aer arab foarte pronunțat, cu pomeți înalți, o expresie senzuală, vulgară și indiferentă. Pieptul era strâns în mod agresiv în dantelă, iar pantalonii stăteau să pocnească pe pulpele groase.

Celelalte fotografii erau variațiuni pe aceeași temă. În afară de una, în care fata îl trăgea râzând pe monseniorul Zoukas de mădular...

— Iisuse Hristoase! pufni Chris Jones.

Se întoarse dintr-o singură mișcare, deschise ușa dușului, închise robinetele și îl trase pe monseniorul Elias Zoukas dinăuntru, ud leoarcă. Ținându-l cu o mână ca să nu alunece, îi frecă fața cu un prosop și îi puse sub nas una dintre fotografii.

Prelatul tresări, vrând parcă să se ducă înapoi sub duș. Milton se uita cu stupoare la preot. În Illinois, nu se pomenise niciodată așa ceva. Se aștepta din clipă în clipă ca Dumnezeu să-l transforme pe păcătos într-o grămăjoară de cenușă. Însă Elias Zoukas începu să tremure sub sutana udă care i se lipise de corp.

— Mi-e frig, gemu el.

Chris Jones începu să-l dezbrace cu blândețe. Când îl lăsă doar în izmenele din pânză, se opri. Elias Zoukas semăna

acum cu un bonom mărunțel, foarte bătrân și foarte vulnerabil. Milton îi puse iarăși fotografia sub nas.

— I-ai făcut asta lui Jennifer? îl întrebă el.

Prelatul scutură energic din cap.

— Nu, nu vă jur! Dați-mi fotografiile, nu am știut. Este mârșav...

— Tu ești mârșav! strigă Chris Jones indignat.

— Vă dau bani dacă vreți, gemu Zoukas, sunt în...

Chris îl strânse puțin de gât ca să tacă. Era agasat.

— Ascultă, începu el. Puțin îmi pasă de banii tăi! Tot ce vrem noi e să aflăm unde este Jennifer. Dacă nu vrei să ne spui, te ducem așa cum ești și te dăm cu fotografii cu tot pe mâna evreilor tăi ortodocși. Îți vor face reclamă, nu glumă...

— Nu, vă rog, vă implor, gemu Zoukas.

Prelatul nu mai avea nici urmă de demnitate. Dușul forțat îl zgribulise, iar moartea câinelui său, bruscările calculate ale celor doi străini, amenințările, șantajul, toate astea îi alungau orice dorință de a rezista. Era sigur că ei nu făceau parte din Shin Beth. Altminteri, nu ar fi acționat în asemenea manieră. Dar pentru el, nu avea nici o importanță. Din ziua în care primise aceste fotografii, știuse că va avea necazuri. Acum, lucrul cel mai urgent era să scape de cei doi nepoftiți și să-și recapete stăpânirea de sine.

— Ei, ce zici, reluă Chris Jones, vrei să te bag în cadă și să te țin cu capul în apă până faci bulbuci?...

Milton îi aruncă partenerului său o privire dojenitoare. Totuși, nu erau de la Gestapo. Între duș și cadă, era o distanță. Aceea care desparte afecțiunea puțin brutală de groază... Chris Jones îi făcu cu ochiul. Prelatul nu văzu gestul. El bâigui îngrozit:

— Vă asigur că eu nu știu nimic.

— Mai minte-ne tu, că acuș ne jucăm de-a „Submarinul galben"...

De data asta, monseniorul Elias Zoukas cedă.

— O să vă spun adevărul. Vă jur. A venit la mine, dar a plecat.

— Unde s-a dus?

— La... la o prietenă. Alia.

Chris Jones avu o scânteie de inspirație:

— Este fata din fotografie?

Prelatul înclină capul, mult prea bucuros ca să mai poată articula un sunet.

— Unde este? Unde locuiește?

— Nu știu exact unde. În orașul vechi. Este tot ce știu, vă jur.

Închise ochii și înălță o rugă fierbinte la cer. Spunea aproape tot adevărul. Iar Dumnezeu va ține seamă de acest lucru. Cele două gorile schimbară rapid o privire. Nu aveau nici un chef să-i facă prelatului o băiță. Obișnuința cu asemenea treburi le zicea că el le-a spus adevărul. Iar altceva, nu vor reuși să scoată de la el... Chris băgă fotografiile în buzunar. Deodată, Elias Zoukas parcă se trezi din somn.

— Fotografiile mele!

Chris îl necăji:

— O să încerc să le vând la *Penthouse*. S-ar putea să-i intereseze. Pentru revista actorilor. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră. Acum vă lăsăm...

— *So long*,[1] făcu Milton Brabeck ca un ecou. Dacă vă vine ideea să săriți imediat pe telefon ca să chemați poliția, nu uitați că avem fotografiile... O să se distreze și ei.

Ieși cu un zâmbet larg, dar deloc liniștitor. Străbătură în grabă grădina și se urcară în mașină. Conducea Chris Jones. Milton Brabeck oftă cu foc în timp ce rulau pe Beit Hanina, pustie la ora asta.

— Ai văzut fotografia în care o sugea... Ticăloasa. Ce înseamnă uniforma.

— Ți-am zis eu că trebuia să rămânem în armată, făcu Chris Jones.

---

1. La revedere (n.t.)

Capitolul X

Malko mai sună și a treia oară. Poarta grea formată din doi batanți rămase închisă în fața lui. Clădirea masivă gălbuie, puțin cam părăginită, găzduia *The Orthodox Palestine Society*, la numărul 25, pe strada Suk Ed-Deblaye, la doi pași de Mormântul Sfânt și părea abandonată. Chris Jones și Milton Brabeck, îngreunați de artileria lor grea, începură să se neliniștească.

— O fac intenționat, sau ce naiba! mormăi Chris.

Incursiunea lor la prelatul ortodox grec îl făcu să nu se mai împace cu religia.

— Poate că nu se așteaptă la vizite atât de târzii, spuse Malko.

Apăsă butonul cu degetul și sună îndelung. După câteva minute, poarta se deschise în sfârșit, în cadrul ei apărând un omuleț livid la față, cu buze groase de limax, descheiat la guler, neras și îmbrăcat în negru. Malko îl mirosise deja că este viclean și prefăcut. Părea o larvă albicioasă și străvezie.

— Vreau să vorbesc cu părintele Anton, îi zise el acestuia.

Larva se dădu puțin înapoi când îi văzu pe cei trei bărbați.

— Părintele Anton nu mai primește pe nimeni la ora asta. Veniți mâine.

— Ba o să mă primească, zise categoric Malko. Dați-i asta.

Îi întinse cartea de vizită. Larva închise poarta imediat. Nu era deloc primitor.

— Nenorocitul! strigă Chris Jones. Dacă nu ne primește, îi frâng oasele.

— Are fleancă de lingău, se băgă în vorbă și Milton Brabeck. Parcă-i și simt limba prin măruntaie.

Trecu ceva timp până să se deschidă poarta din nou.

— Veniți cu mine, zise larva cu un aer grețos.

Malko pătrunse în antreu, urmat de gorilele lui. Aici era frig, și mirosea a mucegai. Coridoarele aveau picturile de pe pereți scorojite și decolorate, încăperile erau goale, iar ambianța, de-a dreptul sinistră. Larva țopăia înaintea lui. Ca toate așezămintele ce aparțin comunităților religioase, clădirea era compusă dintr-o biserică și locuințe. Curtea interioară din partea dreaptă ducea la niște săpături. Urmându-și călăuza, Malko se gândea că toate fețele bisericești din toate bisericile semănau cu cele din Ierusalim. Erau cu toții la fel de gălbejiți și neliniștiți. Ca și cum s-ar teme că cineva le va fura Dumnezeul.

Părintele Anton citea în biroul pe care Malko îl mai văzuse. Păru surprins când îi văzu intrând pe cei trei bărbați și închise breviarul. Pe sutană îi strălucea o cruce mare bătută cu pietre prețioase. Biserica ortodoxă dispunea de bani. Întemeiată la New York, primea totuși destule donații de la descendenții „rușilor albi".

— Este târziu, observă popa.

Era vizibil surprins de această viziță inoportună. În timp ce își citea breviarul, el fuma un imens trabuc adus direct de la Havana. Era singura lui legătură cu cealaltă biserică ortodoxă, constituită la Moscova. Biserica rusă reușise să obțină acest spațiu de pe Jaffa Road cu ajutorul guvernului israelian. Membrii ei locuiau într-o clădire enormă cu un singur etaj, cu multe gratii, ca o închisoare. Aceasta era singura prezență sovietică în Israel de când cele două țări rupseseră relațiile diplomatice. Fusese acuzată în mod oficial de israelieni și de americani că lucrează pentru KGB. Bineînțeles, cele două comunități se urau de moarte.

— Am nevoie de dumneavoastră, începu Malko. Puteți să vorbiți față de domnii Jones și Brabeck. Fac parte din aceeași organizație ca și mine.

— Perfect.

Părintele Anton lăsă trabucul și le oferi câte un scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce știți despre monseniorul Elias Zoukas? îl întrebă Malko.

Popa nu reuși să-și ascundă surpriza.

— Elias Zoukas, repetă el. De ce...

— Este important și urgent, îl întrerupse Malko. Am nevoie de referințe de la o persoană de încredere.

Popa se încruntă brusc.

— Locuiește într-o casă superbă ce aparține Primăriei din Ierusalim, în cartierul Beit Hanina. Are două Mercedesuri și călătorește foarte des. Iubește mult viața.

— Are legături cu palestinienii?

Părintele trase un fum din trabuc...

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Credeți că monseniorul Zoukas lucrează cu teroriștii palestinieni?

Părintele Anton suflă îndelung fumul afară.

— Nu ar fi imposibil, zise el în final. Multe fețe bisericești îi simpatizează. Monseniorul Zoukas este uneori imprudent, îi plac foarte mult bucuriile materiale. Circulă o seamă de povești pe seama lui.

Tăcu imediat, absorbit parcă de alte griji, apoi întrebă:

— Ați putea să mi-i împrumutați pe prietenii dumneavoastră pentru vreo oră, două?

Malko se uită la el stupefiat.

— Ce vreți să faceți?

Părintele Anton surâse diafan.

— Nu e ce credeți dumneavoastră... Împreună cu alte șaisprezece congregații, stăm de veghe la Mormântul Sfânt. Am alcătuit un orar. Congregația noastră din New York ne-a făcut cadou o orgă, dar iată că celelalte s-au opus ca noi să montăm o țeavă mai groasă pentru că le acoperă cântecele lor. În cazul acesta, suntem obligați, să ne ierte Dumnezeu, să aducem țevile noaptea și să le băgăm înăuntru pe o portiță. Numai că sunt foarte grele. Trebuie să facem operațiunea în seara asta. De aceea m-ați și găsit aici.

Chris Jones și Milton Brabeck ascultau stupefiați. Cu siguranță, nimeriseră într-o țară ciudată de tot. Malko râse.

— Sunt încântați să vă ajute. Nu-i așa, Chris?

— Îl slujesc pe Dumnezeu, făcu preotul cu un aer grav. Vă mulțumesc.

— Pentru puțin, zise Malko. Acum este rândul meu să vă cer un serviciu...

Malko îi relată cât mai limpede posibil despre dispariția lui Jennifer și urmarea, bineînțeles. Pe moment, părintele Anton lăsă trabucul să se stingă. Nu se mai gândi la tutun când Malko scoase fotografiile luate de la monseniorul Zoukas...

— Alia? Doar atâta știți? Este un nume foarte răspândit la arabi.

Părintele Anton își aprinse din nou trabucul. Era îngândurat. Malko stătea ca pe jar. Dacă va reuși să o găsească pe Jennifer, va afla cu siguranță mai multe informații despre relațiile lui Zoukas cu palestinienii. Prelatul reprezenta rotița care se învârtea, pe de o parte, între palestinieni și ruși, iar pe de alta, între Ruth Hanevim și amantul ei.

— Pierre! strigă deodată părintele Anton cu voce groasă.

Larva se ivi după câteva clipe ca și cum ar fi pândit după ușa biroului.

— Îți spune ceva numele de Alia? îl întrebă popa. Este o arăboiacă foarte frumoasă care locuiește în orașul vechi.

În Ierusalim, trăiau totuși vreo douăzeci și două de mii de arabi. Larva se gândi.

— Nu o cunosc, zise în final cu glas umil. Dar există cineva care ar putea să vă dea o informație. Duceți-vă mâine dimineață la moscheea Omar. Spuneți că veniți din partea mea. Întrebați de Ali El Mansour. Stă tot timpul înăuntru. Știe tot ce se petrece în cartierul arab.

— Vorbește engleza? întrebă Malko.

— Puțin, zise larva.

— E tot ce pot să fac pentru dumneavoastră, făcu părintele Anton cu părere de rău. Veniți când doriți, dar îi rețin pe prietenii dumneavoastră.

Chris și Milton îi aruncară o privire plină de deznădejde în urmă pe care el nici nu o bănuia. Dar promisiunea e promisiune.

* * *

Mulțimea turiștilor era mereu la fel de mare, urcând și coborând fără încetare străduțele înguste din vechiul oraș,

înghesuindu-se în fața jalnicelor tarabe cu amintiri făcute în serie în Japonia. În afară de cărările bătătorite, comunitățile religioase comunicau între ele prin intermediul unui labirint de curți cu bolți și pe niște scări păzite de niște pocitănii îmbrăcate în negru și cu fețe palide ca a lui Pierre.

Malko se întoarse spre Chris care saliva lângă tot felul de prăjituri cu miere. Cele două gorile se întorseseră la hotel pe la două dimineața, epuizați de câte țevi de orgă au cărat în spinare.

— Schimbăm macazul.

Cotiră la stânga și merseră de-a lungul locuințelor ortodocșilor, apoi o luară la dreapta ajungând în piață. Pe sub o boltă, se desfășura un drum în pantă ce ducea în cartierul musulman. Aproape din metru în metru se deschidea câte o intrare întortocheată. Acoperișurile comunicau toate între ele... Chris mergea înaintea lui Malko, iar Milton, la patru, cinci metri în urma lui.

Motivul principal pentru care Abu Djihad nu încercase o altă tentativă de omor era teama de israelieni. Poate că mai exista și altă cauză. În povestea asta erau încă atâtea lucruri inexplicabile... Mergeau de vreo zece minute și coborau întruna. După aceea, străzile începeau să urce. Erau pustii, căci turiștii nu treceau pe aici. Magazinele erau din ce în ce mai rare. Cupola aurie a moscheii Omar apăru în depărtare, dar făcură zece minute bune până la ea. Urcară sute de trepte. Sleiți de puteri, plătiră bucuroși zece lire israeliene ca să se odihnească pe o bancă din parcul care făcea legătura între moscheile Al Aqsa și Omar. Aici bătea un vânticel destul de rece.

Ocoliră un grup mărișor condus de un ghid gălăgios și vreo doi cerșetori sindicaliști, apoi pătrunseră în moschee. Înăuntru era și mai frig decât afară, însă liniștea contrasta în mod plăcut cu turiștii guralivi de care te loveai la tot pasul.

Câțiva musulmani se rugau. Locul pentru rugăciune, acoperit cu un covor, era despărțit de spațiul rezervat vizitatorilor printr-un cordon de mătase.

Un cerșetor bătrân se apropie de ei, propunându-le într-o engleză aiurită să le fie ghid. Era lepros, râios, jegos și puțea de le muta nasul. Malko îi întinse o hârtie de o sută de lire.

— Ali El Mansour? *You know him?*

Informația avu nevoie de un răgaz de cinci minute până să ajungă la creierul milogului. În fine, le arătă o siluetă îngenuncheată lângă un stâlp, care se ruga cu fața spre Meca.

— *Him.*

Trebuia doar să aștepte. Malko se informă despre rozetele cupolei, decupată într-un stil minunat. Avea mai mult de treizeci de metri înălțime. Deodată, îi surprinse privirea lui Chris Jones, ațintită pe șalele bărbatului care se ruga pe covor cu fața spre Meca. Gorila păși, gata să se repeadă într-acolo. Malko se apropie de el și zise în șoaptă:

— Chris, nu face ce ai de gând, că în cinci minute, o să iscăm un război sfânt...

Gorila lăsă capul în jos rușinată. Așteptară ca Ali El Mansour să-și termine rugăciunea. În sfârșit, se ridică, își puse pantofii și plecă de pe covor. Malko îl luă imediat în primire. Văzându-i pe cei trei, vru să se retragă, dar când auzi numele larvei, se liniști.

El îi explică la repezeală ce căuta, apoi adăugă:

— Am văzut-o pe fată o dată, când mă plimbam. Mi-a zâmbit și aș vrea să o mai întâlnesc. Este foarte frumoasă.

— Dar mai sunt și altele, îi propuse Ali El Mansour, grăbindu-se să se descotorosească de propria marfă.

— Eu o vreau numai pe ea, repetă Malko.

Două sute de lire poposiră în palma lui. Arabul începu să se gândească scărpinându-și barba grizonată.

— Veniți puțin mai târziu, după cea de-a treia rugăciune. Până atunci, mă interesez.

* * *

Malko încetini când ajunse pe autostrada dreaptă, înaintea bifurcației care ducea în satul Motza. Ronit, chelnerița, nu dăduse nici un semn de viață. Opri Granada lângă alte patru mașini și intră în restaurant.

Localul era aproape gol. Cele două fete stăteau la taifas în fundul sălii. Malko se duse direct la ele. Cea înaltă, amanta lui

Elias Zoukas, îmbrăcată cu aceiași jeanși care crăpau pe ea și cu sânii scoși în evidență, înaintă spre Malko.

— Nu mi-ați mai telefonat, îi zise Malko, cu zâmbetul cel mai fermecător.

Ronit parcă nu mai era așa de parșivă. Îi răspunse surâzând încurcată și distantă.

— Ah, nu, n-am putut. Acum nu am timp. Muncesc foarte mult. Și pe urmă, prietenul meu este foarte gelos... Ați venit să mâncați?

— Nu, răspunse Malko, voiam pur și simplu să vă văd.

— Sunteți drăguț, dar nu pot să stau de vorbă cu dumneavoastră căci am treabă. Poate altă dată.

— Asta e, zise Malko, o lăsăm pe altă dată.

Ieși din restaurant edificat și furios. I se mai închidea o ușă. Trebuie să se fi întâmplat ceva, dacă Ronit și-a schimbat atitudinea față de el atât de repede între două întâlniri. Monseniorul Zoukas și-a luat măsuri de prevedere. Și asta nu ca să evite infidelitatea logodnicei sale. Se întoarse pe autostradă, îndreptându-se spre Ierusalim.

* * *

Abu Djihad învârti butoiașul armei sale Nagant cu un gest sigur. Arabul șterse țeava cu o cârpă și băgă pistolul într-o geantă de pânză împreună cu câteva grenade.

— Ce facem?

Washfi, ajutorul său, îl cerceta cu neliniște. Nervos, Abu Djihad aruncă țigara și îl înjură.

— Așteptăm! Câte încărcătoare ai?

— Paisprezece, zise celălalt.

Toate încărcătoarele pistolului-mitralieră Scorpion de fabricație cehească erau puse într-un sac din pânză.

Abu Djihad simțea că înnebunește. Chiar de la început, totul mersese pe dos. Unul dintre tovarășii lui se înecase. După aceea, atentatul proiectat dăduse greș din cauza unei întâmplări stupide. În sfârșit, porcul ăla de preot grec a trebuit să-i aducă pe cap în toiul nopții o fată care dăduse peste cei doi teroriști și peste arsenalul lor. După toate astea, erau

nevoiți să se mute și să ia și fata cu ei din această ascunzătoare sigură în care, în mod normal, nu ar fi trebuit să rămână mai mult de câteva ore.

În acest oraș pe care nu-l cunoștea prea bine și unde nu avea relații și complici, se simțea tot timpul în pericol. Se aștepta în fiecare clipă să afle că „Special Branch" a încercuit cartierul musulman... Arsenalul lui nu ar face față. Nu-și făcea nici o iluzie în privința soartei pe care i-o rezervau israelienii: un glonț în stomac și altul în cap.

Nu ar fi acceptat niciodată această misiune sinucigașă, dacă nu i-ar fi cerut-o omul care le furnizează armele, un ceh sus-pus în Serviciile Secrete și prieten intim cu conducătorii Frontului Popular de Eliberare a Palestinei. Aceștia aveau cu certitudine o motivație urgentă dacă riscau viața unuia dintre cele mai bune elemente într-un astfel de viespar. Nu conta că Abu Djihad nu știa ce urmare avea misiunea lui din Ierusalim. În oraș mișunau agenți din Shin Beth. Iar în plus, mijloacele lui de comunicare erau limitate. Ca să iasă din Israel, depindea în totalitate de susținătorul său care nu îi va spune pe ce filieră va scăpa dacă nu își îndeplinea și ultima parte a misiunii.

Se ascundeau într-o încăpere boltită fără ferestre, săpată în stâncă, împuțită, care comunica printr-o galerie cu celelalte case. Alia era plecată după cumpărături, iar cei doi bărbați stăteau singuri cu prizoniera lor și cu un câine mare și negru care era al palestinienei.

Se auziră trei bătăi în ușă, încă una, apoi două. Washfi se și repezise la Scorpion. Abu Djihad deschise ușa, dar își ascunse arma. Era un tip cu capul mare și ras. Gâfâia, mândru, dar puțin speriat. Era un „curier". Începu să spună mesajul printre gâfâieli. Pe măsură ce vorbea, pe Abu Djihad îl cuprindea o furie oarbă. Deci, fusese trădat și nici măcar nu-l putea pedepsi pe trădător. Risca să fie descoperit în orice moment. În plus, împrejurările îl obligau să rămână aici, ascuns ca un șobolan. Într-un colț, Jennifer se mișca și mârâia.

— Taci, odată! se răsti deodată la ea Abu Djihad.

Fața americancei era acoperită cu pete vineții și zgârieturi, iar hainele erau rupte și murdare. Era înspăimântată la gândul că nimerise într-un adevărat viespar. Dar aseară se găsea în-

tr-o asemenea stare, că ar fi aruncat și o bombă atomică fără să clipească. Însă acum, îi era cumplit de frică. Le-a spus că a lucrat pentru OEP, a transportat explozibili, dar ei nici măcar nu au ascultat-o. Parcă ar fi vorbit cu pereții. Când au adus-o în vizuina lor, în toiul nopții, au violat-o amândoi pe îndelete, sub privirile ironice ale Aliei, tânăra palestiniană. Jennifer era încă prea buimacă și prea îngrozită ca să poată lupta. Calmul ei îi liniștise provizoriu pe cei doi palestinieni care se mulțumiseră să o interogheze brutal în legătură cu motivele pentru care se dusese la monseniorul Elias. Ea îi mințise. Acum îi pândea cu spaimă pe gardienii ei. Abu Djihad veni și se ghemui lângă ea.

— Pentru cine lucrezi? Acum știu că ne-ai mințit.

— Nu lucrez pentru nimeni, jură Jennifer.

Fără un cuvânt, Abu Djihad o culcă pe Jennifer pe burtă și îi dădu la o parte fusta înflorată, dezvelindu-i bazinul. După aceea, prinse câinele de zgardă și îl aduse lângă fată.

— Te fac eu să spui tot ce știi, zise el pe un ton sever, așteaptă să vezi cum ne distrăm puțin.

Jennifer se ridică, cu fața acoperită de părul brun-roșcat.

— Nu, strigă ea, nu!

Abu Djihad îl forță pe câine să-și apropie botul de fesele tinerei. Jennifer începu să urle când simți nasul negru și umed lipit de pielea ei. Dar câinele nu îi făcu nimic. Nu prea știa ce e cu el.

— Nu, vă rog, îl imploră americanca.

— Atunci, spune adevărul.

Brusc, Abu Djihad o forță să îngenuncheze. Animalul aștepta cu limba scoasă.

— Du-te și adu-mi niște dulceață, îi porunci palestinianul lui Washfi.

Acesta se duse fuga în cealaltă încăpere și se întoarse cu un borcan plin cu ceva roșiatic. Djihad unse crupa fetei cu ambele mâini. Câinele începu să se uite cu interes. După ce termină, Abu Djihad îndemnă animalul:

— Haide, linge!

Câinele întinse botul și îl înfundă între coapsele fetei care începu să urle. Lingea cu lăcomie dulceața, vizibil mulțumit. Abu Djihad zise în bășcălie:

— Cred și eu că îți place.

Prinse câinele de zgardă și îl forță să se suie cu labele din față pe umerii lui Jennifer. El petrecu mâna pe sub animal și începu să-l masturbeze. Acesta se mișca înainte și înapoi. Atunci, arabul îl împinse cu partea de dinapoi până când vârful sexului o atinse pe Jennifer. Când simți această atingere scârboasă, fata urlă, dar animalul se aprinsese deja, acum că simțea femela pe care o primise. Animalul se mișca cu furie, cu limba scoasă, apăsând umerii lui Jennifer cu toată puterea. Ea scotea țipete isterice, iar cei doi palestinieni râdeau cu lacrimi...

Acest lucru dură foarte puțin. Câinele ejaculă și se culcă mulțumit. Jennifer se zvârcolea pe podea, pradă unei crize de nervi. Abu Djihad o apucă de păr.

— O luăm de la început, până când o să vorbești. Ei, ce părere ai?

* * *

În moscheea Omar, domnea un calm absolut. Ali El Mansour nu se mai ruga. Îi făcu un semn discret lui Malko să vină după un stâlp.

— Știu unde locuiește, zise el cu un aer misterios. O cheamă Alia Bent Farka și e din Gaza.

Lui Malko puțin îi păsa dacă era din Gaza sau din Petaouchnok.

— Unde locuiește?

— Este complicat, zise arabul. Vă fac un plan. Pe lângă Aqabat Darwish.

Îi dădu lui Malko un petic de hârtie.

— *Allaho' Akbar*,[1] murmură el. Nu-i dați prea mulți bani.

Malko îi întinse două sute de lire și plecă. Într-un colț liniștit dintr-un parc, cei trei bărbați studiară planul desenat grosolan pe care i-l dăduse arabul. Comparându-l cu planul Ierusalimului, găsiră imediat locul. Se afla chiar în centrul cartierului musulman, într-una din acele zone rare în care nu se găseau lăcașuri sfinte.

---

1. Dumnezeu e mare (n.a.)

— Ce facem? întrebă Chris.

— Mergem acolo, răspunse Malko.

Chris și Milton schimbară o privire. Din punctul lor de vedere, erau pregătiți. Chris se aplecă discret ca și cum s-ar scărpina pe picior, apoi se ridică strângând în mâna lui imensă un pistol mic Smith & Wesson nichelat, model 60, cu țeava subțire.

— Luați-l pe ăsta, zise el. Oricum e mai bun decât chestia aia extraplată și nu are serie.

Cu cealaltă mână scotoci prin buzunar și scoase un pumn de cartușe de calibrul 38 pe care i le strecură lui Malko.

Pistolul extraplat rămăsese la Liezen. Îl băgă în buzunar după ce verifică încărcătorul. Se întreba dacă erau urmăriți de Shin Beth, dar nu avea cum să afle. Traversară esplanada ca să ajungă la portița care ducea direct în cartierul musulman, pe Burj Laqlaq Street. După ce parcurseră trei sute de metri, cotiră pe El-Omary. În aparență, nu îi urmărea nimeni. Profitând de apariția unei scări ce ducea pe o terasă, Malko găsi un loc destul de înalt ca să se poată orienta. La început nu zări decât o pădure de antene, câteva grădini părăginite și niște acoperișuri din piatră, cu o formă curioasă bombată. Reușiră să se orienteze cu ajutorul planului.

Casa pe care o căutau se găsea într-o văgăună, drept în fața lor. Coborâră și merseră în șir indian pe Bab Hutta. Din păcate, pe aici nu erau turiști care să-i acopere.

Vechiul oraș arab era un labirint de străduțe care urcau și coborau, curți și cocioabe ce comunicau între ele, și toate astea într-o duhoare grețoasă. Puteau să aibă loc zece atentate pe zi, că israelienii îi făcuseră deja pe „ceilalți" să înțeleagă că, la prima scânteie de terorism, vor goli orașul vechi de cele douăzeci și două de mii de locuitori arabi și îi vor înlocui cu evrei... Deocamdată, teroriștii stăteau liniștiți, căci evreii, odată instalați în orașul vechi, nimeni nu i-ar mai fi putut scoate de acolo...

— Știți unde mergem? întrebă Chris.

Nu se prea simțea bine. Se uita cu dezgust la arabii care îl atingeau din întâmplare, fiind convins că la fiecare atingere se umplea de miliarde de microbi. Era dezamăgit că până acum nu

putuse să-și arate forța de luptă. Sarcina de „gorilă" nu era repartizată în mod egal. Opt zile de așteptare pentru câteva secunde de muncă.

După vreo sută de metri, își dădură seama că planul nu era bun. După părerea lui Malko, strada pe care se găseau acum trebuia să fie dreaptă, însă, de fapt, ea se termina cu o înfundătură. Mai înaintară și merseră tot pe dreapta, pe o ulicioară mărginită de fațade pline de găuri ca niște orbite goale și ajunseră într-o piață mică unde se jucau câțiva copii. De aici, plecau mai multe străzi. Malko alese una care trecea pe sub o boltă și cobora în cartierul musulman.

Simțeau că sunt observați, pândiți chiar. Peste tot vedeai numai uși, scări care plecau din stradă și urcau pe terasele minuscule legate între ele. Era un adevărat labirint. Descurajat, Malko se opri în loc. Chris Jones se scărpina furios.

— Nu se poate, o să ne alegem cu cancer pe aici, mormăi el.

Un puști plin de bube se apropie ca să ceară câțiva bănuți. Gorila sări în lături înspăimântată. Malko încerca să se orienteze. Planul dat de arab era inutil. Urcând pe altă scară, se ciocni de trei arabi care trăgeau din narghilea și ajunse pe o terasă cu rufe puse la uscat. În dreapta, zări imediat cupola Mormântului Sfânt. Trebuiau să plece de acolo, pentru că intrarea ascunzătorii lui Abu Djihad se afla pe o străduță perpendiculară pe Suk Khan Ez Zeit.

— Să urcăm pe aici, zise el.

Chris Jones porni primul, mergând cu pași mari. Intrară din nou pe sub o boltă lungă pe unde pământul fusese răscolit pentru diferite lucrări. Mai departe lucrau niște muncitori. Malko trecu primul, abia ținându-și echilibrul printre gropi. Mirosul era insuportabil. O ulicioară se afla în stânga lui care ajungea în partea de unde veniseră. O femeie îmbrăcată în pantaloni și cu bustul strâns într-o bluză din dantelă, cu păr lung și negru, lăsat pe umeri, discuta cu cineva lângă o tarabă cu fructe. Bătăile inimii se accelerară brusc.

— Chris! strigă el. Dă-mi fotografiile!

Dar, în aceeași clipă, necunoscuta se întoarse spre ei. Atunci el zări chipul senzual și strident machiat, cu linii

accentuate și cu linia unei guri enorme și roșii. În spatele lui, Chris mormăi:

— Este ea!

Fata lăsă coșul și o luă la goană cât o țineau picioarele. După treizeci de metri, Malko văzu cum o ia pe altă stradă.

Spre marea lui surpriză, o pierdu. Porni și el în urmărirea ei. Auzi în urma lui un zgomot surd și un strigăt. În graba lui, Milton Brabeck alunecă în noroi și dispăru într-un șanț săpat în mijlocul pieței.

Capitolul XI

— Oprește-te! urlă Chris Jones.

Păși peste o treaptă și fu cât pe ce să cadă. Malko ajunse primul la colțul pe unde dispăruse fata. Era o înfundătură cu mai multe uși. Nu văzu pe nimeni. Împinse cu piciorul o ușă și văzu o văgăună întunecoasă în care se auzeau plânsete de copii. În fața lui apăru un arab înfuriat la culme care îl înjura. Ieși. Chris Jones stătea pe gânduri cu pistolul Magnum în mână.

Bătură amândoi la cea de-a doua ușă. Le deschise un puști care fugi imediat. Malko găsi întrerupătorul și zări o încăpere mobilată sărăcăcios. Era un soi de antreu. Se năpusti cu revolverul în mână și ajunse într-o cameră unde stătea o femeie gravidă cu încă doi copii. Femeia începu să urle. Ieși descurajat. În acest labirint, cei pe care îi căuta puteau să se găsească foarte aproape de el.

Deodată, doi țânci se iviră pe o ușă foarte joasă. Îi căutară din priviri pe Chris și pe Malko și, în grabă, se repeziră spre ei cu niște obiecte aprinse în mâini. Totul se petrecu într-o viteză uluitoare. Cu umărul, Chris îl împinse pe Malko, iar acesta se ghemui pe pământ.

Primul puști se găsea la câțiva metri, fugind și strigând cuvinte urâte în arabă. Duse brațul în spate și aruncă în Chris cu obiectul aprins. Se auziră două explozii în același timp.

Puștiul făcu un salt înapoi ca și cum ar fi primit un pumn în nas. În frunte, chiar deasupra ochiului drept, se deschidea o gaură din care curgea o dâră groasă de sânge. Cel de-al doilea puști fugea în continuare, cu chipul încordat de groază și de ură. Chris trase doar un glonț și îl nimeri direct în piept. Înainte

să se prăbușească, băiatul avu răgazul să arunce obiectul aprins care ateriză la picioarele lui Chris. Acesta se rostogoli într-o parte urlând:

— *Duck!*[1]

Malko, care se pregătea să se ridice, se aruncă pe burtă, adăpostindu-se după o ușă. Dar nu se auzi nici o explozie, ci se făcu o liniște care i se păru o etenitate. Malko se ridică ținând încă pistolul în mână. Chris se uita la obiectul care ardea la picioarele lui.

— *My God!* strigă el cu o voce atonă.

Era hoitul unui șobolan care mai avea puțin până ardea de tot, răspândind un miros înfiorător. Oamenii începură să iasă din case, strigând îngroziți când văzură cadavrele celor doi copii. Un arab îl certa pe Chris Jones. Oamenii alergau în toate părțile. Malko se întoarse, căutându-l pe Milton Brabeck din priviri. Era nebun de furie. Nu prevăzuse această diversiune mârșavă.

Brusc, în spatele mulțimii care se aduna în jurul celor două cadavre, văzu patru siluete care fugeau pe o străduță. Era un grup format din doi bărbați și două femei.

— Chris! strigă Malko.

Îi zărise și gorila. Se repezi prin mulțimea care voia să-l oprească. Dar trase două focuri în aer și cei de lângă ei o luară la goană. Malko dispăru într-o deschizătură. Cu coada ochiului îl zări pe Milton care apăru din spatele lor ud leoarcă și murdar de noroi.

Malko și Chris trecură de barajul de arabi în clipa în care grupul fugarilor dădea colțul străzii. Unul dintre ei se întorase. Atunci, Malko zări un mustăcios cu brațul întins. Se auziră imediat două împușcături. Din zidul de lângă Malko zburară câteva bucăți de tencuială. Acesta se trânti într-un colț ca să se adăpostească. În spatele lui se auzi zgomotul puternic și asurzitor al „Magnumului 357". Arabul dispăru.

Imediat, fu înlocuit de o femeie în spatele căreia se ascundea alt bărbat. Era Jennifer.

— Chris, nu trage! urlă Malko. E ea!

---

1. Aruncă-te la pământ! (n.a.)

Bărbatul care o ținea pe tânăra americană avea în mâna dreaptă un pistol-mitralieră Scorpion. Începu să tragă o rafală spre străduță.

Malko, Chris și Milton abia avuseseră timp să se arunce pe burtă ca să se apere de ploaia de gloanțe. Tirul se opri la fel de brusc precum începuse. Așteptară câteva secunde. Bărbatul și scutul său viu dispăruseră... Malko se ridică de jos și se repezi spre colțul după care dispăruseră cei doi.

— Hei, sunteți nebun! strigă în urma lui Chris Jones.

Gorila porni după el și îl ajunse în momentul în care dădea colțul străzii și alunecară. Se rostogoliră amândoi pe solul în pantă, în momentul în care rafalele scurte trase din Scorpion se auziră din nou. Gloanțele nimeriră într-o casă și într-o ușă, lovindu-l pe un arab care ieșise să vadă ce se întâmplă.

Dacă Malko ar fi dat colțul mergând, ar fi fost despicat în două... Milton îl ajunse gâfâind. Tot în patru labe, scoase capul de după colț și trase de trei ori. Îi răspunse o rafală scurtă.

— Se retrag, strigă el.

Malko se gândi cu disperare cum să ajungă în spatele lor. Auzi fluierături în urma lui, pe Tariq Al Mujahedeen. Israelienii nu vor întârzia să apară, semănând și mai multă derută.

Înaintă puțin cu arma pregătită, zări o siluetă și trase. După aceea, se ridică și se năpusti înainte pe străduță. După colț, aceasta devenea mai largă, coborând în pantă lină, dar, după vreo sută de metri, se termina cu o înfundătură. În stânga, se vedea un zid cu găuri, iar în dreapta se aliniau niște căsuțe. Teroriștii stăteau ascunși. Înfundătura avea un gard cu grilaj ce delimita parcul în care se găsea moscheea Omar. Malko îi zări pe cei doi bărbați care fugeau pe stradă cât îi țineau picioarele, însoțiți de cele două femei. Unul dintre arabi, cel înarmat cu pistolul-mitralieră Scorpion, se opri brusc și răsturnă o tarabă cu fructe ca să se adăpostească în spatele ei și deschise focul.

Malko, Milton și Chris se aruncară toți odată la pământ. Rafalele pistolului-mitralieră măturară cu ușurință străduța îngustă. Arabul trăgea cu rafale scurte ca un profesionist. Avea lângă el un săculeț verde, probabil plin cu încărcătoare. Atât timp cât avea muniție, putea să-i rețină foarte ușor. Malko văzu că ceilalți trei ajunseseră la grilajul din fier. Pe stradă nu mai

era nici țipenie de om. Huruitul unui elicopter se auzi deasupra capetelor lor, însă aparatul nu se zărea încă.

Ghemuit lângă zid, Malko număra rafalele. Fiecare dintre ele avea patru sau cinci împușcături. După aceea, încărcătorul, care avea douăzeci de gloanțe, se golea. Căutând din priviri un loc unde să se poată ascunde, zări deodată o ușă întredeschisă. Un bărbat îl observa, la adăpost față de trăgător. Îi făcu lui Malko un semn prin care îi dădu de înțeles că poate să se adăpostească înăuntru. De acolo putea să-l nimerească pe bărbatul cu pistolul-mitralieră.

Numără în gând. Mai avea o rafală și se făceau patru în total. Pe urmă, se așternu liniștea. Chris vru să iasă din adăpost, dar fu întâmpinat cu o rafală mai lungă. Din nou, liniște. Această ultimă rafală trebuia să fi golit încărcătorul.

Malko țâșni din ascunzătoare și fugi de-i sfârâiau călcâiele, aplecat, către ușa întredeschisă ce se afla la douăzeci de metri de el. Parcursese trei sferturi din distanță când ușa se închise brusc.

Din cauza avântului, se izbi de ușa închisă. Se lipi de ea cât putu de mult, înjurând ca un birjar. Acum era descoperit și risca să fie masacrat. Nu avea timp să se răzbune pe arabul necunoscut care îl atrăsese în capcană. Se lăsă în genunchi și, ținând arma cu ambele mâini, ochi silueta care se adăpostea după taraba de fructe răsturnată. Arabul îndreptă spre el pistolul-mitralieră cu încărcător nou și apăsă pe trăgaci.

Traseră amândoi în același timp. Malko nu auzi decât împușcătura armei sale. Văzu cum trăgătorul se chircește. Îl nimerise. Arma Scorpion se oprise. Dar ucigașul se ridică numaidecât, aruncă mitraliera și băgă mâna în sacul de lângă el.

Malko trase iarăși, dar nu spera să aibă vreo șansă de scăpare. Se și vedea mort. Aproape de el se porni o rafală intensă. În picioare, în mijlocul străzii, Chris și Milton trăgeau ca apucații în palestinianul cu Scorpionul, care începu să se clatine imediat. Acesta strigă ceva, își abandonă sacul și se retrase. Chris făcu un salt neoprindu-se din tras decât în clipa în care i s-au terminat gloanțele. Când Malko îl nimeri pe palestinian, acesta murise deja, lipit cu spatele de zid, cu ochii

deschiși, plin de sânge. Unul dintre gloanțe îl lovise chiar în nas, altele, în piept și în abdomen. Sângele curgea din el gârlă.

Cel de-al doilea ucigaș aproape că terminase de escaladat grilajul. În stradă rămăsese doar Jennifer împreună cu Alia, palestiniana care se folosea de tânăra americancă pentru a se feri de gloanțe...

Dar își dădu seama totuși că era încolțită. Înmărmurit de groază, Malko o văzu cum ia un pumnal din curea și cum trece lama pe gâtul lui Jennifer. În același timp, îi dădu un brânci în față cu toată puterea. Jennifer înaintă cu brațele întinse, iar un jet de sânge țâșni din gât ca un gheizer roșu. Mai făcu câțiva pași, apoi se prăbuși în praful de pe drum. Îi tăiase gâtul.

Palestiniana păși peste cadavru și fugi la cei trei bărbați. Acum nu mai avea nici o armă. Cel de-al doilea bărbat dispăruse în spatele ei, sărind gardul. Malko rămase nemișcat. Nu prea îi venea să tragă într-o femeie. Strigătul lui Milton îl făcu să tresară.

— Atenție, are o grenadă!

Imediat, Chris, care între timp își reîncărcase „Magnumul 357", trase la picioare. Glonțul o nimeri pe Alia în genunchiul stâng. Ea se clătină țipând de durere, căzu pe pavajul în pantă, la vreo douăzeci de metri de cei trei bărbați. Ea se ridică sprijinindu-se în mâini, încercând să se ducă la ei. În acel moment, din susul străzii, apărură câțiva soldați israelieni.

— Lăsați grenada, domnișoară! urlă Chris Jones.

Alia nu răspunse. Malko îi vedea bine fața încordată de efort și de durere. Se auzi o explozie surdă. Palestiniana fu aruncată de la sol de o flacără roșiatică și căzu într-un nor de praf, în vreme ce mii de bucățele împroșcau pavajul și zidurile dimprejur.

Malko se duse fuga lângă ea. Alia avea deja privirea împăienjenită. Fusese sfârtecată de la stern până la pubis de grenada care explodase sub ea, iar acum era în agonie. Sângele îi curgea în valuri din rana îngrozitoare. Nimic nu o putea salva. Icni o dată, apoi respirația i se opri. Înaintând pe sub ziduri, soldații israelieni ocupau încet, încet străduța. Malko se ridică. Nu avea să afle niciodată dacă grenada explodase accidental sau dacă Alia se sinucisese.

Un soldat cu un Uzi în mână lovi ușa cu piciorul. Cum nu se deschidea destul de repede, o mai îmbrânci și cu umărul. Altul îi strigă pe cei trei bărbați în ebraică. Fiindcă le răspunseră în engleză, se treziră cu țeava armelor în burtă.

Soldații le luară repede armele. Numai un locotenent vorbea puțin englezește... Dar acesta nu era sigur că Malko nu va avea chef să povestească ce s-a întâmplat. În timp ce soldații controlau cartierul, fură duși sub escortă. Nu se mai zărea nici urmă de arab...

Unul dintre ucigași scăpase. Malko era sigur că e vorba de Abu Djihad. Camaradul său se lăsase prins pentru ca el să poată fugi. Mulțimea compactă, formată din arabi și din turiști, aștepta pe Akabat El Takigeh, împinsă înapoi de un cordon de soldați israelieni. Cadavrele celor doi copii fuseseră acoperite cu cearceafuri.

* * *

— Cel care a scăpat nu era Djihad, dar și de ăsta avem nevoie, făcu David Cohen.

Fotografiile celui ucis în bătălia din orașul vechi erau întinse pe biroul lui. Fusese luat din toate pozițiile.

— Și fata, Alia? întrebă Malko.

— Figura în dosarele noastre ca simpatizantă. Dar nimic mai mult... Nu putem aresta o lume întreagă. A stat două luni la închisoare fiindcă a aruncat cu pietre într-o patrulă din Gaza. Prezenta lui Djihad a înflăcărat-o. În restul timpului, se ocupa cu prostituția.

Malko se uită la fotografiile mortului. Acum, chiar că trebuia să pornească de la zero.

— Nici o veste despre Abu Djihad? întrebă el.

— Nu, mărturisi înnegurat Cohen, ne-a scăpat iarăși printre degete. Dar îl vom prinde. (Se întoarse spre Malko.) Cred că dumneavoastră mă veți lămuri în legătură cu anumite puncte. De data asta, cred că nu-mi veți spune că tot din întâmplare erați pe urmele lui Abu Djihad împreună cu doi bărbați înarmați.

— Domnul Youngblood nu a sosit încă la Tel-Aviv?

— Nu, zise sec israelianul. Iar venirea lui nu va schimba nimic. Din cauza dumneavoastră ne-am trezit cu o poveste urâtă în spinare. Moartea celor doi copii. Iar din cauza înmormântării lor, riscăm să avem probleme serioase. Și nu vrem astfel de probleme.

Malko îl asculta încordat. Se afla de trei ore în cartierul general al poliției israeliene de la poalele lui French Hill. Peter Youngblood fusese anunțat, dar nu deținea puteri nemărginite. Și pentru Chris și Milton era jenant fiindcă erau izolați în altă încăpere.

— Au acționat corect, îi apără Malko.

David Cohen clătină din cap.

— Doar vă aduceți aminte de întâmplarea din Norvegia. Și agentul din Mossad care a împușcat din greșeală un picolo dintr-o cafenea arabă în locul unui terorist și-a făcut și el datoria. Totuși, din mila juraților, a fost închis într-o pușcărie norvegiană. Dacă prietenii dumneavoastră nu s-ar fi plimbat cu arme la ei, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. (Se proțăpi în fața lui Malko.) Vreau să aflu adevărul, tună el. Am aflat că v-ați întâlnit cu Jennifer Worth alaltăieri seară. A dat un telefon de la hotel, apoi a dispărut. Ați mai venit și a doua zi. Ați luat numărul de telefon și după aceea, v-ați dus în orașul vechi unde a avut loc masacrul. Cum l-ați găsit pe Abu Djihad?

— Prin Alia, răspunse Malko. Știam că s-a ascuns la ea.

— Cine v-a informat?

— Nu pot să vă spun.

— Pe cine a sunat Jennifer?

— Nici asta nu pot să vă spun.

David Cohen zâmbi în colțul gurii.

— Atunci vă spun eu. L-a sunat pe monseniorul Elias Zoukas. Dacă vă interesează, a fost arestat chiar azi-dimineață.

— L-ați arestat! exclamă Malko. De ce?

— Din mai multe motive, zise israelianul. Ieri a fost plecat în Iordania. Când s-a întors pe podul Allenby, vameșii au vrut să-i controleze mașina, dar a făcut cale întoarsă, folosindu-se de pașaportul său diplomatic. S-a întors după un timp și i-a lăsat pe vameși să-i scotocească prin Mercedes. Însă nu au

descoperit nimic. În schimb, la el acasă, noi am găsit explozibili.

Malko îl asculta pe David Cohen fascinat. Se mai adăuga o piesă la jocul lui de puzzle. Dacă israelianul încerca să-l tragă de limbă, înseamnă că prelatul nu a scos o vorbă și că israelienii nu știu de legăturile lui cu Ruth Hanevim. Se hotărî să mai arunce puțin din lest.

— Am fost la Jennifer pentru că bănuiam că lucrează în continuare cu palestinienii, zise el. Ea mi-a vorbit despre Alia. Când a dispărut, m-am gândit că s-a dus la Alia și am încercat să o găsesc.

Israelianul îl observa când cu ironie, când cu furie.

— Ca să participați la această anchetă care, între paranteze fie spus, privește în exclusivitate organizația Shin Beth, v-a trimis agenția cele două gărzi de corp? Ca să răpiți o smintită pe care Abu Djihad a adus-o în Israel? Domnule Linge, mă luați drept prost?

Malko nu mai răspunse la această întrebare delicată. Se auzi o bătaie în ușă și un ofițer strecură capul prin crăpătură și îi spuse câteva cuvinte în ebraică lui David Cohen. Acesta se uită furios la Malko.

— A sosit domnul Youngblood. L-a adus și pe șeful de cabinet al ministrului afacerilor externe. Ce înseamnă asta?

— Întrebați-l pe el, făcu Malko cu drăgălășenie.

Israelianul ieși din încăpere trântind ușa în urma lui.

* * *

David Cohen nu se făcuse încă vinețiu, dar era pe-aproape. În spatele lui, Peter Youngblood îi făcu discret cu ochiul lui Malko. Îi mai însoțea o persoană pe care i-o prezentă domnul Schlomo sau cam așa ceva...

Peter Youngblood își drese glasul și anunță pe un ton degajat:

— Domnul Cohen a avut amabilitatea să ne accepte explicațiile privitoare la prezența dumneavoastră în Israel. În concluzie, sunteți autorizat să vă continuați sejurul. Domnii Jones și Brabeck vor fi obligați să se prezinte peste trei zile în

fața curții israeliene cu juri care va hotărî soarta lor. Sunt acuzați de omucidere involuntară a celor doi copii, dar vor fi lăsați provizoriu în libertate.

David Cohen nu mai scotea o vorbă. Judecând după culoarea feței lui, Malko se întreba dacă nu va exploda în curând.

— Îi mulțumesc domnului Cohen pentru colaborare, zise el. Peter, mă conduceți și pe mine? Nu sunt cu mașina.

— Bineînțeles, acceptă americanul.

David Cohen se întoarse în mod ostentativ cu spatele când Malko îi întinse mâna. Abătuți, Chris și Milton așteptau pe o bancă puțin mai departe. Erau păziți de trei soldați israelieni și fuseseră deposedați de „bijuteriile" lor. Ajunseră din urmă micul grup.

În curte îi aștepta un Buick negru. De îndată ce se urcară, Peter Youngblood deschise gura:

— Ne-ați dat niște emoții! Era cât pe ce să vă las să intrați la zdup. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste cam lungă, zise Malko. Însă cred că am avansat puțin datorită nefericitei de Jennifer Worth. Cum de ați reușit să ajungeți la o înțelegere cu israelienii de data asta?

Trecură bariera, iar soldatul israelian salută cu nepăsare fanionul american.

— Am folosit și ultimele noastre cartușe, spuse Peter Youngblood. Dacă Agenția nu ar fi răsucit câteva mâini la Departamentul de Stat, acum eram terminați. Din fericire, unii agenți din Mossad nu s-au prea purtat cu discreție la noi. Am făcut un târg cu israelienii. Dacă nu vă eliberau pe dumneavoastră și pe „doici", agenții lor ar fi fost expulzați. Au scrâșnit din dinți, dar au cedat. Sunt furioși foc, pentru că nu sunt siguri că, dacă punem astfel problema, înseamnă că e vorba de cu totul altceva decât un mititel trafic cu arme... Că veni vorba, unde ați ajuns cu ancheta?

— Mai lăsați-mă două zile, îi ceru Malko, cred că se va întâmpla ceva.

Peter Youngblood nu-i răspunse. Mergeau printre blocurile din nordul Ierusalimului. Brusc, șeful Centralei CIA păru îngrijorat. Cei doi bodyguarzi stăteau tăcuți în spate, șocați încă de ceea ce li s-a întâmplat...

— Interesul dumneavoastră este să reușiți, zise deodată Peter Youngblood. Cu toată porcăria în care am intrat, riscăm să ne înecăm ca țiganul la mal. Dacă eu sar în aer, săriți și dumneavoastră și vă veți întoarce cu coada între picioare. De aceea, vă implor, nu treceți Ierusalimul prin foc și sabie, pentru că nu mai am nici o monedă de schimb.

— Mă voi strădui, zise Malko zâmbind de complezență.

Revăzu ochii plini de viață ai lui Jennifer și îi veni să urle. Acum trebuia ca moartea ei să nu fi fost în zadar. Piesele jocului de puzzle începeau să se așeze la locul lor. Cu siguranță ceva urma să se întâmple.

Capitolul XII

Ruth Hanevim se opri ca să discute câteva clipe cu un micuț *Yashivoth* [1] care citea cu seriozitate din Tora, așezat pe o ladă. Trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, dar deja figura lui era gravă și palidă ca a celor mai în vârstă. Tânăra femeie îl privi cu tandrețe.

— Fie ca sufletul și trupul tău să-l slăvească pe Dumnezeu cu bucurie, zise ea.

Băiatul era atât de fâstâcit, că de abia reuși să bâiguie un răspuns inteligibil... Ruth Hanevim se ridică și plecă pe jos. Cartierul Mea Shearim semăna cu un oraș mort, ca în orice zi de Șabat. Nu se vedea nici un vehicul pe străzi, iar toate magazinele erau închise. Ruth Hanevim grăbi pasul când coborî pe bulevardul Strauss. În ajun, ea își parcase Subaru în parchingul imensei clădiri Histadrouth, centrala sindicală israeliană.

Sub un ștergător de parbriz era o chitanță roz, o amendă, pe care ea o mototoli nervoasă și o aruncă pe jos. Acest mic incident o îndârji și mai tare. Demară și coborî spre Jaffa Road, ca să nu treacă prin Mea Shearim. În fața spitalului Bikur Holim, un Neturei Karta cu un *Schtreimel* pe cap, pălăria enormă din blană, îi arătă pumnul urâlând la ea:

— *Shabesh! Shabesh!* [2]

Ruth lăsă capul în jos rușinată. Totuși, ea îndeplinea o misiune de război. În orice caz, în ziua sfântă de Kipur se descurcase foarte bine. Cauza ei era și mai sfântă decât

---

1. Elev al unei școli religioase, Yashiva (n.a.)
2. Șabat, în idiș (n.a.)

protecția Israelului. În ochii lui Dumnezeu, nu putea exista o cauză mai sfântă. Liniștită din punctul ei de vedere, acceleră. Un scurt popas la Zidul Plângerii îi va domoli puțin temerile. Din fericire, nu fusese crescută în lumea sufocantă a hasidimilor și avea noroc că se adapta foarte repede la situațiile noi.

* * *

Bancnotele fură repede schimbate dintr-o mână într-alta și dispărură în buzunarele jegoase, într-un murmur grăbit. Niște cerșetori discutau în șoaptă, împărțindu-și zonele de activitate. Dimineața, Zidul Plângerii era locul de întâlnire al unei faune nelegiuite care profita de mulțimea turiștilor ca să câștige ceva bănuți.

Ruth Hanevim trecu printre ei fără să le dea atenție și ajunse în porțiunea rezervată femeilor. Deschise cartea de rugăciuni și începu să se roage. Pentru ceea ce avea de făcut, nu era un lux să-l aibă pe Dumnezeu alături. Dar nu avea de ales, dacă voia să-și realizeze proiectul pe care îl dorea cu atâta patimă. Aliații ei dispăruseră pe rând și acum totul depindea numai de ea. Acest lucru îi umplea sufletul de mândrie. Mai întâi, ea îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru toate greșelile din timpul Șabatului pe care fusese obligată să le comită. După barieră, se adunaseră zece bărbați ca să spună Tefila [1].

* * *

— Vine, se auzi vocea lui Chris Jones în talkie-walkie.

Gorila „pândea" Subaru lui Ruth Hanevim de la șapte dimineața. Malko stătea de pază în dreptul scărilor ce duceau în cartierul evreiesc. Ruth Hanevim apăru pe cărarea ce ducea la Zid. Pieptul generos și pulpele în formă de amforă atrăgeau privirile, deși peruca ei ca pana corbului era pieptănată în coc, așa cum se cuvine.

---

1. Rugăciunea de dimineață, cea mai lungă a zilei, care cuprinde Șema, Tefila și Tahanun (n.t.)

Malko o observa. Rămăsese singura lui pistă. De fapt, singura verigă slabă a lanțului. Sub ochii lui se petrecuse ceva, dar nu înțelesese exact despre ce era vorba. Primul eveniment suspect petrecut după patru zile de supraveghere plictisitoare. Spera ca ieșirea lui Ruth Hanevim să nu se limiteze la o simplă rugăciune lângă Zid. Ceva îl încuraja. Văduva rabinului nu încălca legile Șabatului folosind mașina doar ca să se ducă la Zidul Plângerii. Iar această sărbătoare era singura zi din săptămână în care avea la dispoziție mai mult timp. Dacă avea ceva de înfăptuit, atunci, aceasta era ziua potrivită. În timp ce se ruga, el traversă esplanada și se duse la Granada ce se afla în parchingul de la suprafață de pe Dung Gate. Subaru femeii staționa la o sută de metri mai departe, pe Derech Ha'ofel, șoseaua care înconjura zidul din orașul vechi, cu botul îndreptat spre est.

Malko abia se urcase de zece minute în mașină, că Ruth și demară imediat. Așteptă să dea colțul zidului vechi. Merseră pe lângă zid, unul după altul, îndreptându-se spre nord-vest, ajungând pe drumul spre Ierihon. La intersecția cu strada Ierihon, Ruth viră la dreapta.

Traficul nu era intens, iar femeia putea să-i repereze ușor. Mergea cu viteză. Încet, încet, peisajul se schimbă. Vegetația era din ce în ce mai rară. Drumul șerpuia printre dealurile pârjolite de soare, pleșuve, roșiatice și pline de praf, fără nici o casă. Intrară în deșertul din Iudeea, un peisaj de o frumusețe neasemuită. Trecură pe lângă tabăra militară israeliană, formată din câteva corturi, în plin deșert. Un panou indica Ierihon, 29 km. În zare, dincolo de crestele colinelor dinspre est, se vedea Iordania, cu dealurile ei la fel de golașe. Între ele, se găsea Valea Iordanului și Marea Moartă. Gorilele făcură ochii mari. Pe marginea drumului se afla un indicator: *Sea Level*. Începeau să coboare sub nivelul mării. Aerul devenise mult mai cald, aproape sufocant. Ruth Hanevim rula în continuare, la un kilometru înaintea lor.

După cinci kilometri, dădură peste o bifurcație. Ruth o luă la dreapta, spre Iordan și Marea Moartă, lăsând undeva în stânga drumul către Ierihon. În fața ei se întindea fâșia de câmpie liniștită și toridă din apropierea frontierei.

— Totuși, nu se ducę în Iordania, zise Malko. Podul Allenby se deschide abia mâine dimineață.

Înaintea lui, Subaru alb continua să coboare spre câmpie și spre graniță, care era închisă, bineînțeles. Un adevărat Zid al Berlinului. Singurul punct de trecere era podul Allenby, frecventat de mii de persoane pe an, controlate de israelieni cu minuțiozitate.

Israelienii răscoleau totul, smulgând chiar și tălpile pantofilor noi. Acum o lună, la o arăboiacă de optzeci de ani, se găsise explozibil ascuns într-o pereche de pantofi cumpărată pentru nepotul ei...

Chiar și camioanele care parcurgeau acest traseu erau special construite. Aveau rezervorul de benzină din plastic transparent ca să se poată vedea conținutul, motorul nu era protejat de capotă, ca să ușureze controlul, iar cabina avea un singur loc... În privința persoanelor, controlul era și mai drastic, fiindcă percheziția corporală se făcea obligatoriu. Uneori, soldații israelieni plimbau detectorul de metale direct pe piele. Ca și cum suspecții ar putea ascunde grenade sub epidermă. Firește că aceste neînsemnate gesturi extrem de supărătoare nu întreținеau flacăra prieteniei, dar Israelul era încă în război.

Până la Iordan străbătură drumul prin deșert și printre bolovani, întâlnind tufe rare de verdeață. Pata albă a mașinii Subaru strălucea în soare ca un miraj. Vehiculul străbătu un sat, coti la stânga, apoi la dreapta, și din nou la stânga, angajându-se pe o pistă care mergea paralel cu șoseaua ce ducea la podul Allenby, direct spre granița care se găsea la mai puțin de zece kilometri.

De data asta, erau singuri pe pistă. Malko stătu pe gânduri, dar era prea intrigat ca să abandoneze vânătoarea acum, mulțumindu-se să lase mașina lui Ruth să ia un avans considerabil. Aici nu risca să o piardă din ochi. Pista traversa un teren pustiu și accidentat, necultivat, ce despărțea zona de frontieră de ultimele sate de pe malul vestic al Iordanului.

— Unde naiba ar putea să meargă Ruth Hanevim?

În depărtare, Malko zări o barieră ridicată. Subaru trecu pe sub ea fără să încetinească. Când ajunse și el acolo, văzu o inscripție în ebraică și în engleză: „Zonă militară. Intrarea interzisă".

Tocmai intraseră în zona de frontieră, care era interzisă tranzitului. Dar Subaru își vedea de drum. Nu se vedea nici un soldat israelian... Un soare apăsător se reflecta în plăcile de sare. Parcă se aflau pe lună. Ei se vedeau ca o muscă picată în lapte. La patru kilometri de aici, începea Iordania. Chris Jones se foia pe scaun, nesimțindu-se în largul lui.

— Ia spuneți-mi, proștii ăștia nu or să tragă în noi?

— Întâi, vor trage în ea, observă Malko. Cunoaște locurile.

Lăsase un kilometru distanță între ei și Subaru. Deodată, mașina albă viră la dreapta și își continuă drumul pe o pistă de-a lungul primului gard de sârmă ghimpată ce anunța frontiera iordaniană. La nord, se deschidea Valea Iordanului, iar la sud, era Marea Moartă care scânteia în soare, la câțiva kilometri depărtare. Nu se zărea pe nicăieri nici un copac. Coloritul era superb. Se amestecau nuanțe de mov, de ocru și de albastru. Îți dădea senzația de calm și de maiestuos. Departe de zgomotul infernal din Ierusalim.

Ajunseră în locul în care Subaru cotise. Pista era înconjurată de sârmă ghimpată. Înaintea acesteia, altă pistă se îndrepta spre sud. Era un soi de drum de patrulare. Malko opri și coborî. Căldura era sufocantă, iar peisajul, de asemenea. Un câmp minat era protejat de trei rânduri de sârmă ghimpată străbătută de curent electric. Știa că locul este împânzit de capcane acustice și de mine. În timpul nopții, patrulele treceau în mod regulat pe aici. Ziua însă, erau suficiente câteva posturi de observație și câteva binocluri.

Lângă pistă se înălța carcasa unui tanc cu șenilele rupte și ruginite, ca un vierme strivit. Subaru rula de-a lungul fâșiei pustii, îndreptându-se către Marea Moartă. Oare unde se ducea? Malko porni cu mare atenție. Această plimbare devenea din ce în ce mai bizară. Cu siguranță că Ruth Hanevim nu se ducea să se scalde în Marea Moartă... De ce intrase în zona interzisă?

Mai merseră astfel aproximativ patru kilometri. Urmau gardul de sârmă ghimpată, apropiindu-se de Marea Moartă. Pista cotea spre vest. În zare, Malko distinse o clădire masivă în ruine, distrusă de război, care se înălța lângă Marea Moartă. Subaru ajunse în dreptul ei și dispăru. Se oprise în spate, la

adăpostul clădirii. Nu găsea nici un fir de iarbă ca să se ascundă. Nu se mai vedeau nici Subaru, nici Ruth Hanevim. Deodată, vehiculul alb apăru. Chris Jones exclamă:

— Dumnezeule! Se întoarce!

* * *

Micuța mașină albă apăru în fine, exact în locul unde dispăruse puțin mai înainte. Probabil că ocolise construcția dărâmată și venea acum chiar în direcția lor. Cum aceasta era singura pistă, urmau să se pupe bot în bot. Malko sări în mașină.

— S-o ștergem!

Efectuă rapid un viraj și se întoarse pe drumul pe care venise, accelerând la maximum. Având în vedere distanța destul de mare dintre ei, Ruth Hanevim putea să-i confunde cu un vehicul militar care patrulează prin zonă. În plus, îndată ce lua virajul, va avea soarele în față. Rulară astfel cu viteză, până la Kasr El Yahud, ultimul sat înainte de frontieră, până unde ajungea drumul. Lăsaseră o distanță așa de mare, încât Subaru abia se mai zărea. Malko coti la stânga pe primul drum de unde putea supraveghea pista și se opri.

După câteva minute, trecu și mașina albă, care se îndreptă cu viteză spre Ierusalim. Ruth era singură la bord. La intrarea în sat, Malko zări soldați care controlau mașinile. Se apropie pe jos și o văzu pe Ruth Hanevim oprindu-se la baraj și schimbând câteva vorbe cu ei. O lăsară să treacă, fără să o oprească.

— Ne ducem și noi acolo, zise Malko.

Voia să aibă sufletul împăcat. Se pomeniră din nou de-a lungul gardurilor din sârmă ghimpată, gonind cu toată viteza. Cum mașina se hurduca pe pista cu gropi, Chris Jones observă cu voce pierită:

— Prințe, poate ați aflat că pe aici mai sunt și mine. Dacă nimerim vreuna, ne ducem direct la cer...

Dar nu nimeriră nici una. Clădirea distrusă se apropia din ce în ce mai mult. Odată, avusese vreo trei etaje. Probabil că fusese un hotel construit pe malul Mării Moarte. Pista se oprea la câțiva metri de ea. Acum, nu mai rămăsese decât un

morman de ziduri sfărâmate de tirul artileriei grele. Înaintea lor se vedeau apele liniștite ale Mării Moarte, iar Malko opri motorul și coborî. Se mai zăreau în praf urmele mașinii albe, acolo unde întorsese. O șopârlă mare și verde fugi printre picioarele lor. Liniștea și pustiul erau apăsătoare. În depărtare, pe malul vestic al Mării Moarte, se distingeau câteva construcții din zona normală. După ele, începea Iordania. Malko intră printre ruine. În afară de moloz, nu era absolut nimic. Străbătu o porțiune care odinioară fusese parterul, iar apoi se întoarse complet nedumerit. Oricum, Ruth Hanevim nu se dusese în altă parte; căci nu avea unde.

De ce venise femeia asta într-un loc atât de trist și de pustiu? Brusc, privirea îi fu atrasă de un obiect lucitor, despre care Malko crezu că este o bucată de mozaic albastru. Se aplecă și luă de jos un obiect de doi centimetri pe doi. Era montat într-un soi de carapace metalică cu două țepușe. Malko îl examină intrigat, întrebându-se la ce putea să servească.

Îl suci și îl răsuci pe toate părțile, dar nu își dădu seama la ce folosește. Nu se așteptase să găsească un asemenea obiect printre ruine, dar cu siguranță avea o legătură cu venirea lui Ruth Hanevim până aici. Se uită în jurul lui. Gardul de sârmă ghimpată începea la douăzeci de metri distanță, separând pista de Marea Moartă. După aceea, era o întindere plină cu bolovani până la apele nemișcate. Ieși de pe pistă și se îndreptă cu precauție spre gardul de sârmă ghimpată. Chris Jones strigă după el:

— Hei, ați înnebunit! Vreți să săriți în aer! E plin de mine.

Malko înainta centimetru cu centimetru, cercetând cu atenție nisipul, până ajunse la gardul de sârmă ghimpată. Nu era greu să treacă în partea cealaltă. După gard, începea o întindere stâncoasă. Chiar dacă erau mine, nu era cu neputință de trecut pentru oamenii precauți și răbdători.

Cineva putuse foarte bine să vină în timpul nopții cu o ambarcațiune pe râul Iordan ca să aducă un obiect și să-l ascundă printre ruinele pe care nu le vizita nimeni. Apoi era de ajuns ca Ruth, în calitatea ei de văduvă de rabin, să vină să-l recupereze fără să trezească vreo bănuială. Ce putea să fie?

Poate că obiectul albastru le va dezvălui mai multe. Gorilele îl examinară, dar nu reușiră nici ele să-și dea seama despre ce era vorba.

— Să mai căutăm, zise Malko.

O luară în aceeași direcție, pe malul mării, îndreptându-se către est. După doi kilometri, fură obligați să se oprească. Ajunseseră la un grilaj care baricada drumul. De aceea, Ruth Hanevim se întorsese, făcând un ocol atât de lung.

Procedară și ei la fel, înnebuniți de căldură, hurducându-se pe pista plină de gropi. Malko se gândea. Văduva rabinului venise să ia ceva cu o importanță destul de mare ca să justifice atâta drum... Ardea de nerăbdare să afle la ce servea obiectul acesta albastru. Numai Peter Youngblood putea să-l scoată din încurcătură.

În sfârșit, deținea o probă palpabilă cu ajutorul căreia putea să alunge bănuielile care planau în jurul generalului Zwi Halpern. Dar drumul era încă destul de lung, de la malul Mării Moarte până la Cartierul General al Forțelor israeliene din Tel-Aviv...

Capitolul XIII

Stupefiat, Peter Youngblood sucea și răsucea obiectul albastru pe toate fețele.

— Mă întreb la ce folosește, zise el. Divizia Tehnică va lumina cu siguranță această problemă... Alegerea lui Ruth Hanevim a fost perfectă. Israelienii sunt foarte amabili cu evreii ortodocși, chiar și cu acei Neturei Karta care le rup actele de identitate, vrând să instaleze o gardă a OEP în cartierul Mea Shearim. Se uită de două ori împrejur înainte să controleze o sinagogă. Același lucru este și cu soția sau văduva unui rabin. Nu puteau să-și găsească un „curier" mai nimerit.

— Lucrurile încep să se limpezească, observă Malko. Dacă admitem că Zwi Halpern este ultima verigă a unei organizații de spionaj, înseamnă că Ruth Hanevim îl ajută, folosind-o drept legătură cu lumea din afară.

— Și iarăși ajungem la monseniorul Zoukas, conchise Peter Youngblood, care intră fără probleme în țările vecine datorită pașaportului diplomatic și a poziției lui în lumea bisericii. Legăturile lui cu palestinienii nu lasă loc nici unei îndoieli. Or, mulți dintre acești palestinieni sunt manipulați de Serviciile Secrete din Est. Și astfel lațul se închide. Este un cerc vicios.

Americanul îi aruncă lui Malko o privire plină de afecțiune după această strălucită demonstrație. Malko îi zâmbi.

— Merg mai departe. Cum Monseniorul Zoukas a fost scos din cursă de israelieni, Ruth Hanevim se vede nevoită să facă și treaba lui. Astfel se explică plimbarea ei la malul Mării Moarte. Acum, vă pun și eu o întrebare...

— Puneți-mi-o, zise Peter Youngblood.

— Dumneavoastră îi credeți pe israelieni tâmpiți?

Șeful Centralei CIA îl privi năuc. De data asta, se găseau în biroul lui care fusese declarat *vaulted*[1] de specialiștii din Divizia Tehnică. Oricum, era mai plăcut decât sus, pe acoperișul ambasadei sau în holurile hotelurilor. Ca în toate sâmbetele, ambasada era închisă, dar Peter Youngblood venise special.

— Ce vreți să spuneți?

Malko își trase dunga de la pantaloni.

— Israelienii mă supraveghează de când am sosit. Nu știu chiar tot ce fac, însă au putut să reconstituie o bună parte din activitatea mea. Ei cunosc foarte bine că pe noi ne interesează, de bine, de rău, rețelele palestiniene care operează în Israel și au reușit să evalueze importanța acestei misiuni după intervențiile pe care le-ați avut. Deci au îndoieli în privința prezenței mele în Israel. Dacă aș fi un șef din Shin Beth, m-aș gândi că singurul motiv al Agenției de a interveni în această țară, ar fi descoperirea unei rețele sovietice de spionaj. Eu cred că ei au făcut același raționament...

— Atunci, de ce nu acționează?

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Așteaptă să le scoatem castanele din foc cu mâinile noastre. Pentru Shin Beth, nu e ușor să suspecteze o văduvă de rabin și un general. Să presupunem că ne înșelăm și că cei bănuiți ar afla acest lucru? Dacă la mijloc se află americanii ăia teribili, nu este nici o nenorocire...

— Evident, recunoscu Peter Youngblood. De altfel, și eu încep să-mi pun din ce în ce mai multe întrebări în legătură cu această chestiune. Dar de ce își trădează patria Ruth Hanevim?

— Nu știu, zise Malko. Poate pur și simplu pentru pieptul păros al amantului ei. Sau pentru o cauză pe care o vom descoperi într-o bună zi, ori pe care nu o s-o aflăm în veci... Pentru moment, mă întorc la Ierusalim. Țineți-mă la curent în legătură cu obiectul albastru. Și să reușim să păstrăm o distanță mai mare între noi și israelieni.

---

1. Curățat de microfoane (n.a.)

— Că bine zici, făcu Peter Youngblood, cuprins subit de un acces de familiaritate.

Îl conduse pe Malko până jos. Mulțimea obișnuită stătea la coadă în fața agenției Air France. Malko se urcă în mașină și căută pe unde să iasă... Tel-Aviv semăna cu un oraș fără centru, doar cu periferie.

Se pomeni ca prin minune nu pe Dizengoff, ar fi fost prea frumos, ci pe Sderot Shaul Hamelekh, marea arteră cu două benzi care trecea prin partea de nord a cartierului general. În partea cealaltă a bulevardului se înălțau clădiri ultramoderne abia terminate, în mijlocul unui teren viran de lângă noul Auditorium. Cea mai impresionantă clădire era cea a concernului IBM, înaltă de treizeci de etaje, vopsită în maro, având doar un singur punct de sprijin... Malko străbătu întreaga zonă, când deodată, inima îi tresări în piept. Nu departe de clădirea IBM, zări un mic parching, aproape gol în această zi de Șabat. Printre cele trei vehicule staționate acolo, era și un Subaru alb.

Malko își zise că trebuie să fie sute de astfel de mașini în Israel și opri Granada în fața Bibliotecii municipale din Tel-Aviv și se îndreptă pe jos spre parching. În primul rând văzu că avea număr de Ierusálim care începea cu șase. Apropiindu-se mai mult, recunoscu numărul mașinii lui Ruth Hanevim: 63201.

Bătu imediat în retragere. Încă o dată, întâmplarea aranjase bine lucrurile. Se mai adăugase o piesă la jocul lui de puzzle. Iată că după plimbarea la Marea Moartă, Ruth simțea nevoia să-i facă o vizită amantului său, nesocotind regulile sacrosancte ale Șabatului, folosindu-se de mașină. Se sui iar în Granada, făcu o tură și o parcă în așa fel încât să o poată supraveghea.

Chiar și sâmbăta, aici circulația era destul de intensă. Fel de fel de mașini intrau și ieșeau fără oprire pe una dintre porțile cartierului general. Malko era foarte atent la acea poartă ca să nu o piardă pe Ruth Hanevim. Văduva rabinului tocmai apărea pe o ușă laterală a clădirii IBM. Se grăbi să ajungă la mașină și demară imediat, îndreptându-se spre bulevardul Petah Tikva, deci spre Ierusalim. Malko nu se mișcă din loc.

După cinci minute, se felicită în gând că avusese răbdare să aștepte. Mai zări o siluetă ce ieșea pe aceeași ușă. De data

asta era un bărbat. După statura lui impozantă, Malko îl recunoscu pe Zwi Halpern. Acesta își aprinse o țigară și străbătu esplanada fără grabă, apoi intră în clădirea cartierului general, fiind salutat cu respect de o santinelă. Malko se bucura în sinea lui.

Demară ca să nu fie reperat, viră la dreapta când ajunse la capătul bulevardului, apoi la stânga, angajându-se pe drumul spre Ierusalim. Era atât de absorbit de gândurile lui, încât era cât pe ce să treacă pe roșu.

Se va întoarce la clădirea IBM. Chestiunea era să afle dacă se întâlneau întâmplător în acest loc sau dacă era o obișnuință. Aparent, clădirea masivă nu era ocupată încă. Totul era perfect și ce alibi era mai nimerit decât o întâlnire amoroasă? Iar dacă aici existau obiecte compromițătoare, Ruth Hanevim și amantul ei nu le vor lăsa să zacă prea mult în această clădire goală. Zwi Halpern nu avea probabil posibilitatea să le introducă în cartierul general. În concluzie, Ruth deținea „dinamita"...

De data asta, Malko abia își dăduse seama când trecuse de serpentinele drumului dintre Tel-Aviv și Ierusalim. Era sigur că evenimentele se vor precipita. Altminteri Ruth nu ar fi riscat să se plimbe până la graniță... Totul era să nu o slăbească cu nici un chip din ochi.

De abia acum începea să-și facă o idee clară despre ceea ce căuta. De altfel, supoziția lui va fi confirmată sau infirmată destul de repede... Malko înțelegea de ce Shin Beth s-a lăsat amăgit atât de mult timp de un agent de teapa lui Zwi Halpern. Cine spune spionaj, spune transmisiuni. Or, Israelul era o țară cu granițele închise și toate mijloacele de comunicare radio erau cu siguranță ascultate.

Un om ca generalul Halpern nu își putea permite să aibă legături urmărite, nici chiar cu agenți români, fără să atragă atenția celor din Shin Beth. Cât despre Ruth Hanevim, nici atât. Deci, din partea ei venea șiretlicul.

Mai rămânea să lămurească rolul lui Abu Djihad. Nu venise doar să-l elimine pe Malko. Pe măsură ce piesele jocului de puzzle se aranjau la locul lor, el începea să întrezărească conturul unei operațiuni importante cu mai multe etape, cum numai rușii știau să conducă. Fiecare element acționa

independent. Dar acela care trăgea într-adevăr sforile se afla la mii de kilometri distanță, adică în piața Derzinski, la Moscova. Acela era adevăratul adversar al lui Malko. Cu toată puterea colosală a KGB-ului.

Malko se bucură când ajunse la *Hilton*. Gorilele nu erau aici. Se dezbrăcă, intră în baie și se săpuni îndelung. Acum mașina infernală era pregătită. Trebuia doar să aștepte.

* * *

Peter Youngblood își ascundea cu greu starea de nervozitate care nu se potrivea cu fizicul lui de cadru tânăr și serios. Îl pofti pe Malko în birou cu un aer misterios. Se mai afla cineva în încăpere.

— Sherman Woods face parte din Divizia Tehnică, îl anunță americanul. El a analizat „obiectul albastru" adus de dumneavoastră. Ați făcut o descoperire de o importanță covârșitoare, zise el pe neașteptate. Felicitările mele...

Începuse să prindă gust pentru spionaj. Malko zâmbi văzând cât este de entuziasmat. Se scurseseră douăzeci și patru de ore de când îi adusese americanului acest obiect albastru. Acesta îl chemase acum o oră.

Ruth Hanevim se întorsese la lecțiile ei de religie, supravegheată pe rând de Chris și de Milton, care începuseră să se obișnuiască cu Mea Shearim. Cu siguranță că aceasta era prima afacere serioasă pe care o avusese Peter Youngblood de când venise în Israel. Îl păștea o avansare la Langley.

— Știți că eu îl cunosc bine pe amiral? începu el. Mă angajez să-i spun chiar eu ce pondere avem noi în această poveste.

Malko nu acordă importanță cuvântului „noi"... Nu se dădea în vânt după asemenea fleacuri. Dacă Peter Youngblood dorea să câștige Medalia de Onoare a Congresului cu prețul vieții lui Malko, n-avea decât... Altceva, mult mai important, îl preocupa acum.

— Ați aflat ce reprezintă obiectul nostru albastru? întrebă el.

Se aplecă și zări cele trei santinele care își făceau rondul cu cinci etaje mai jos. Americanul păstră câteva clipe de tăcere ca să dea mai multă greutate vorbelor sale, apoi zise:

— Obiectul dumneavoastră albastru este un cuarț prereglat la microunde.

Un imens val de plăcere îl furnică pe Malko din cap până-n picioare. Crezuse că americanul va sări în sus de bucurie. Dar se mulțumi se să umfle în pene ca un păun. Tehnicianul asculta indiferent.

— La ce folosește, mai exact?

— Este o componentă indispensabilă unui emițător radio VHF, zise el. Dacă vreți, un fel de cheie automată care permite emiterea pe o frecvență prevăzută dinainte, fără nici un reglaj.

Malko asculta fascinat. În sfârșit, totul începea să se limpezească.

Capitolul XIV

Malko se întoarse către specialistul în transmisiuni:

— Știți cumva cărui aparat îi corespunde acest cuarț?

Americanul clătină din cap în semn că nu.

— Nu, domnule, nu exact. Cu siguranță este vorba de ceva foarte sofisticat. Cuarțul este prereglat pe o lungime de undă de douăzeci și cinci de megahertzi, adică ceea ce numim noi microunde. Este de fabricație cehoslovacă.

— Deci, pentru a emite, este suficient să pui cuarțul în circuit, iar la celălalt capăt să existe un receptor reglat pe aceeași lungime de undă? întrebă Malko.

Sherman Woods zâmbi în colțul gurii.

— Nu este chiar atât de simplu, *sir*.

Malko îl întrerupse:

— Ce dimensiune poate avea un emițător miniaturizat „ilegal"?

— A, de dimensiunea unei cutii mai mari de pantofi, zise tehnicianul. Poate să conțină mai multe cuarțuri prereglate, plus antena, firește.

— Bine, admise Malko, deci se poate emite și fără „cutia" pe care am găsit-o. Atunci, care sunt „chichițele"?

— Ei bine, *sir*, făcu Sherman Woods foarte categoric, mai întâi, trebuie reglată o antenă destul de puternică, între cincisprezece și douăzeci de amperi. Acest lucru se obține cu ajutorul unui transformator care scade voltajul... După aceea, este necesară o preemisie ca să se facă ceea ce numim noi „calajul" emițătorului pe receptor. Adică să avem siguranța că sunt reglate amândouă pe aceeași lungime de undă. Apoi, putem să trecem la emisia propriu-zisă.

— Spuneți-mi, obiectă Malko, dacă folosim cuarțuri prereglate, putem să ne dispensăm de toate astea?

Sherman Woods zâmbi cu părere de rău.

— Ei bine, da, *sir*. Deoarece condițiile de emisie variază în funcție de orele zilei respective și de condițiile atmosferice. Va funcționa sau nu va funcționa. Chiar și cu aceste cuarțuri prereglate, trebuie să efectuăm niște manevre deosebite. Nu este vorba numai de orientarea antenei, ci de ceva mult mai delicat.

— Bine, se resemnă Malko. Mai am încă o întrebare. Este ușor de detectat o astfel de emisie?

— Extrem de ușor, domnule, răspunse Sherman Woods, căci în afară de unda respectivă, mai există „mustățile", cum le zicem noi, adică un fascicul de unde care sunt emise involuntar în același timp. Într-o țară ca Israelul, în care orientarea electronică este foarte accentuată, mi se pare imposibil ca o emise de tipul acesta să treacă neobservată de către serviciile de ascultare.

— Sursa poate fi descoperită cu ușurință?

— Cu foarte mare ușurință, îl asigură Sherman Woods. Chiar și în zonele urbane.

În birou se făcu liniște. Și de data asta, ajunseseră într-un impas. Malko își sfărâma creierii, mai-mai să-i plesnească vreo arteră. Cuarțul acesta servise cu siguranță la ceva. Deodată îi veni în minte o idee prostească.

— Dacă s-ar folosi o undă verticală? întrebă el. Să se emită direct spre cer? Detectarea s-ar face mai greu?

— Cu siguranță, domnule, confirmă specialistul. Chiar și „mustățile" ar fi mai puțin detectabile. Dar unde ați vrea să emiteți?

— Pe un satelit, de exemplu, spuse Malko. Unul staționar deasupra țării sau pe o orbită care să-l aducă în mod regulat în același punct.

Peter Youngblood, care deja nu mai asculta, bătu cu palma în birou.

— *God damn it!* Asta era!

Sherman Woods părea mai puțin entuziasmat. După un moment de tăcere, admise:

— Din punct de vedere teoretic, este posibil, dar foarte greu de realizat. Calajul ar fi și mai dificil, iar ținta foarte delicată. În cazul acesta, ar fi nevoie de o antenă parabolică prereglată, dar asta pune alte probleme, căci, orientându-ne după oră, nu sunt posibile toate lungimile de undă...

Începu o întreagă teorie cu date tehnice pe care Malko nu reuși să o urmărească și îl întrerupse:

— Eu aș dori să-mi răspundeți foarte clar la întrebare. Ar fi posibilă emiterea către un satelit cu un material miniaturizat și cu puține riscuri de interceptare?

Sherman Woods dădu răspunsul peste câteva minute. Tehnicienii au întotdeauna oroare să adopte vreo poziție.

— Da, domnule, zise el în sfârșit, însă ar fi nevoie de un operator calificat și de condiții tehnice foarte sofisticate. Dacă emisia este scurtă, adică mai puțin de un minut, detectarea este practic imposibilă, în cazul unei unde verticale.

— Este nevoie de foarte multă putere pentru a emite către un satelit?

Sherman Woods clătină din cap.

— Nu, domnule, fiindcă nu există obstacole.

— Vă mulțumesc, spuse Malko. Sper că în curând voi mai avea și alte întrebări pentru dumneavoastră.

La privirea semnificativă a lui Peter Youngblood, specialistul se ridică și ieși din birou. Șeful centralei se uita la Malko cu admirație.

— Extraordinar! zise el. Cum de v-ați gândit la asta?

— Am luat problema de la coadă, răspunse Malko. Plecând de la existența cuarțului și de la imposibilitatea de a transmite orizontal. Un spion nu transmite pe planeta Marte. Un avion, chiar dacă zboară la altitudine foarte mare, poate fi reperat fără discuție. Rămâne doar ideea cu satelitul... Asta explică totul: informațiile transmise de pe satelit sunt preluate de un receptor aproape instantaneu, decodificate și utilizabile în câteva ore. Acum îmi mai lipsește un singur cui ca să închid sicriul, zise el zâmbind. Iar cuiul acesta îl voi obține chiar de la dumneavoastră. Sau mai degrabă de la Agenție... Ați putea să-i întrebați pe cei de la Langley? Vreau să știu dacă au existat sateliți sovietici deasupra Israelului, staționari sau nu pe orbită, atunci când

israelienii au depistat „scurgerile" de informații cu caracter militar în folosul Uniunii Sovietice și în momentul intervenției israeliene în sudul Libanului. Ați putea obține mai repede această informație?

— Bănuiesc, zise Peter Youngblood. Sper să nu-mi pună prea multe întrebări.

— Trebuie să le mai puneți o întrebare și gata, spuse Malko. Dar cea mai importantă. Dacă zilele acestea situația sateliților sovietici de deasupra Israelului s-a modificat cumva.

Americanul se lumină la față.

— *Terrific!* Dacă totul merge strună, voi obține răspunsul în două ore! O să-i înduioșez.

Malko se ridică. Mai avea ceva de verificat.

— Pe curând.

* * *

Pe Sderot Shaul Hamelekh circulația era destul de intensă, dar clădirea IBM părea la fel de pustie. Malko parcă Granada lângă cartierul general și traversă esplanada. Nu văzu nici țipenie de om. Intrarea principală a clădirii era închisă. Ocoli și găsi ușa pe care ieșiseră Ruth Hanevim și Zwi Halpern. Era descuiată. Pătrunse pe culoar, ajunse la liftul de serviciu și urcă la ultimul etaj. Se pomeni pe coridorul pustiu care mirosea a zugrăveală proaspătă. Aici era pusă o mochetă albastră și văzu panorama superbă ce dădea spre pădurea de antene de pe clădirea Ministerului Apărării. Se vedea perfect ieșirea de care se folosise Zwi Halpern, până în fața construcției unde se găsea el. Locul unde stătea acum nu fusese greu de dibuit. Puteai să te instalezi în oricare dintre încăperile neocupate și să transmiți nestingherit. Cu atât mai mult cu cât legătura lor era un pretext minunat pentru întâlnirile tainice.

Malko coborî, purtat pe aripi de vis. Nu se întâlni cu nimeni. În sfârșit, avea impresia că nu pierduse timpul degeaba. Ar fi luat la rând încăpere cu încăpere, dar i-ar fi luat prea multă vreme.

Ca să-și mai omoare timpul, o luă înspre centru, rătăcind pe străduțele cu sens unic. La o intersecție, zări o statuie superbă ce reprezenta o femeie goală. Coborî ca să o admire. Era o

galerie de artă. Merse pe jos pe Gordon Street, până în imensa piață a Primăriei, apoi se întoarse pe Dizengoff și se instală în cafeneaua *Ketar*.

Era singurul colțișor din Tel-Aviv care îi amintea de Europa, cu terasele cafenelelor și cu lumea care se plimba. Parcă era în Italia sau în sudul Franței.

Malko bău liniștit o bere Beck's, uitându-se la trecători. Nu voia să se mai gândească la nimic. Dacă teoria lui era exactă, următoarele ore se anunțau foarte obositoare. Se întreba până în ce punct era supravegheat de Shin Beth. În orice caz, o făceau extrem de bine, fiindcă nu se vedeau...

Autobuzul albastru trecu prin fața lui cu viteză, lăsând în urmă nori de fum negru. Lumea era prost îmbrăcată, iar în vitrine nu prea aveai ce admira. Se vedea că țara este în război și că nu-i pasă decât de lucrurile esențiale. Se gândi iar la apetisanta Ruth Hanevim. Ce motiv o împinsese pe văduva rabinului Salomon să acționeze astfel? Revăzu ochii de smarald și avu chiar senzația că îi atinge carnea tare. Era făcută mai mult pentru iubire decât pentru război. Se uită la ceas. Foarte curând, va ști ce are de făcut.

* * *

Peter Youngblood părea mai tânăr cu zece ani. În ochii lui strălucea o bucurie de copil. Îi întinse lui Malko textul decodat al unui telex ce avea mențiunea *Go-Sundance*.

— L-am primit acum zece minute, zise el. Toate răspunsurile sunt pozitive.

Malko citi textul cu mare atenție, trecând peste amănuntele cu caracter tehnic. În urmă cu trei zile, trecuse un satelit de observație pe deasupra Israelului, înaintea declanșării operațiunii „Liban". A rămas acolo o săptămână. Iar în perioada „scurgerilor", mai fusese încă unul.

Malko băgă hârtia în buzunar, sub privirile neliniștite ale americanului. Încerca să-și ascundă dezamăgirea. Între timp, trebuia să deschidă și al doilea front.

— Acum, începu Malko, ne apucăm de treabă.

Șeful Centralei CIA tresări.

— Ce vreți să faceți? Să nu cumva să aveți inițiative periculoase. Pentru orice decizie importantă, trebuie să sunăm la Langley.

Malko zâmbi. În fața lui stătea doar un birocrat înnebunit. Oamenii care lucrau în birouri erau toți o apă și un pământ.

— Uneori trebuie să ne încredem în instinct. Vreau să gonesc singur vânatul, însă, dacă nu le dau celor din Shin Beth să roadă un os, o să avem probleme serioase. Cred că îl voi invita pe domnul Cohen la cină diseară.

* * *

Era greu de închipuit ceva mai sinistru decât restaurantul *Philadelphia*, cu neoanele sale de toate culorile, cu pereții văruiți și cu mesele goale. Malko și David Cohen ocupau o masă mai dosnică, în fundul sălii, supravegheați îndeaproape de Chris și Milton. Prudent ca întotdeauna, Malko preferase să aibă martori.

Toate felurile de mâncare au fost aduse pe măsuța joasă: aperitive libaneze, diferite piureuri, frigărui, cotlete de oaie și nelipsitul orez. Un festin în stil arab. Oricum, era mai bun decât bucătăria cașer. Chris și Milton aveau un chef nebun să înmaoie mai întâi tot ce mâncau în dezinfectant. Dar se asigurau bând numai whisky. Când află că mai există încă în Ierusalim mânăstirea unde Iisus Hristos a luat ultima masă, în privirea lui Chris Jones se aprinse o scânteie.

— Am putea face un restaurant drăguț acolo, zise el visător. Ultima masă a lui Hristos și un certificat de autenticitate datat. O sută de dolari.

Ce nerușinare... Pentru moment, atmosfera era destul de încordată. David Cohen abia se atinsese de aperitive. Când i-a telefonat Malko, fusese atât de reținut, încât acesta crezu că o să-l refuze...

De când venise, nu deschisese gura, jucându-se nervos cu plăcuța din aur de la gât și uitându-se la Malko cu privirea lui cenușie. Până la urmă, nu se mai abținu.

— De ce ați ținut atât de mult să ne întâlnim?

Malko zâmbi, își termină cotletul și răspunse:

— Ca să vă mulțumesc pentru înțelegere. Și poate că o să ajung la un acord cu dumneavoastră. Aș dori să vă pun o singură întrebare. Știți acum de ce am venit eu în Israel?

Foarte atent, David Cohen se gândi destul de mult înainte de a răspunde.

— Cred că da.

— Așa mă gândeam și eu, zise Malko. Știți pe cine bănuim?

Israelianul aprobă din cap.

— Da, pe Ruth Hanevim.

Ori știa să mintă foarte bine, ori Shin-Beth era orb. Însă nu va uita prea ușor lovitura pe care avea s-o primească.

— Aveți idee de ce a eșuat operațiunea dumneavoastră din sudul Libanului? îl întrebă el pe neașteptate.

David Cohen îi aruncă o privire perplexă.

— Ce vreți să spuneți? Care este legătura?

— Mai întâi, răspundeți-mi, îi ceru Malko. Vă spun după aceea care este legătura.

Israelianul îi răspunse cu inima îndoită:

— Palestinienii au aflat ceva despre planul nostru de atac și au avut timp să se retragă. Acest lucru ne-a determinat să modificăm cursul operațiunilor. În planul inițial, trupele noastre trebuiau să se desfășoare de-a lungul coastei, până la Tyr, și apoi să se regrupeze la nord de râul Litani, încercuindu-i pe palestinieni și prinzându-i ca într-un clește. De ce mi-ați pus această întrebare?

— Am un motiv, zise Malko. Cineva de la dumneavoastră i-a anunțat pe palestinieni.

David Cohen se uita fix la farfurioarele cu aperitive. Ridică spre Malko ochii cenușii și zise cu voce tăioasă:

— Este imposibil. Din două motive. Primul este că mișcările de trupe nu au fost cunoscute decât de o mână de ofițeri și generali. A fost o decizie luată într-un cerc restrâns. Iar al doilea motiv este că, dacă ar fi existat un trădător printre noi, nu avea timpul necesar ca să transmită informațiile. Credeți că este de ajuns să se dea un telefon la Beirut sau la Larnaka?

Malko asculta cu tristețe tonul vehement și plin de indignare al israelianului. Se găseau în miezul problemei. Încrederea

oarbă pe care o avea țara în șefii ei și în puterea lor de a dejuca capcanele adversarilor. Nu au tras nici o învățătură din războiul lui Kipur...

— La ce oră a fost pus la punct atacul? întrebă Malko.

— Pe la șase seara, zise Cohen. Trupele au trecut la asalt la miezul nopții.

— Foarte bine. La ora aceea, deasupra Israelului se afla un satelit sovietic de comunicații. Cât a durat trecerea lui peste țara dumneavoastră, a primit un mesaj de la sol. Acest mesaj conținea toate informațiile referitoare la atac. A fost retransmis instantaneu la centrul de prelucrare a datelor din Directoratul al nouălea din KGB, în URSS... De aici, a fost transmis prin mijloacele clasice — mesaje bruiate — la KG operațional din GRU și la biroul KGB-ului din Cipru. La rândul lor, aceștia l-au trimis la comandamentul OEP. Mișcările de trupe au început după o oră. Adică cu două ore înainte de atacul vostru „surpriză".

Malko tăcu. Trăsăturile lui David Cohen se lungiră brusc. Colțurile lăsate ale gurii îl îmbătrâneau. Medita la ceea ce îi spusese Malko. În sfârșit, înălță capul și întrebă cu voce sugrumată:

— Sunteți sigur de ceea ce mi-ați spus?

— Absolut sigur, mărturisi Malko, dar mă voi ocupa de anumite verificări tehnice.

— Cine este responsabil de asemenea fapte? întrebă israelianul cu voce aspră.

Malko îi zâmbi cu tristețe.

— Nu bănuiți? Nu dețin încă împotriva acelei persoane decât puține probe. Sunt insuficiente. Dar am găsit o breșă în sistemul lui și sper să o încolțesc cât mai curând. Este și motivul pentru care a încercat să mă asasineze de mai multe ori.

Israelianul înțelese repede.

— Imposibil, murmură el ca pentru sine. De ce ar fi făcut-o?

— Este una din întrebările la care nu am încă nici un răspuns, zise Malko. Oamenii o fac din motive de neînțeles nu numai pentru alții, ci și pentru ei.

Simțea că interlocutorului său nu-i venea să creadă cele

auzite. Deodată, David Cohen îl întrebă:

— L-ați bănuit de la început?

— Da, răspunse Malko.

Tăcură din nou. Situația era din ce în ce mai penibilă. Rămăseseră ultimii clienți din restaurant, iar personalul îi aștepta să plece ca să închidă. Sosi nota de plată pe care o luă Malko. Israelianul zise cu o voce indiferentă:

— De ce mi-ați spus toate astea?

— Pentru că am nevoie de colaborarea dumneavoastră. Nu vreau să ratez totul în ultimul moment din cauza unei manevre stângace.

— Ce vreți să spuneți?

— Cred că vom avea ocazia să-i prindem pe Zwi Halpern și pe Ruth Hanevim în flagrant delict, în împrejurări care nu le vor permite să nege, zise rar Malko.

David Cohen îi aruncă o privire nedumerită lui Malko.

— O vom aresta pe Ruth Hanevim mâine dimineață, spuse el.

Lui Malko îi fu greu să ascundă ceea ce simțea. Tot planul lui se ducea de râpă.

Israelianul îl cerceta cu un aer ostil și întunecat.

— Poate că ar trebui să amânăm această măsură, spuse cu prudență Malko.

David Cohen nu-și schimbă atitudinea.

— Chiar nu văd de ce.

Capitolul XV

— Eu pot să vă dau un motiv serios, replică Malko. Dacă o arestați pe Ruth Hanevim mâine dimineață, nu veți afla în vecii vecilor sfârșitul acestei povești. Ea nu va vorbi, iar dumneavoastră nu veți obține dovada ca să-l puteți acuza pe Zwi Halpern.

— Noi nu credem că generalul Halpern este vinovat, zise cu răceală David Cohen. Este vorba de o manevră pe care ați avut naivitatea să o credeți.

— În stadiul în care vă aflați, observă Malko, vă permiteți să o lăsați pe Ruth Hanevim în libertate câteva ore în plus. Pentru că eu vă garantez că, într-un fel sau altul, vă veți lămuri. Eu sunt singurul om care deține anumite elemente ce mă autorizează să vorbesc astfel. Dacă o arestați mâine dimineață pe Ruth Hanevim, oprind în același timp operațiunea noastră, sunt sigur că Langley va lansa zvonul că ați vrut să protejați un trădător din motive ce vizează politica internă a țării dumneavoastră. Vă asigur că în materie de „dezinformare" sunt specialiști neîntrecuți...

David Cohen asculta întunecat la față și nemișcat. Malko avea impresia că vorbește cu pereții. Tot planul lui atârna acum doar de un fir de păr. Brusc, lui Malko îi veni în minte o întrebare.

— Generalul Halpern știe de bănuielile care planează asupra lui Ruth Hanevim?

Zări sclipirea din ochii cenușii care se stinse imediat.

— Nu, spuse David Cohen calm. Nu avea cum să afle, căci ancheta e condusă de Shin Beth, nu de Military Intelligence.

— Mințiți, replică Malko la fel de calm. Nu este la curent fiindcă dumneavoastră nu aveți deplină încredere în el. Vă cer pentru ultima dată să amânați această arestare.

— Ce îmi oferiți în schimb?

Asta era. Mușcase din momeală. Malko își ascunse bucuria.

— Un lucru care pentru dumneavoastră nu are nici o importanță, spuse el. Promisiunea că veți trata această afacere cu cea mai mare grijă, iar noi vom tăcea mâlc în legătură cu ea.

Israelianul nu îi răspunse imediat. Malko simțea că îl atinsese la punctul sensibil și că reușise să zdruncine certitudinea lui David Cohen în privința generalului Halpern. Dar nu se lăsa. Întotdeauna e greu să descoperi un trădător în care ai avut încredere totală.

— Cine îmi dovedește că CIA va accepta acest acord? întrebă el.

— Mă pun eu chezășie, zise Malko. Înainte de a trece la ultima fază a operațiunii, voi încerca să obțin un acord scris de la șeful centralei. Dacă mă refuză, vă las mână liberă și vă comunic toate elementele de care dispun.

Chelnerul veni și începu în mod ostentativ să debaraseze. Gorilele ascultau acest dialog uimiți și înfiorați. David Cohen se ridică primul, iar Malko îl urmă. Nu dăduse nici un răspuns. Urcară tăcuți toți patru scara care îi aducea la suprafață. Strada Az-Zahra era pustie. David Cohen se opri în fața lui Malko.

— Încă nu pot să vă dau un răspuns. Nu am împuternicire.

— Și când îl voi primi?

— Mâine dimineață, la prima oră. Bună seara.

Israelianul părea mai încovoiat după discuția cu Malko. Acesta zise în timp ce îi strângea mâna:

— Și englezii mai au zile proaste, cu Burgess, Mac Lean și Philby.

— Poate, răspunse David Cohen, dar nu americanii le-au descoperit trădarea.

Se îndepărtă pe jos pe strada întunecată și pustie. Chris Jones îl întrebă numaidecât pe Malko:

— Credeți că vor accepta?

Malko deschise portiera mașinii.

— Chris, să fiu al naibii dacă știu. Nu ne rămâne decât să ne rugăm. În situația asta, nu zeii ne lipsesc.

* * *

Telefonul sună a șasea oară când Malko ridică receptorul, simțindu-și gura cleioasă și mintea încețoșată. În loc să ia un somnifer, golise o jumătate de sticlă de votcă, iar acum îi simțea efectul.

— Domnul Linge?

Recunoscu vocea clară, rece și distantă a lui David Cohen.

— Eu sunt, zise Malko, încercând să-și domolească bătăile inimii.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Noi am luat hotărârea să amânăm operațiunea despre care v-am vorbit aseară, îl anunță israelianul. Acum aștept să faceți și dumneavoastră ce ați promis. Vă aștept la prânz la cafeneaua *Kulski* de pe strada Dizengoff.

— Perfect, zise Malko. Mai am nevoie de o informație. Persoana despre care am discutat va cere cu siguranță un concediu de la școala unde predă. Cât mai curând posibil. Aș dori să știu când anume.

— Foarte bine, spuse israelianul.

Închise brusc, fără nici o formulă de politețe. Malko se întinse, apoi se târî până la duș. S-ar putea să fie obligat să-i țină mâna lui Peter Youngblood ca să-l determine să semneze. Dar s-a hotărât să rămână ferm pe poziție. Era, firește, o situație delicată, însă israelienii nu erau copii de trupă. Ori o accepta, ori operațiunea se solda cu un eșec. În ambele cazuri, Agenția i-ar submina faima. Apa caldă îl făcu să-și recapete optimismul.

* * *

Peter Youngblood citi și reciti textulețul format din zece rânduri pe care Malko îl scrisese la mașină pe o hârtie cu antetul Ambasadei SUA. Căuta o capcană în fiecare cuvânt. Malko nu mai putea. Se uită discret la ceas: trecuseră trei ore de discuții cu înalții funcționari ai CIA, care moțăiau, sau

fuseseră treziți din somn, sau erau nervoși. Însă ultimatumul israelienilor expira exact peste un sfert de oră. La început, Langley spusese „nu", iar apoi, „poate". Malko fusese nevoit să vorbească personal la telefon cu șeful Diviziei Operațiuni, David Wise, ca să deblocheze situația.

Urmă schimbul textelor de accept de ambele părți pe telexul care codifica și decodifica. Peter Youngblood ar fi preferat să sară de la etaj decât să semneze un text neaprobat de Langley... Chiar și acum rămăsese cu stiloul în aer, ca și cum și-ar semna propria condamnare la moarte.

— Haideți odată, zise Malko, altfel nu mai ajung la întâlnire și va fi numai vina dumneavoastră.

Când auzi cuvântul „vină", Peter Youngblood aplecă stiloul și semnă. Malko îi smulse imediat hârtia, o împături, o băgă în buzunar și ieși pe ușă ca o vijelie.

— O să vă țin la curent, îi promise el.

În zece minute, ajunse pe strada Dizengoff. Rămase blocat cinci minute în fața agenției Air France, în spatele unui autobuz care îl învălui într-un fum gros. David Cohen stătea singur la o masă cu un pahar de apă minerală în față. Era nemișcat. Îl salută pe Malko cu o înclinare a capului, distant, luă documentul și începu imediat să citească, apoi îl băgă în buzunar fără o vorbă.

— Ea nu a cerut nimic, zise el.

Toată bucuria lui Malko se risipi pe dată. Oare unde se înșelase? Teoria lui reunea toate elementele: satelitul sovietic destinat să capteze informațiile transmise de Zwi Halpern. Ruth Hanevim care a recuperat de la țărmul Mării Moarte materialul sau o componentă din materialul pentru transmisiuni. Iar ei doi știau că sunt supravegheați. Ce mai așteptau? Aici era un element care îi scăpa lui Malko.

David Cohen îi întrerupse gândurile:

— Vă păsuim până la sfârșitul săptămânii, îl anunță el. Dacă nu rezolvați nimic, o arestăm pe Ruth Hanevim vineri seară, înainte de Șabat. Dacă până atunci va cere câteva zile libere, vă vom anunța la timp.

Malko nu știa ce să-i răspundă.

— La ce oră termină? întrebă el.

— La ora unu, răspunse israelianul.
Până şe însera, era totuşi un interval de câteva ore.
— Mulţumesc, zise Malko. Să sperăm că nu m-am înşelat.

* * *

Era două şi un sfert. Malko se afla pe terasa clădirii IBM de vreo patruzeci şi cinci de minute.Venise acolo la întâmplare. Dacă Ruth Hanevim plecase din Ierusalim la ora unu, nu putea să ajungă aici înainte de două. Malko era sigur că nu o va scăpa, deoarece nu îi văzuse maşina. Plecă de lângă parapetul terasei. Panorama Tel-Avivului era superbă. Se vedea Galileea până aproape de Haiffa. Se mai scurseră zece minute. Malko se jură că va pleca la şi jumătate. Nu avea nici o certitudine că Ruth va veni.

Abia zări mica pată albă care intra în parcarea clădirii. Inima începu să-i bată cu putere. Oare vânătoarea nu începuse oare mai devreme decât o prevăzuse el? El însă nu era înarmat, iar Shin Beth nu fusese prevenit. Jos, Ruth Hanevim străbătu grăbită spaţiul liber şi intră pe uşiţă. Nu avea nici un alt bagaj în afară de poşetă.

Malko străbătu terasa în goană, ajunse la etajul al douăzeci şi doilea şi se postă în faţa liftului de serviciu. Acesta era la parter unde îl lăsase. Cu inima bătând cu putere, văzu beculeţul aprinzându-se. Liftul începu să urce rapid. Se opri la etajul al nouăsprezecelea. Cu trei etaje mai jos... Malko aşteptă îndelung, dar ascensorul nu se mişcă din loc. Ruth Hanevim era singură. Oare ce căuta? În clădirea pustie erau mii de ascunzători pentru materiale ilegale.

Malko o luă pe scară de incendiu. Când ajunse pe palierul de la etajul al nouăsprezecelea, se opri un timp. Deocamdată, nu era nici un semn de viaţă... În faţa lui se deschidea un coridor cu birouri de o parte şi de alta. Restul palierului era deservit de alte două culoare perpendiculare.

Malko ascultă cu atenţie, apoi se hotărî să cerceteze culoarul din stânga. Înaintând uşurel pe mocheta groasă, nu făcea gălăgie. Un zgomot rupse brusc tăcerea şi Malko simţi cum un val de adrenalină îi năvăleşte în artere. Zgomotul se

auzea din spatele unei uși situate la vreo zece metri în fața lui. Niște lovituri surde, dar puternice și înăbușite, ca și cum cineva ar da într-un perete. Ritmul era lent. Malko înaintă din nou cu pași mărunți. Se strecura în lungul peretelui ca o fantomă. Alt zgomot îl făcu să stea pe loc. Era un soi de mârâit care se repeta întruna. Zări atunci ușa întredeschisă de unde veneau zgomotele. Mai înaintă puțin până când ajunse lângă ușă. Rămase cu gura căscată când văzu scena erotică pe care o avea în fața ochilor. Un bărbat spătos și lat în umeri, îmbrăcat în kaki, cu un smoc de păr în creștetul capului. Era cu picioarele depărtate, afundate în mocheta maro, ținând picioarele unei femei, cu ciorapi și cu pantofi negri, ca mânerele unei roabe. Ea nu atingea solul, căci se sprijinea cu spatele de perete, iar pieptul era strivit de bărbatul masiv pe care îl îmbrățișa. Bărbatul se mișca icnind ca un tăietor de lemne, ca și cum ar fi vrut să-și țintuiască partenera în perete cu un piron. Acestea erau zgomotele înfundate pe care le auzise Malko.

La fiecare mișcare a bazinului, bărbatul slobozea un răget. Cei doi murmurau șoapte fără noimă, pe care Malko nu le înțelegea. Vorbeau în ebraică.

Brusc, bărbatul dădu drumul picioarelor femeii care alunecară ușor pe podea. El rămase în picioare, lipit de ea, posedând-o aplecat peste ea și suflând ca o locomotivă. După aceea, femeia alunecă sprijinindu-se de perete. Malko îi zări chipul o fracțiune de secundă. Ținea ochii închiși, gura căscată, iar trăsăturile îi erau răvășite. Se vedea un sân alb ca laptele prin rochia descheiată.

Bărbatul o apucă de umeri și o răsuci, până când aceasta ajunse să stea în patru labe. Cu un singur gest îi ridică poalele rochiei și se afundă în crupa ce i se oferea. Femeia gemu ca un cal biciuit. Cu mâinile încleștate în mocheta groasă, cu capul plecat, cu părul în ochi, era imaginea curată a animalității, cu poalele rochiei ridicate pe coapsele cărnoase și senzuale, strânse în ciorapii negri. Malko auzi deodată un mârâit strangulat. Urmară alte mișcări violente ce o împingeau pe femeie în față, iar peruca neagră îi căzu pe mochetă. Imaginea capului ras a lui Ruth Hanevim era mișcătoare.

Partenerul se prăbuși pe spate. Rămaseră culcați unul peste altul pe mochetă, sleiți de puteri.

Spectacolul acestei perechi ce făcuse dragoste cu sălbăticie pe jos, în încăperea goală, nemobilată, îl fascinase pe Malko. Dar nu avu răgazul să se retragă la timp, căci Ruth, bâjbâind după perucă, întoarse capul. El sări repede înapoi. Femeia nu reușise să-i vadă fața, dar ghicise că se mai afla cineva acolo.

Strigătul lui Ruth zgudui pereții. Malko se îndepărtase deja pe culoar. Auzi strigătul de furie al bărbatului și, în spatele lui, izbucni alt țipăt exact în momentul în care dispărea după colț. Zwi Halpern era pe urmele lui. Șeful statului-major avea cu siguranță o armă...

Malko se năpusti pe scara de incendiu. Nu mai avea timp să ajungă la lift. Se pomeni pe palierul de la etajul al optsprezecelea când auzi pași grei în urma lui.

Avea câteva secunde avans. Trebuia cu orice preț să nu fie recunoscut. Se concentră la coborâtul scărilor, sărind câte patru trepte odată. Nu mai număra etajele, iar inima îi sărea din piept. Ajunse în sfârșit la parter.

Dar, pomenindu-se în holul imens, simți cum o gheară îi strângea inima. Era prins în capcană. Toate ușile din sticlă aveau bare din fier. În spate, auzea deja pașii grei ai lui Zwi Halpern. Brusc, privirea îi fu atrasă de forma roșie a unui extinctor. Se repezi și îl desprinse de pe perete. Avea trei secunde ca să-i smulgă știftul de siguranță și să-l îndrepte spre ușă.

Jetul de spumă albicioasă îl împroșcă pe Zwi Halpern direct în față, de cum apăru în hol. Se opri brusc cu un strigăt de durere și își duse mâna la față. Malko îl stropea în continuare fără milă cu zăpada carbonică, mai-mai să-l înece. Extinctorul aproape că se golise. Malko simțea că trebuie să ia rapid o hotărâre. Israelianul se oprise în loc și înjura în ebraică, strigând de durere și încercând să scape de spuma care îi acoperea ochii. Malko nu știa în ce măsură îi fusese afectată vederea. Se întoarse și aruncă extinctorul în geam cu toată puterea. Acesta se făcu țăndări cu un zgomot infernal.

Malko se năpusti prin spărtură, aruncându-se afară, evitând partea de jos a geamului care era foarte tăioasă. Se izbi cu forță de sol, se rostogoli, apoi se ridică și o luă la goană spre strada Dubnov.

După ce parcurse vreo sută de metri, merse cu pas normal ca să-și mai domolească bătăile inimii. Era de două ori furios. O dată, pentru că s-a lăsat surprins, iar după aceea, pentru că nu îl văzuse pe Zwi Halpern intrând în clădire. Își impuse să meargă până la intersecția cu Zeitlin Street, apoi să se întoarcă în strada Dubnov. Căuta să se ascundă de Zwi Halpern.

După tot ce știa și ghicea, Malko era sigur că se pregătea o operațiune importantă. În concluzie, israelianul nu își schimba planurile pentru un incident care nu putea fi decât simpla curiozitate bolnăvicioasă a unui voaiorist. Malko nu surprinsese nimic compromițător în privința informațiilor.

În poziția în care se afla, nu putea să fugă, ci numai să de ochii cu el. Nu aveau nici o dovadă împotriva lui. Singura persoană care ar fi putut să-l acuze în mod direct era Ruth Hanevim, veriga strânsă a întregului sistem. Judecând-o după sentimente, existau puține șanse să-l incrimineze.

Va fi deci cuvântul lui Malko împotriva cuvântului ei. Bineînțeles că serviciile israeliene nu vor trata cu superficialitate acuzațiile CIA, dar nu dețineau nimic concret. Nici măcar cuarțul găsit nu era o dovadă directă împotriva lui Zwi Halpern. Când Malko ajunse lângă mașină, văzu că Subaru alb se mai afla încă în parching. În clipa în care Ruth Hanevim ieșea din clădirea IBM și se îndrepta cu pași vioi spre Subaru, Malko se urca la volan. Israeliana avea capul plecat, ochelari de soare cu ramă pătrată, iar vântul îi lipea ușor rochia de corpul plinuț. În ciuda kilogramelor pe care le avea în plus, era o femeie cu un magnetism animalic puternic. Chiar și nasul puțin coroiat era senzual. Trânti portiera mașinii și demară în trombă. Malko o porni pe urmele ei. Se îndreptau amândoi spre Ierusalim.

Mergând pe nesfârșitele autostrăzi de la periferie, Malko reflecta la încercarea generalului de a-l elimina. Acest lucru venise cu siguranță de la superiorii rușilor. Un agent ca Halpern, bine ancorat în galeria lui de cârtiță, nu ar fi declanșat

de capul lui un război. KGB-ul hotărâse că Malko reprezenta un adevărat pericol. Dar de ce?

De ce nu mai încercaseră să-l elimine? Tocmai atunci când ucigașul venit special să-l ucidă, Abu Djihad, mai era încă în Israel? Malko lăsă Subaru albă să câștige un avans ca să nu o alerteze pe Ruth Hanevim. De felul în care se comporta de acum înainte, depindea continuarea operațiunii. Mai avea la dispoziție doar câteva zile ca să-și verifice teoria.

Capitolul XVI

Ruth Hanevim mergea pe strada Doctor Zemora cu pas vioi, trecând prin fața cartierului general al poliției. După o sută de metri, circulația era în toi pe Jaffa Road. Un camion al poliției trecu pe lângă ea, remorcând o mașină care staționase neregulamentar. Israeliana traversă strada și intră în micuța catedrală ortodoxă rusă. Imediat ce păși pragul, o femeie de serviciu închise ușa cu grilaj în urma ei. Era de abia ora trei, iar biserica se deschidea pentru credincioși la patru, dar nu în fiecare zi... Ruth Hanevim simțea cum inima îi tresălta în piept. Își lăsase mașina în fața casei ca să se ducă până la spitalul Bikur Holim. Îl străbătuse dintr-o parte în cealaltă ca să iasă pe Jaffa Road și să ia autobuzul. Era sigură că nu o urmărise nimeni. Biserica mirosea a tămâie, iar zidurile groase atenuau zgomotele de afară. Ruth străbătu culoarul principal și îngenunche lângă un bărbat care stătea în primul rând, cu fața spre strană. Abia catadicsi să întoarcă puțin capul ca să se asigure că era persoana pe care o aștepta. Nu îi strânse mâna, nu zâmbi, nu făcu nici un gest. Zise doar atât:

— Vă ascult.

Ruth Hanevim începu să vorbească. Înșira cuvânt cu cuvânt mesajul pe care trebuia să-l transmită. Bărbatul nu o întrerupse nici măcar o dată, nu o întrebă nimic, nu dădu nici un răspuns. Din când în când aproba din cap, însemnând că a înțeles bine. Ruth Hanevim tăcu, așteptând ceva. Dar străinul zise doar atât:

— Foarte bine. Acum duceți-vă.

Ea nu știa nici măcar cum îl chemă. Obținuse întâlnirea telefonând dintr-o cabină publică la un număr pe care trebuise

să-l învețe pe dinafară. Spusese doar atât: „Întâlnirea cu Dumnezeu". Deși își luase numeroase măsuri de prevedere ca să vină la această întâlnire, avea senzația că stomacul este plin cu plumb.

Ruth Hanevim ieși din biserică fără să se întoarcă, așteptându-se probabil să fie urmărită de Shin Beth, dar nu erau decât câțiva turiști care fotografiau catedrala. Plecă tot pe jos, așa cum venise. Ca să-și dea singură curaj, repetă în gând că tot ce făcea era pentru o cauză sfântă și dreaptă și că Dumnezeu nu putea decât s-o binecuvânteze.

* * *

Ladislau Kharkov trase ultimul fum din țigara de foi cubaneză, apoi strivi chiștocul în scrumieră. Fumul albăstrui și parfumat plutea încă în cămăruța cu grilaj la fereastră, unde se încuiase ca să lucreze. Reciti mesajul lung de lângă el, destinat Centralei lui. Ca o măsură de prevedere, menționase doi destinatari. Vladimir Rîșkov, șeful departamentului său de origine, al optulea — Orientul Mijlociu — și bineînțeles, șefului Primului Directorat General, de care depindea întreaga operațiune, la care participa și el.

Ar fi putut să pretexteze că făcea parte din al Optulea Directorat ca să nu acționeze imediat, dar știa că toate oalele se vor sparge tot în capul lui. Operațiunea „Ierihon" depindea în mod direct de unul dintre cei șase adjuncți ai lui Iuri Andropov, șeful KGB-ului. Ladislau Kharkov primise misiunea să intervină în cazul în care apărea ceva neprevăzut.

Ceea ce se întâmpla acum, era o procedură de excepție și foarte riscantă. Kharkov se gândea că adevăratul motiv al grabei și al nerăbdării șefilor lui era celebra „cotă" pentru care Centrala făcuse nenumărate tâmpenii. Dacă această afacere avea sorți de izbândă, „cota" anuală a Primului Directorat General ar fi atins o cifră nesperată... Ladislau Kharkov îl și vedea pe șeful Centralei ridicând receptorul „Kremlievkăi", linia directă cu Kremlinul, ca să-i dea vestea cea bună.

Oricum, oridinele nu se discutau. Dar dacă intervenea un necaz, ca în Liban, în octombrie '69... Cel puțin voia să lase o

ciornă a obiecțiilor lui la procedeul folosit. Chiar dacă nu va primi nici un răspuns.

Ladislau Kharkov era un soldat disciplinat și un patriot, dar și un om conștiincios. În cazul de față, ar fi dat zece mii de ruble ca să vorbească cinci minute cu șeful Primului Directorat. Oftând, puse mesajul într-un plic și îl sigilă cu ceară. Restul depindea de Lev, reprezentantul celui de-al Treisprezecelea Directorat, însărcinat cu comunicațiile.

Ladislau Kharkov contempla cerul Ierusalimului printre zăbrele. Bătea vântul ca întotdeauna. Apoi, după ce îl desigilă, deschise seiful din biroul său și scoase un pistol automat Tokarev TT 33. Avea o țeavă specială, care depășea glisiera cu doi centimetri, cu un filet exterior. Din altă cutie, Ladislau Kharkov scoase un cilindru gros cât o cutie de conserve, găurit la ambele capete. Înșurubă unul în vârful țevii pistolului, făcându-l aproape de două ori mai lung, dându-i o înfățișare bizară. Tot din seif luă o cutie cu cartușe galbene și puse șapte în încărcător.

Manevră culasa ca să introducă un glonț pe țeavă, îl îndreptă spre podea și apăsă pe trăgaci. Se auzi mai întâi o bufnitură seacă și apoi un zgomot înfundat. Într-un spațiu deschis, nu s-ar fi auzit deloc. Gloanțele de calibrul 7,62 erau umplute cu un praf foarte ușor, fiind ineficiente la o distanță ce depășește cincisprezece metri. Diminuând reculul și zgomotul, precizia tirului creștea.

Se gândi cum să ascundă pistolul. Având în vedere etapele operațiunii, era exclus să monteze amortizorul în ultima clipă. După ce puse arma la loc în seif, ieși din cămăruță. Se întoarse după cinci minute cu o sutană preoțească pe braț. Se îmbrăcă cu ea. Apoi deschise seiful, luă pistolul Tokarev și îl înfundă cu tot cu amortizor într-un buzunar lateral foarte adânc. Amortizorul se pierdea printre faldurile sutanei. Kharkov își scoase sutana, aranjă arma la loc în seif, dar mai întâi înlocui glonțul folosit și recuperă cartușul gol, apoi ieși din încăpere.

* * *

Malko se uita la norii purtați de vânt înspre valea Iordanului. Întinsese o cursă, iar acum aștepta rezultatul. Ruth Hanevim nu

se întorsese încă la Tel-Aviv, iar timpul trecea. Îi măcina nervii. Istoria Ierusalimului ajunsese să le pasioneze pe cele două gorile. Cât timp stăteau la pândă, citeau Biblia bând Martini Bianco, o adevărată descoperire pentru ei. Nu mai primise nici o veste de la David Cohen. Totul era calm și liniștit ca apele unui lac. Se auzi o bătaie în ușa apartamentului. Prudent, Malko îl strigă pe Chris.

Acesta se lipi de zid cu un obuzier în mână, iar Milton se îngrijea de ușă. Dar era larva părintelui Anton. Când dădu ochii cu namilele de gorile, se făcu și mai palid. Ochii lui mari și negri se plimbau de la unul la altul, cu o expresie plină de groază. Era suficient să pocnească din degete că imediat părintele Anton ar fi spus tot ce i-ar fi cerut... Obișnuința... Malko le făcu gorilelor un semn să plece... Îndată ce rămase singur cu larva, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Larva spuse cu voce nesigură:

— Părintele Anton dorește să vă întâlniți.

— Bine, zise Malko, voi trece pe la el.

— Acum.

Larva insista cu privirea în pământ și cu mâinile împreunate.

— Știți cumva de ce? îl întrebă Malko.

El clătină umil din cap, însemnând că o ființă atât de neînsemnată ca el nu știa toate secretele.

— Bine, zise Malko, mă duc.

Larva mișcă ușor buzele.

— Dar nu la Congregație. Este la niște prieteni, lângă Biserica Mântuirii. E destul de greu de găsit. Trebuie să vă conduc eu...

— Chris! Plecăm! strigă Malko.

Era inutil să riște. Abu Djihad se ascundea încă undeva prin Ierusalim. Chris și Milton acoperiră tocurile armelor cu hainele și ieșiră cu toții din apartament.

Larva parcă amuțise. Se urcă lângă Malko care conducea.

— Ar fi mai bine să ne ducem la Jaffa Gate, spuse el încet.

În timpul călătoriei nu mai scoaseră o vorbă. Malko se întreba ce informație deținea părintele Anton. Numai de nu ar

avea de mutat alte țevi de orgă. Din partea lui se aștepta la orice.

Merseră drept spre Mormântul Sfânt, prin mulțimea de turiști. Când ajunseră la Mormântul Sfânt, Iarva se uită la Malko.

— Prietenii dumneavoastră ar putea să ne aștepte aici? Mergem într-o congregație. E foarte aproape.

— Duceți-vă să vă reculegeți, le zise Malko „doicilor" sale, ne întâlnim aici peste zece minute.

Își continuară drumul, trecând de congregație, apoi o luară la dreapta, pe Suk Khan Ez-Zeit. Imediat ce trecură pe sub o boltă, Iarva, care mergea înaintea lui Malko, o luă iarăși la dreapta, ajungând pe o rampă în pantă lină ce ducea la mica esplanadă ce domina piața.

O străbătură, urmară o cărare îngustă ce ajungea într-o curte, trecură iar pe sub o boltă și dădură peste o altă esplanadă pătrată în mijlocul căreia se găsea un dom din piatră înconjurat de turiști. Toată partea aceasta a orașului era împânzită de biserici aparținând mai multor culte, păzite cu strictețe de cerberii lor. Larva se opri aproape de turiști.

— Așteptați aici.

Se îndreptă spre o deschizătură în zid, o trecere îngustă, care comunica probabil cu altă biserică și dispăru. Malko aștepta. După zece minute, Iarva reveni.

— Vă așteaptă, zise el.

Malko îl urmă. Intrară în pasajul îngust, mărginit de ziduri găurite și ajunseră la poarta unei curți pătrate. Numaidecât, o larvă tot ca el le ieși în cale. Larva care venise cu Malko îi șopti câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, apoi se îndepărtă. Aici nu erau turiști. În labirintul de curți care comunicau între ele, nu vedeai decât sutane și gnomi străvezii. Străbătură curtea în diagonală și ajunseră într-un gang.

Acesta ducea în altă curte aflată în spatele unei biserici. Singura cale de acces era acest gang. Era mărginită de un ziduleț din piatră situat deasupra unei grădini părăginite. Un popă stătea sprijinit în coate pe balustrada de piatră.

— Uitați-l, zise el de parcă Malko nu-l văzuse. Eu vă aștept în partea cealaltă.

Făcu stânga-mprejur și dispăru sub boltă. Popa se întoarse când auzi pașii lui Malko. Acesta se opri brusc. Nu era părintele Anton, ci un bărbat cu o față imberbă, pătrată, cu nas mare și buze subțiri. După expresia din priviri, Malko înțelese pe dată ce avea să se întâmple. Dar nu avea timp să facă nimic.

Popa scoase de sub sutană mâna dreaptă în care ținea un obiect mare și negru. Întinse brațul și ochi. Timp de o fracțiune de secundă, Malko zări o gaură neagră într-un obiect ce semăna cu țeava de eșapament a unei motociclete. După aceea, auzi două pocnete ușoare. Arma abia se mișcase. Malko simți două lovituri în piept, urmate de o durere cumplită.

Deschise gura ca să poată respira mai bine, zicându-și în sinea lui că nu mai are scăpare. Avu senzația că dalele de piatră i se muiau sub tălpi. O lumină orbitoare îi apăru în ochi, urmată de un imens văl negru. Înainte să-l învăluie complet întunericul, avu răgazul să-l zărească pe falsul preot sărind peste balustrada din piatră și făcându-se nevăzut.

Capitolul XVII

Era o senzație ciudată să se pomenească înfășurat ca un cocon și totodată să-i fie cald. Malko începe să distingă contururile unei pete verzi care se afla în orizontul lui vizual. Puțin câte puțin, vederea i se mai obișnui și distinse un perete verde, apoi auzi o voce zicând ceva într-o limbă asemănătoare cu ebraica. Vru să se ridice, dar își înăbuși un țipăt de durere. Îl durea tot pieptul.

— *Don't move, don't move*, îi zise o voce de femeie.

O infirmieră oacheșă se aplecă deasupra lui. Își dădu seama că avea o perfuzie în brațul stâng și că zăcea pe un pat numai în slip. Când lăsă privirea în jos, zări o placă mare și neagră acoperind toată partea stângă a pieptului. Dar nu avea nici o gaură. Ultimele imagini dinainte să-și piardă cunoștința îi reveniră în întregime în minte. Îl văzuse bine pe popă trăgând în el și simțise loviturile celor două gloanțe în piept.

Ușa camerei se deschise brusc, iar în cadrul ei apăru David Cohen, cu părul lui grizonat, cu cămașa descheiată la piept, ca de obicei, prin care se vedea plăcuța din aur masiv. Se duse direct la infirmieră și îi puse întrebări în ebraică. Malko o văzu că ia un obiect negru de pe masă și își dădu seama că este portofelul lui. Ea îl deschise și îi arătă lui Cohen ceva ce Malko nu reuși să vadă. Israelianul se apropie de pat clătinând din cap.

— Ați avut noroc. Tocmai am fost anunțat. Dacă nu aveați portofelul, acum erați un om mort! Priviți!

Îi arătă lui Malko portofelul găurit în două locuri. Îl deschise și văzu că cele două gloanțe se turtiseră și se opriseră în cărțile de credit și în acte. David Cohen le smulse și le puse în palmă.

— Sunt de calibru mic. Și viteza de pornire, la fel. A fost un tir grupat, iar trăgătorul foarte bun. Fără această pavăză, acum zăceați cu două gloanțe în inimă. Cred că sunteți cam sonat...

— Puțin, zise Malko.

În timp ce se pregătea să-i pună și alte întrebări, David Cohen se așeză pe pat la picioarele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era rece și nemiloasă. Ochii cenușii îl cercetau pe Malko. Ceea ce i se întâmplase nu îl impresiona.

— Am avut o întâlnire, spuse Malko. Dar în locul persoanei pe care o așteptam, am găsit un popă care a tras în mine și a apoi a fugit. Acum mă crede mort. Unde suntem?

— La *Hadassah Hospital*, pe muntele Scopus.

— Cunoaște multă lume starea mea?

David Cohen o întrebă pe infirmieră, apoi îi răspunse:

— Nu, erați inconștient când ați fost adus. De ce?

— Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, îi ceru Malko.

David Cohen o expedie pe infirmieră cu o privire. Îndată ce rămaseră singuri, el întrebă:

— Descrieți-l pe asasin!

— Nu a fost Abu Djihad, zise Malko, dar nici arab.

Îl descrise destul de vag pe bărbatul care trăsese în el. Nu voia ca Shin Beth să-și bage nasul în treburile părintelui Anton. Era mai bine să spele rufele în familie.

— Aș dori să vă cer un serviciu, zise el. Sunt sigur că această tentativă de omor are legătură cu povestea noastră. Au vrut să mă elimine ca să facă ceva pentru care s-au pregătit. Dacă eu aș face dezvăluiri, tot procesul ar fi blocat. Dacă mă vor crede mort, poate se va întâmpla ceva. S-ar putea să faceți în așa fel încât să se afle că am murit?

David Cohen îl asculta cu atenție.

— În afara persoanelor care v-au îngrijit, nimeni nu știe că a avut loc un atentat. Cei care v-au găsit au crezut că ați avut un atac de cord.

— Foarte bine, zise Malko, *Jerusalem Post* poate să relateze despre moartea unui turist, dându-mi numele.

— Să văd, zise israelianul, nu pot să fac nimic de capul meu.

Ieși din cameră. Malko se întrebă dacă Zwi Halpern dăduse ordinul să fie eliminat, din cauza incidentului din clădirea IBM. Aceasta însemna mai multe lucruri. Mai întâi, că voia liniște pentru o perioadă scurtă de timp. Malko ar fi fost înlocuit.

După aceea, se gândea că Malko lucrează independent de Shin Beth. Altminteri, nu ar fi avut de ce să-l omoare. Și, în fine, că operația în curs este de o importanță majoră. Un serviciu important nu elimină un agent fără să aibă un motiv foarte bine întemeiat. Și mai ales, fără ordinele primite de la Centrala lui.

Ușa se deschise și din nou apăru David Cohen, la fel de netransparent.

— Nu au fost prea încântați, însă au acceptat. Totuși acordul precedent nu a suferit modificări. Bineînțeles, cheltuielile acestei operațiuni vor fi suportate de centrala dumneavoastră. Va trebui să cumpărați un coșciug.

— Și el poate folosi la ceva, zise Malko. Pot să mă ridic?

Cohen o întrebă pe infirmieră și răspunse:

— Da, îndată ce vă va bandaja. Veți fi condus într-un loc unde veți rămâne până la sfârșitul săptămânii. Lucrurile dumneavoastră vor fi duse acolo.

Malko se gândi subit la gorilele care îl mai așteptau încă la Mormântul Sfânt...

— „Doicile" mele..., începu el.

— Așteaptă jos, îi tăie vorba David Cohen. Au mers în urma salvării.

Chris și Milton crescură în ochii lui Malko. Se ridică în șezut pentru ca infirmiera să-i poată bandaja pieptul. Chiar și cea mai mică mișcare era extrem de dureroasă. În sfârșit, reuși să-l îmbrace.

Însoțit de David Cohen, străbătu coridoarele, se sui într-un lift pentru bolnavi și se trezi nas în nas cu Chris și Milton. Își strânseră mâinile în tăcere.

— Veniți, zise David Cohen, să nu rămânem aici.

Îl urmară cu toții în curtea spitalului. Malko se urcă în mașina lui, în timp ce gorilele veneau în urmă cu Granada. Traversară tot Ierusalimul și se opriră în fața unei case cu trei

etaje de pe bulevardul Jabotinski, în cartierul elegant al evreilor. David Cohen se opri la al doilea etaj și deschise. Era un apartament modern, frumușel, dar impersonal. Îi întinse cheia lui Malko.

— Aici sunteți acasă. Rămâneți până la Șabat. Veți primi imediat și lucrurile. Vă sun mâine dimineață. Încercăm să-l găsim pe cel care v-a împușcat.

Malko îl lăsă să plece. Îndată ce mașina dispăru, Malko întinse mâna spre Chris.

— Dă-mi cheile mașinii, am ceva de rezolvat.

— Nu este prudent, obiectă Chris.

Malko îi zâmbi.

— Ba da, nu am de ce să mă tem, căci sunt un om mort.

* * *

Malko sună îndelung și se dădu la o parte ca să nu fie văzut imediat ce se deschidea ușa. Înainte de a obține vreun rezultat, fu nevoit să sune de două ori. În sfârșit, ușa se deschise și în cadrul ei apăru larva.

Aceasta rămase paralizată câteva secunde de stupoare. Apoi, cu un guițat de disperare, încercă să o ia la sănătoasa. Dar Malko îl opri, îl apucă de guler, îl împinse înăuntru și închise ușa în urma lor.

— Du-mă la părintele Anton, îi porunci el.

Larva căzu în genunchi pe pavaj și începu să se roage de el în diferite limbi. Era imaginea pură a mizeriei umane... Nu-și termină bine tânguielile, că la baza scărilor apăru silueta înaltă a părintelui Anton. Veni lângă Malko cu sprâncenele ridicare a mirare și cu trabucul în mâna dreaptă.

— Ce se întâmplă? Ce căutați aici?

— Am venit la întâlnirea cu dumneavoastră, zise Malko.

Preotul se miră.

Larva slobozi un țipăt ascuțit. Malko povesti ce s-a întâmplat, iar popa asculta, apoi clătină din cap de mai multe ori și se uită la larvă cu un amestec de milă și de dezgust. Îl întrebă ceva în rusește, dar larva nu răspunse.

Apoi, clătinând din cap decepționat, strivi trabucul pe fruntea larvei care urlă.

— Așteptați-mă în birou, îi spuse el lui Malko. O să vorbească el.

Îl forță să se ridice și îl târî cu toată puterea spre pivniță.

* * *

— Mujicule, o să spui tot ce știi!

Larva slobozi un țipăt slab. Ce-i drept, vorbești mai greu când capul tău e stâns într-o menghină. Atelierul congregației se găsea într-o pivniță boltită, cu pereții groși de un metru, iar urletele larvei nu se auzeau prea departe. Mirat, părintele Anton mai învârti mânerul menghinei. Urletele larvei deveniră insuportabile. Cu gura larg deschisă, cu ochii ieșiți din orbite, cu urechile strivite, începuse să vomite un lichid verzui. Popa înțelese imediat că putea să-l omoare... Mai slăbi puțin strânsoarea și se duse să răsucească vătraiul pe care îl pusese să se încingă în sobă. El era un om simplu, care nu cunoștea metodele sofisticate de tortură.

În timp ce vătraiul se înroșea în foc, popa descheie pantalonii și izmenele larvei și le trase în vine, descoperind pielea străvezie.

După asta, fără să pună vreo întrebare, luă vătraiul și începu să-l răsucească între picioarele larvei. Aceasta trase un chiot atât de inuman, încât popa se dădu înapoi de parcă fusese trăsnit.

Reluă apoi asaltul, de data asta mai ferm, apăsând vătraiul încins pe testicule. O putoare oribilă învălui pivnița. Era prea mult pentru biata larvă. Brusc, se desprinse din menghină, lăsând lipită de ea o bucată din urechea dreaptă. Cu fața plină de sânge, încovoiat de durere, apărându-și sexul cu mâinile, începu să se învârtească precum un titirez care a luat-o razna.

Părintele Anton îl prinse din zbor și îl țintui de zid cu vătraiul încă înroșit. Îl imobilizase de gât.

— O să-ți ard fiecare părticică din corpul tău împuțit, dacă nu îmi spui adevărul, zise el cu o voce tunătoare. Dumnezeu mă va ierta. Vorbește!

Apăsă și mai tare vătraiul. Larva nu mai știa pentru ce parte dureroasă a corpului să se vaite. Vătraiul îi tăia gâtul. Cu cuvinte horcăite, începu să răspundă întrebărilor. Era terminat. Părintele Anton conducea interogatoriul cu ușurința unui inchizitor. La sfârșit, dădu drumul victimei, lăsându-i o dungă lată roșie pe gât. Larva se prăbuși la pământ, iar popa aruncă vătraiul.

— Rămâi aici, mă duc să trimit pe cineva cu o alifie.

Oricum, nu era un om afurisit.

* * *

Malko înălță capul. Părintele Anton ocoli biroul și se așeză.

— A mărturisit, zise el. Sunt ceilalți.

Malko avu bunul-simț să nu-l întrebe cum reușise să scoată informația de la larvă. Părintele Anton aprinse cu grijă un trabuc enorm și se lăsă pe spătarul fotoliului.

— E vina mea, spuse el. Numai și numai vina mea!

Malko îl privi surprins.

— Cum adică?

Preotul agită trabucul prin aer.

— Din cauza ăstuia l-am trimis pe Pierre la ceilalți. Voiam trabucuri cubaneze. Credeam că mă pot baza pe el. Numai că ei l-au corupt... Cel care a vrut să vă omoare, Ladislau Kharkov, este ofițer KGB. I-a promis porcului de Pierre că îi dă zece mii de lire israeliene dacă vă aduce la locul întâlnirii. I-a spus că nu e nici un pericol, că nu va afla nimeni niciodată...

— Ce veți face acum? întrebă Malko.

Ochii părintelui scânteiară.

— Dacă aș putea, l-aș răstigni și l-aș lăsa să se usuce la soare. Dar nu voi face decât să-l închid un an de zile în pivnița asta din care nu va avea dreptul să iasă. Dacă într-un an de zile se va pocăi, îl voi lăsa să vină numai până la parter. Oricum, merită să moară de două ori.

Malko îl asculta distrat. Pentru el, un lucru era esențial: KGB-ul mai încercase o dată să-l lichideze. Cunoștea prea bine

metoda de funcționare a serviciului rus, ca să-și dea seama că ordinul pentru o operațiune de o asemenea amploare nu putea veni decât din Centrala din strada Derzinski de la Moscova. Aceasta implica un lucru și anume, că Ruth Hanevim avea legături directe cu rușii.

Așa cum bănuise Malko, KGB-ul desfășura o operațiune vitală pentru el. Trebuia cu orice preț să mai câștige timp. În acest context, comportamentul rușilor devenea mai puțin bizar. Dovediseră și în trecut că, atunci când se găseau în împrejurări neplanificate de ei, intrau în panică și luau deseori măsuri pripite și periculoase... Malko se ridică și îi întinse mâna părintelui Anton.

— Mulțumesc, zise el. Cred că, pentru moment, nu putem face mai mult.

Părintele îl conduse până la ușă.

— Dumnezeu să vă aibă în paza Lui, zise el cu voce metalică, și să vă ajute să luptați în continuare. Dacă ați fi fost secerat de gloanțele acestui ticălos, aș fi făcut o slujbă pentru mântuirea sufletului dumneavoastră ca să ajungă mai repede la cer.

— Vă mulțumesc, spuse Malko. Bine că am o garanție pentru data viitoare.

Părintele Anton nu sesiză ironia și închise ușa în urma lui. Trebuia să se ocupe în continuare de larva lui. Cine știe dacă trădătorul nu mai molipsise și pe alți membri ai congregației. Un mic interogatoriu suplimentar nu-i va face rău. Oricum, trebuia să-și ispășească pedeapsa...

* * *

Telefonul din apartament sună, iar Malko răspunse:

— Am noutăți, se auzi vocea nervoasă a șefului Centralei CIA.

Malko își ținu răsuflarea. Îl durea încă tot corpul, dar apa de toaletă Jacques Bogart dată din belșug îi redase vigoarea.

— Ce anume?

— Rușii se pregătesc să lanseze un satelit de observație pe o orbită absolut specială. Trece pe deasupra Israelului la fiecare două ore. Or, noi nu ne aflăm într-o perioadă de criză.

Malko avu senzația că îi ia o piatră de pe inimă.

— Acum știu de ce au vrut să mă omoare, zise el.

Capitolul XVIII

Peter Youngblood îl studia pe Malko din cap până-n picioare zâmbind.

— Pentru un mort, arătați foarte bine.

Șeful Centralei CIA era în șortul lui alb de polo. În apartamentul spațios, un gen de *penthouse* cu vedere în piața Hamedina, se simțea miros de aer închis. Malko îl urmă pe terasa care dădea spre rotonda cam neîngrijită, de aproximativ trei sute de metri în diametru, împânzită de superba floare a arhitecturii arabe, adică de obișnuitele cuburi... Mai lipseau doar niște capre în mijloc și peisajul ar fi fost complet. Americanul îl servi ceremonios cu un pahar de porto pe Malko și îl ridică pe al său:

— Pentru succesul nostru!

Jerusalem Post era etalat pe măsuța joasă și un mic articol era încercuit cu creionul roșu: un turist străin, domnul Malko Linge, a avut un accident cardiac în timp ce vizita orașul. Transportat la *Hadassah Hospital*, nu a mai putut fi salvat.

Malko luă pagina respectivă, decupă articolul și îl puse în buzunar.

— O voi atârna în biblioteca din castelul meu.

Peter Youngblood scoase mai multe fotografii dintr-un plic galben și le înșiră pe masă.

— Recunoașteți pe cineva de aici?

Malko le examină cu atenție pe fiecare în parte. Erau documente mărite, sosite prin telex. Puse degetul pe cel din mijloc.

— Ăsta. Sunt aproape sigur.

Peter Youngblood scoase un zgomot ciudat.

— Ladislau Kharkov. Oficial, este contabil la Congregația ortodoxă. Face parte din Directoratul general nr. 2. Nu am știut că lucrează și pentru Directoratul al cincilea... Bine, bine...

Americanul părea atât de încântat, încât Malko îl întrebă surprins:

— Ce vedeți bine în faptul că un ofițer din KGB a încercat să mă lichideze?

— Asta confirmă o altă informație primită de la Centrala noastră din Cipru, zise americanul. Ieri, a avut loc o întâlnire a „Rezidentului" lor, Boris Saharov, cu un palestinian, Khalil Hekal, care deține un pașaport iordanian. Cel puțin, îl cunoaștem sub acest nume. Face legătura între Beirut și Cipru. Dar în loc să plece la Beirut, el și-a rezervat un loc la cursa din seara asta pentru Amman...

— De data asta, cred că i-am prins, zise Malko.

Era ultima piesă din jocul de puzzle. Rușii au lansat un satelit extraordinar care să culeagă probabil un ultim „buchet" de informații de la agentul lor care era pe punctul de a fi descoperit. Ca să nu aibă nici o neplăcere, se hotărâseră să-l elimine pe Malko, bănuit că le-ar putea împiedica operațiunea.

— Am putea colabora cu serviciile iordaniene? întrebă el.

— Cred că da, zise Peter Youngblood. M-am întâlnit de curând cu omologul meu din Amman.

— Trebuie să-l supraveghem pe acest mesager, zise Malko. M-ar mira să treacă el granița în Israel. Dacă teoria mea este corectă, acesta va înmâna un obiect cuiva care îl va aduce. Trebuie să aflăm cine este acea persoană. Cum podul Allenby este punctul de frontieră cel mai ușor de trecut, s-ar putea să fie un palestinian din Cisiordania...

Peter Youngblood își nota totul rapid și cu un scris mărunt. Malko se ridică.

— Eu plec. Ar trebui să le sugerați israelienilor să construiască o autostadă între Tel-Aviv și Ierusalim care să nu aibă curbe.

Urcându-se în mașină, Malko ridică fără să vrea privirea către cer. Undeva, la trei sute de kilometri deasupra lui, un alt satelit sovietic se învârtea pe orbită, liniștit și neobservat.

* * *

Un fulger de surpriză străbătu ochii cenușii ai lui David Cohen.

— Sunteți sigur de această informație? întrebă el sorbindu-i cuvintele lui Malko.

— Sunt absolut sigur, confirmă el. Cred că totul va fi pus la punct înainte de Șabat. Bineînțeles, cu colaborarea dumneavoastră. Cu condiția ca agenții dumneavoastră să-mi urmeze orbește instrucțiunile. Cel mai mic exces de zel poate să distrugă totul.

Avu impresia că israelianul o să-și înghită țigara. Apoi, David Cohen îl întrebă cu un grăunte de ironie:

— Și care sunt „instrucțiunile" dumneavoastră?

— Să mă ajutați să-l reperez pe curier când iese de pe podul Allenby. Și, firește, să-l lăsați să intre în Israel.

— Ce introduce în țară?

— Încă nu știu precis, dar are o importanță majoră pentru operațiunea lor. Îndată ce îi voi afla numele, vă voi anunța.

— Foarte bine, zise israelianul. Nu e nici o problemă.

— Ba da, ar putea să pună una, zise Malko. Pentru că nu este imposibil ca acest „curier" să se întâlnească cu Abu Djihad... În acest caz, nu trebuie să încercați să-l arestați, căci își va lua imediat tălpășița.

Toate bune și frumoase, dar până aici.

Israelianul se încordă când auzi numele lui Abu Djihad. Pronunță cuvintele rar:

— L-am vânat pe omul ăsta prin toată Europa. Din cauza lui, numeroși agenți ai noștri au putrezit luni de-a rândul în pușcărie. Am suferit o înfrângere publică umilitoare. Iar acum ne cereți să-l lăsăm în pace, când este ca și prins?...

Malko își pironi privirea aurie în ochii israelianului.

— Domnule Cohen, dacă îl arestați pe Abu Djihad, veți suferi o înfrângere și mai umilitoare.

* * *

Telefonul sună în micul apartament. Chris Jones ridică receptorul și i-l pasă lui Malko.

— Este domnul Youngblood.

— Da, zise Malko.

Vocea șefului centralei vibra de emoție:

— Îl cheamă Hussein El Koutab. Este student și locuiește în Amman, dar e originar din Hebron, unde se găsește toată familia. Vine mâine dimineață pe podul Allenby. Alaltăieri a luat masa împreună cu celălalt.

— Bravo, zise Malko. Voi face tot ce trebuie.

Peste valea Iordanului, domnea o căldură sufocantă. Soarele era la zenit și nu se simțea nici o adiere de vânt. Ceața formată de căldură deforma contururile colinelor ce se vedeau la orizont. Malko se uită pentru a suta oară la drumul drept care era închis la patru kilometri de podul Allenby, invizibil din locul unde se găsea. Doi soldați israelieni în ținută de luptă păzeau trecerea, instalați într-o gheretă din lemn. Îl invidiau pe Malko care stătea la răcoare în mașina lui cu aer condiționat. Aceasta avea pe genunchi fotografia lui Hussein El Koutab pe care o primise de la Shin Beth. Palestinianul apărea în fișe ca simpatizant al OEP. Sosise de la Amman cu autobuzul și ajunsese de vreo oră la podul Allenby, dar formalitățile de trecere nu se mai terminau. Israelianii îl puricau cu foarte mare atenție pe fiecare arab în parte...

Deodată, una dintre santinelele israeliene ridică receptorul telefonului de campanie. După ce vorbi cu cineva câteva clipe, își părăsi postul și se îndreptă spre Granada.

— *The bus is coming. The man has a yellow shirt and a black jacket.* [1]

Malko dădu în spate mașina ca să nu fie observat din stradă. După cinci minute, pe drum apăru o pată albastră. Era autobuzul. Trecu fără să oprească prin fața postului de control și se angajă pe autostrada ce ducea la Ierihon. Malko porni imediat în spatele lui.

Chris și Milton nu scoaseră un cuvințel, privind peisajul deșertic. Încă nu își dăduseră seama că se aflau sub nivelul mării. Opriră în piața mare din Ierihon, în urma altor autobuze.

---

1. Sosește autobuzul. Bărbatul are cămașă galbenă și haină neagră (n.a.)

Unii călători coborau, alții rămâneau. Malko observă imediat cămașa galbenă, mustața ploștită, nasul în vânt și o chelie prematură. Palestinianul se îndrepta spre alt autobuz care aștepta în stație. Într-o parte, scria cu litere de-a șchioapă: HEBRON. Era una dintre cele patru cetăți sfinte din Israel, străveche de cinci mii de ani, locul mormântului lui Abraham și al patriarhilor Iacob și Isaac. Se urcă în autobuz și își găsi un loc.

După douăzeci de minute, anticul autobuz albastru porni într-un nor de fum. Malko așteptă să se îndepărteze ca să plece în urma lui. Nu risca nimic, pentru că, până la Hebron, nu mai avea nici o oprire.

* * *

Málko coborî din Granada. Primii călători se dăduseră deja jos în micuța piață, în fața zidurilor înalte ale impresionantei moschei Ibrahim. De fapt, aceasta era partea sudică a mormântului lui Abraham, așezarea evreiască cea mai sfântă după Zidul Plângerii.

Amestecat în mulțimea de turiști, Hussein El Koutab se îndreptă liniștit spre scările moscheii și trecu de bariera păzită de soldații israelieni. Cu multă vreme în urmă, evreii nu aveau voie să treacă de cea de-a șaptea treaptă.

Malko îl urmări la o distanță apreciabilă, luând în trecere *kippa* din carton, obligatorie pentru cei care nu erau musulmani. Din dreapta scărilor se auzea un cântec bisericesc. Cântau niște rabini, protejați de privirile a doi soldați și de un grilaj din lemn. Imensele monumente funerare ale Profeților se înălțau în sala împodobită din belșug cu versete din Coran, exact vizavi de locul de rugăciune al musulmanilor.

Comunitățile religioase erau despărțite între ele de un spațiu de douăzeci de metri. Malko îl urmări cu privirea pe Hussein El Koutab. Arabul își scoase pantofii și începu să se roage pe un covor mare, alături de ceilalți credincioși. Malko se apropie de grilajul care proteja mormântul lui Abraham și îl supraveghea pe palestinian. Se uită în jurul lui. Trei imani

vegheau cu sfințenie asupra acestor locașuri, ca și un soldat de rând israelian care nu avea față de agent.

În schimb, turiștii rădeau tot ce semăna a amintire biblică fără să-și facă griji de ceea ce se întâmpla. Pentru ei un arab e tot arab. Doi arabi bătrâni se rugau lângă Hussein. Și ei păreau nevinovați. Nu îi adresaseră nici un cuvânt. Malko începu să viziteze celelalte morminte. Stofa verde brodată cu fir auriu care acoperea mormintele abia se putea distinge de după barele din lemn cu care erau înconjurate.

În moschee mai intră un arab, își scoase pantofii și îngenunche lângă Hussein. Inima lui Malko începu să bată mai puternic și el se grăbi să se ascundă după mormântul lui Abraham. Bărbatul care începuse să se roage era Abu Djihad, ucigașul palestinain numărul unu. După împușcăturile din orașul vechi, trăsăturile acestuia rămăseseră întipărite adânc în mintea lui Malko.

Cei doi nu vorbiră. Se rugau unul lângă altul. Făceau pe rând și mătănii, ca niște buni musulmani. Dacă Malko nu i-ar fi observat cu atenție, nu ar fi reușit să zărească atingerea mâinilor lor ca din întâmplare, în clipa în care se prosternau amândoi spre Meca. Timp de o fracțiune de secundă, văzu o bucată de hârtie și știu pe dată că avea dreptate. După aceea, cei doi schimbară câteva cuvinte.

Malko se îndreptă imediat spre ieșire. Nu trebuia să fie văzut de Abu Djihad, iar Hussein El Koutab nu îl interesa deloc. Își îndeplinise misiunea. Acum conta mai mult Abu Djihad. După ce coborî scările, Malko aruncă *kippa* în cutia din carton. În clipa în care pleca, un soldat israelian îi făcu semn și îi întinse telefonul de campanie.

— Este pentru dumneavoastră, zise el în engleză.

Stupefiat, Malko recunoscu vocea lui David Cohen.

— L-am reperat, zise israelianul.

— Și eu. Puteți să-l urmăriți, așa cum ne-am înțeles? Dar fără să faceți nimic altceva.

— Da, răspunse israelianul.

— Foarte bine, zise Malko. Eu mă întorc la Ierusalim.

Cercul se închidea.

* * *

Malko încerca în zadar să citească *Time Magazine*, în vreme ce Chris și Milton dezlegau cuvinte încrucișate sorbind whisky *J & B*. Ziua era pe sfârșite, iar el nu primise nici o veste de la David Cohen. Din clipa în care cei din Shin Beth preluaseră urmărirea lui Abu Djihad, el nu mai avea nici o putere. Grijile îl împiedicau să se concentreze. Israelienii erau capabili să-l înlocuiască în ultima clipă.

În sfârșit, telefonul sună. Malko nu așteptă să înceteze nici primul apel. Singura persoană care putea să-l sune era David Cohen.

— L-am pierdut pe Abu Djihad, îl anunță israelianul cu încordare în glas. Ne-a scăpat printre degete la Ierusalim.

— *Shit!* făcu Malko.

Se lăsă liniște la celălalt capăt al firului, apoi israelianul zise cu o voce mai puțin tensionată:

— Avem noutăți în legătură cu Ruth. S-a scuzat la școală că nu poate veni la ore în după-amiaza asta.

Un val de bucurie îl cuprinse imediat pe Malko. Ca savantul care a descoperit cu ajutorul telescopului său steaua pe care o căutase până atunci cu ajutorul calculelor pe hârtie.

— În cazul acesta, ar trebui să ne întâlnim, zise Malko. Să vină și tehnicianul de la telecomunicații.

— Voi fi acolo peste două ore, zise David Cohen.

Devenise mai amabil. Începuse să fie mai uman. Malko închise. Chris se uita fix la el încruntat.

— Profet, din patru litere.

— Ilie, răspunse Malko.

În țara asta, chiar și cuvintele încrucișate erau inspirate din Biblie. Până la bătălia finală mai rămăseseră doar câteva ore.

Capitolul XIX

Ruth Hanevim își netezi cu grijă șaitelul, își așeză peruca brunetă și își ascunse ochii de smarald în spatele ochelarilor de soare cu ramă pătrată. După aceea, verifică sacoșa din plastic moale să vadă dacă nu a uitat nimic. Micul pistol automat negru era pus deasupra. Când îl vedea, i se făcea frică.

Inima îi bătea cu putere, ca de fiecare dată când se întâlnea cu amantul ei. Simțea deja membrul acestuia lovindu-i pântecele. Gândul acesta o făcea să i se înmoaie picioarele.

Astăzi, simțea ceva în plus. Era sfârșitul unui coșmar. Un vis urât pe care îl îndurase, pe de o parte, ca să-i placă bărbatului de care era îndrăgostită, iar pe de alta, pentru convingerile ei religioase. Dar îi era teamă. În ultima vreme, fusese înconjurată de evenimente bizare și violente. Se întreba uneori dacă era corect să acționeze în modul în care o făcea...

El îi promisese că vor petrece un sfârșit de săptămână plin de pasiune la Eliath. Trebuia să controleze niște manevre în Sinai, iar ea se ducea să viziteze o comunitate religioasă. Timp de două zile vor dormi într-un cort, iar ea va sta cuibărită lângă trupul puternic al amantului său. Ar fi fost o schimbare față de întâlnirile amoroase din încăperile nemobilate.

Se urcă la volanul mașinii Subaru, se privi în oglinda retrovizoare și își deschise un nasture de la bluză ca să se vadă puțin din sutienul negru. Putea să dea peste un baraj pe drumul dintre Ierusalim și Tel-Aviv.

Cu sacoșa pe podeaua mașinii, ea demară sub privirile unei agente de circulație, înaltă cât o prăjină și urâtă ca cele șapte păcate capitale. Jaffa Road era la fel de aglomerată ca întotdeauna. Ruth avea emoții. În sfârșit, intră pe autostrada în

pantă. După obiceiul din partea locului, grupuri de soldați făceau autostopul lângă benzinăria SOL, la ieșirea din Ierusalim.

Astăzi nu putea să ia pe nimeni, fiindcă Ruth Hanevim rula cu viteză, depășind taxiurile și camioanele. Numai după ce parcursese câțiva kilometri, își dădu seama că o urmărea o mașină cu un singur om la bord. Avea ochelari de soare, de aceea nu putea să-i distingă fața. Inima începu să-i bată cu putere, apoi încercă să gândească limpede. Ea nu cunoștea deloc planul. Poate că i-au asigurat o protecție suplimentară. Zwi era un om foarte organizat.

Acum drumul era drept, fără viraje. Ajunsese chiar în locul unde, acum treizeci de ani, fusese decimată coloana de blindate care trebuia să aprovizioneze Ierusalimul asediat de arabi. Rămășițele blindatelor din care fusese compusă coloana zăceau și acum pe marginea drumului. Absorbită de această imagine, Ruth Hanevim nu văzu mașina albă care ajunse în dreptul ei. Merseră astfel câteva secunde, apoi, cu un claxon, celălalt vehicul o depăși și trase pe dreapta, obligând-o să frâneze ca să nu se ciocnească. Ruth învârti de volan cu toată puterea, iar roțile ieșiră de pe șosea. Cealaltă mașină continua să-i țină calea.

Văduva rabinului fu nevoită să se oprească pe marginea drumului, pentru că cealaltă mașină se pusese de-a curmezișul în fața ei și o împiedica să plece mai departe. Deodată, i se făcu o frică teribilă. Nu putea fi decât Shin Beth.

Atunci își dădu seama că înăuntru se afla un singur om. Iar Shin Beth circula cu mai mulți oameni. Pe autostradă traficul se desfășura normal. Portiera celeilalte mașini se deschise și un bărbat coborî din ea. Din cauza soarelui care îi venea în față, Ruth nu îl recunoscu imediat. Ocoli mașina și veni în dreptul portierei ei. Numai atunci când își scoase ochelarii, ea văzu ochii din aur topit care o tulburaseră atât de mult în trecut.

Surpriza aproape că îi tăie răsuflarea. Era bărbatul a cărui moarte fusese anunțată de toate ziarele. Era spionul american, cel care îl urmărea cu atâta înverșunare pe amantul ei. El înainta spre ea ca o fantomă, cu un surâs în colțul gurii. Nu mai

înțelegea nimic, nici nu avu timp să înțeleagă ceva. Tot ce știa era că nu este o fantomă.

O furie oarbă îi alungă teama și stupefacția. Acest bărbat constituia singurul obstacol care o despărțea de minunatul weekend la care visase de atâta timp.

Cu un efort supraomenesc, ea reuși să pară surprinsă. Își scoase ochelarii de soare, fiind conștientă de puterea ochilor ei verzi care te făceau să uiți de kilogramele în plus. Cu mâna stângă învârti de manetă ca să lase geamul în jos, iar cu dreapta, deschise pe pipăite fermoarul sacoșei. Bâjbâi după pistol și îl găsi, simțind o ușurare imensă ca și cum ar fi făcut o injecție cu o substanță euforizantă. Știa că are un glonț pe țeavă. Blondul era acum la doi metri. Cu un gest cât se poate de firesc, ea trecu arma în mâna stângă și o lipi de marginea portierei astfel încât să nu se vadă. De la această distanță, nu putea să rateze; iar vacarmul mașinilor ar fi acoperit zgomotul împușcăturii.

Strângând bine mânerul, ea se strădui să zâmbească. Inima îi bătea cu putere și era udă de transpirație. Nu ucisese încă pe nimeni până acum. Bărbatul era la un metru de ea. Ruth Hanevim scoase capul pe geam și strigă:

— Am crezut că ați murit!

Ar fi vrut ca vorbele ei să fie vesele, dar semănaseră mai degrabă cu un croncănit.

— Nu, Ruth, n-am murit, zise blondul.

Ea număra în minte: douăzeci de centimetri, zece, cinci. Toată puterea parcă i se concentrase în degete. Nu trebuia să-i scape. Ea întâlni privirea aurie și își zise că el văzuse moartea în ochii ei ca două smaralde reci.

Cu o singură mișcare, ea întinse brațul și apăsă pe trăgaci. Țeava se găsea la o jumătate de metru de capul blondului.

* * *

Totul se confundase cu o singură împușcătură. Ruth apăsa atât de tare pe trăgaci, încât trase de trei ori fără să-și dea seama. În același moment, simți o lovitură puternică în ceafă și tot corpul păru că i se lipește de scaun. Simți cum Subaru o ia

din loc, de parcă ar fi fost însuflețit, iar silueta din stânga ei dispăru ca purtată de o bandă rulantă... Cursa mașinii ei se termină lovind-o într-o parte pe aceea care o urmărise. Năucită, Ruth Hanevim se uită în jurul ei, încercând să înțeleagă ce i s-a întâmplat.

Blondul nu se mișcase din loc. Era tot acolo. În schimb, văzu o mașină mai solidă în spatele ei pe care nu o auzise venind fiindcă se concentrase asupra tentativei ei de omor. Doi bărbați, niște namile, tocmai coborau din ea.

Cu un urlet sălbatic, smulse sacoșa, deschise portiera și se năpusti afară cu pistolul automat în mână, îndreptându-se spre colina acoperită cu pini.

Blondul porni în urmărirea ei. Ea îl auzi strigând-o pe nume. Se întoarse fără să se oprească din alergat, trase o singură dată la întâmplare, parcurse vreo sută de metri și se opri gâfâind, sprijinându-se de carcasa unei foste automitraliere. Avea impresia că inima avea să-i spargă pieptul. Cu gura deschisă, îl văzu pe blond ocolind vehiculul. În mână ținea un pistol. Avea lacrimi în ochi. Așteptă să vină mai aproape, ridică mâna cu pistolul, închise ochii și apăsă pe trăgaci. Cele patru împușcături izbucniră în zgomotul circulației.

Ruth Hanevim deschise ochii. Blondul era tot acolo, în fața ei. Pur și simplu, trase în portiera blindată a automitralierei care oprise gloanțele. El întinse mâna.

— Ruth, dă-mi pistolul.

Nebună de furie, ea i-l aruncă în cap, dar blondul se feri la timp. Atunci văzu că el se uită la sacoșa pe care o strângea lângă coapsă și un fior rece îi străbătu șira spinării. O luă iarăși la goană spre colina înverzită, având un singur gând: să scape de el.

El o ajunse și se rostogoliră amândoi pe covorul de ace de pin. Peruca îi zbură, iar ea țipa și îl implora. Malko îi simți trupul cald și moale. Ea îi expedie un genunchi între picioare, dar nu îl nimeri.

— Ruth, zise Malko, liniștește-te, tot nu o să-mi scapi.

Fără să mai spună nimic, ea își înfipse ghearele la câțiva milimetri de ochiul lui drept. De durere, el mârâi furios și, după câteva secunde de luptă, reuși să-i prindă mâinile la spate.

Gâfâiau amândoi, culcați pe panta abruptă. Șoferul unui camion care trecea pe acolo îi claxonă, crezând că sunt doi îndrăgostiți care se hârjonesc. Ochii lui Ruth îl fulgerau. Îl scuipă în față și se chinui să se ridice. Sacoșa se rostogoli pe acele de pin.

Deodată, Malko simți cum se lasă moale, cum își depărtează coapsele și își suge abdomenul. Începu să-și legene ușor bazinul și murmură încetișor:

— Lăsați-mă, vă rog. Puteți să faceți ce vreți cu mine.

Ce naiv îl credea! Malko nu reacționă în nici un fel. Ochii de smarald străfulgerară iarăși de furie.

— Nemernicule! Lasă-mă în pace! strigă ea.

— Ce ai în sacoșă?

Ruth se ridică, nevăzându-i pe cei doi bărbați care o așteptau. Pur și simplu se aruncă în brațele lui Chris Jones. El o cuprinse.

— *Stop it, lady!* zise el.

Drept răspuns, Ruth Hanevim aplecă capul și își înfipse dinții în brațul bărbatului. Țipând de durere, Chris dădu drumul prăzii sale. Imediat Ruth se năpusti spre Subaru. Dar îl văzu pe Milton Brabeck și se întoarse.

Atunci, ca un copil, alergă spre automitralieră încercând să se adăpostească înăuntru. Malko o ajunse. Parcă ar fi vrut să scoată o pisică sălbatică din cușca ei. Fără perucă, cu bluza descheietă, Ruth urla, înjura, scuipa. El reuși în sfârșit să-i smulgă sacoșa. Atunci, ea se prăbuși peste fiarele ruginite și începu să plângă.

Cele două gorile se apropiară de ea. Malko se pregătea să deschidă sacoșa. Scoase o cutie neagră, dreptunghiulară, groasă cât o tabacheră mai mare. În ea erau câteva bomboane. Pe fundul sacoșei, Malko găsi un soi de reflector parabolic din metal argintiu. Era o antenă legată la o altă cutie neagră. Îi venea să chiuie de bucurie, dar Ruth se uita la el năucă. Mașinile circulau pe autostrada Tel-Aviv — Ierusalim.

— Îi duceți emițătorul acesta lui Zwi Halpern, zise el.

Ea înclină din cap afirmativ. Era terminată.

— V-au dat și o hârtie. Vă rog să mi-o dați.

La început, ea nu răspunse. Malko întinse mâna. Ascultătoare, Ruth scotoci prin sacoșă și îi dădu o hârtie împăturită. El o deschise. Erau scrise coloane întregi de cifre: ore, zile, coordonate. Găsi ceea ce presupuse: datele trecerii noului satelit sovietic pe deasupra Israelului. Fără acest document, nu se putea emite în direcția lui. La aproximativ două ore, revenea deasupra Israelului și staționa cinci sau șase minute. Dacă nu se cunoștea ora acestor treceri stabilite de computerele KGB-ului, era imposibil să se contacteze satelitul. Iar aceste date se puteau obține o dată cu lansarea satelitului pe orbită...

Ruth Hanevim gâfâia uitându-se fix la Malko. El luă hârtia și o băgă în buzunar, apoi scoase alta. Aceleași coloane de cifre și de ore. Numai că acestea nu erau bune de nimic.

— Trebuie să vă întâlniți în clădirea IBM? o întrebă el.

Fata lăsă capul în jos.

— Da.

În spatele lor se opri altă mașină. Malko zări părul grizonat al lui David Cohen.

— De ce ați făcut asta? o întrebă Malko. Riscați să stați ani de zile la închisoare.

Ochii de smarald se aprinseră din nou.

— Mi-e totuna, răspunse ea. Zwi mi-a promis că în schimbul ajutorului meu vor lăsa toți hasidimii să plece din Tiflis. Pe toți aceia care nu pot să trăiască după credința lor. Este o cauză dreaptă. Noi iubim pacea. Ar trebui ca toți hasidimii să trăiască acolo unde doresc. Datorită ajutorului nostru, au și venit din Rusia douăzeci.

Mereu aceeași poveste.

Dispuneau de foarte puțin timp. Dacă Zwi Halpern nu era sigur de ceva, putea să ia contramăsuri. Malko nu putea să nu ia în seamă complicitatea lui Ruth Hanevim. Îi privea ochii scăldați în lacrimi.

— Ruth, începu el. Un refugiat sovietic v-a denunțat. Acum trebuie să ieșiți din buclucul ăsta.

Ea lăsă capul în pământ. Era încăpățânată. El insistă:

— Nu aveți nici un motiv să stați ani de zile la închisoare. Cred că vă amintiți de Israel Beer. A murit acolo. Oricum nu

mai puteți face nimic. Shin Beth știe despre Zwi. Am aflat totul. Chiar dacă nu scoateți o vorbă, tot va fi arestat.... Dimpotrivă, dacă acceptați să ne ajutați, vă dau cuvântul meu că nu veți păți nimic.

Se lăsă o tăcere lungă tulburată numai de vacarmul mașinilor. Apoi, Ruth Hanevim întrebă cu glas abia auzit:

— Ce trebuie să fac?

— Ce v-a spus să faceți? o întrebă Malko.

— Să ne întâlnim. Folosește aparatul, apoi mi-l dă înapoi ca să-l distrug.

— Să-l distrugeți? întrebă Malko surprins.

— Da, s-a terminat, nu mai vrea să facă nimic, e ultima oară când mai transmite informații. O face pentru pacea și pentru binele Israelului. Toți hadisimii din Georgia vor primi autorizația să plece din Uniunea Sovietică.

Credea cu adevărat ce spune. Malko se întreba până în ce punct Zwi Halpern reușise să o manipuleze... Oricum, acest lucru nu schimba cu nimic acțiunea.

— Foarte bine, zise el. Vă simțiți în stare să vă întâlniți cu el și să vă comportați ca și cum nu s-a întâmplat nimic?

Ochii ei verzi se făcură și mai mari, apoi întrebă:

— Ce vom păți?

Malko zâmbi.

— Nimic. Pentru moment. Eu îmi voi termina treaba, dumneavoastră veți pleca la Ierusalim, iar Zwi Halpern își va urma destinul. Cred că israelienii nu au chef de scandal. Măcar până vor înceta toate astea. Îi vor cere să demisioneze, doar atât.

O lucire de speranță trecu prin ochii ei. Se gândi o clipă la vacanță, la viață, la fericire.

— Este adevărat?

— Da, așa este.

Era aproape adevărat. Rămaseră față în față. Ruth ridică privirea spre el.

— Sunt de acord.

— Bine, zise Malko, este soluția cea mai bună. O să vin la *Sheraton* peste o oră să văd ce s-a întâmplat. De acord?

— De acord.

Ea se îndreptă spe Subaru. Botul mașinii era puțin turtit, dar putea să meargă cu ea. Înainte să pornească motorul, Malko alergă și se aplecă pe geam.

— Spuneți-i că ați avut un accident, așa își va explica starea dumneavoastră de nervozitate.

Ea demară fără să spună un cuvânt. Imediat, David Cohen coborî din mașină și veni în goană către Malko.

* * *

— Am fost colegi de clasă, zise David Cohen cu o voce gâtuită. Este îngrozitor, de necrezut.

Israelianul avea lacrimi în ochi. Toți ceilalți din jurul lui tăceau. Malko plecă privirile jenat. Erau într-o clădire de pe Kaplan în care Shin Beth ocupa al patrulea etaj în întregime. Pe ușă era o plăcuță cu următoarea inscripție discretă: *Bureau for Co-ordination and for Scientific Research.*

Gorilele fuseseră izolate în altă încăpere cu o sticlă de whisky și niște ziare.

— Oare nu își vor da seama că am înlocuit tabelul cu coordonatele trecerii satelitului pe deasupra Israelului? întrebă Malko.

David Cohen clătină din cap.

— Sper că nu. Va crede că s-a întâmplat ceva cu satelitul. De ce, de ce a făcut el așa ceva? Trebuie neapărat să aflu.

— Poate că nu veți ști niciodată, observă Malko. Majoritatea agenților sovietici o fac pentru un ideal sau pentru că sunt manipulați intelectual. Acesta trebuie să fie și cazul lui. Nu avea nici un motiv să trădeze.

— Ba vom afla, zise David Cohen cu un ton hotărât.

— Ce veți face?

Israelianul îl privi direct în ochi.

— La Herzliya, la periferia Tel-Avivului, deținem o vilă liniștită pe care o folosim când avem conferințe importante sau ca să-i găzduim în secret pe oamenii care nu trebuie să stea la hotel. Îl voi convoca pe Zwi Halpern în după-amiaza asta. Și voi veghea ca să se ducă. Nu va pleca de acolo până nu vom afla totul despre povestea asta. Unde trebuie să vă întâlniți cu Ruth Hanevim?

— La *Sheraton*, spuse Malko.

— Duceți-vă să o luați. Vreau să-i confrunt pe amândoi.

— Dar i-am promis că nu o voi amesteca în toată istoria asta dacă ne ajută, protestă Malko.

Cohen îl privi cu tristețe.

— Știu. Dar e vorba de securitatea Israelului. Nu ne permitem să fim sentimentali.

Văzând că Malko era nedumerit, Cohen adăugă cu o voce mai caldă:

— Dacă nu vă place, mă duc să o aduc eu. Vă promit că nu o s-o speriem, dar trebuie să o interogăm. Iată adresa la care ne găsiți. Ea o cunoaște. Pe curând!

Se vedea clar că vrea să scape de Malko... Acesta își luă gorilele și ieși. Era obligat să nu-și țină promisiunea din rațiuni de stat. Murdară meserie!

Capitolul XX

— *Ken! Ken! Ken!*[1]

Chiar pe mocheta roșie, cu hainele în dezordine, Ruth Hanevim făcea dragoste ca o disperată. Strigătele ei se transformară într-un urlet. Zwi Halpern părea un fier înroșit între coapsele ei. Ruth nu mai știa nici ce spune.

Încet, încet, durerea ei de nesuportat se preschimbă într-o senzație arzătoare și minunată. Avea impresia că face dragoste pentru ultima oară în viața ei. Zwi Halpern slobozi un mârâit răgușit în timp ce se golea în pântecele ei. Ruth urlă. Apoi se prăbuși într-o parte, cu hainele lipite de piele, cu inima zvâcnindu-i în piept, golită, cu nervii la pământ. Niciodată până acum nu făcuseră dragoste cu atâta violență. Nici chiar prima dată. După câtva timp, după ce se uită la ceasul lui masiv, Zwi Halpern se smulse din ea.

— A sosit momentul. Sper să meargă și de data asta.

Se duse la emițătorul așezat direct pe mochetă într-un colț al camerei. Hârtia cu coordonatele trecerii satelitului era lângă cutia de comandă a antenei parabolice cu un diametru de cincizeci de centimetri, montată pe balcon și legată cu un cablu. O antenă Poult ar fi fost de ajuns, însă el era prudent. Zwi Halpern se aplecă.

— Revine pe la trei și cinci minute.

Acum era ora trei fix. Israelianul citi tabelul cu cifre care dădeau înălțimea satelitului deasupra Ecuatorului și timpul de

---

1. Da! (n.a.)

staționare, apoi răsuci butoanele de comandă ale cutiei negre. Antena parabolică se aplecă cu un huruit abia perceptibil. Se îndreptase spre locul în care va apărea satelitul. Acum trebuia doar să mai apese o tastă ca să „urmeze" traiectoria satelitului pe deasupra Israelului. Acest lucru dura aproximativ șase minute.

Zwi Halpern se asigură dacă legăturile dintre casetofonul care avea în el caseta înregistrată la o turație foarte mare și emițător erau bune. Acesta avea o putere de aproximativ șaizeci de wați și era branșat la o sursă de curent. Un transformator micuț transforma cei 220 de volți în 12 volți, imprimându-i astfel antenei o putere de 15 sau 16 amperi. Era destul de mult ca să capteze satelitul.

Trei și patru minute. Ruth Hanevim, încă lungită pe mochetă, își observa amantul tensionat și gârbovit. Era pierdută. Nu știa ce să facă: să-i spună sau să nu-i spună. Își reținea cu greu lacrimile. Cerul era de un albastru fără nici un nor.

Trei și cinci. Zwi Halpern apăsă butonul casetofonului, transmițând pe 260 de megahertzi semnalul modulat către satelit ca să-i declanșeze releul. Antena începu să se miște ușurel de la vest la est. Nimic.

În mod normal, releul satelitului ar fi trebuit să trimită semnalul „K", liniuță-punct-liniuță, în alfabetul Morse, asta însemnând că unda purtătoare trecea.

Apoi, trebuia să pună la viteză mare banda cu informațiile înregistrate pe un aparat special. Ar fi durat mai puțin de un minut, în loc de o jumătate de oră în mod normal... Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Difuzorul era mut.

Zwi Halpern apăsă din nou butonul pentru semnalul modulat... Același rezultat. Antena parabolică se deplasa spre est. Israelianul încercă de mai multe ori, pândind cel mai mic semnal printre pârâiturile difuzorului.

Tot nimic. Nu obținuse legătura cu satelitul. Ori acesta se stricase, ori undele nu ajungeau dintr-un oarecare motiv. Încercă până în ultima secundă. Trei și douăsprezece minute.

Satelitul trecuse deja. Descurajat și transpirat din cauza nervilor, israelianul lăsă emițătorul și consultă tabelul.

— Mai trece abia pe la cinci și jumătate, zise el cu voce neutră. Nu pot să mai stau.

Luă caseta și o băgă în buzunar. Era dinamită curată. Se gândise să o ardă imediat după ce transmitea informațiile. Dar acum, ce trebuia să facă? Nu mai înțelegea nimic. Nu avusese până în prezent necazuri cu acest procedeu. Numai dacă scăderea barometrului nu perturbase condițiile atmosferice. Cu un VHF, foarte sensibil la aceste schimbări, totul era posibil.

— Trebuie să aduci toate astea mâine când vom încerca din nou. Cam pe la aceeași oră. Descurcă-te.

Debranșă rapid toate aparatele, strânse antena parabolică și puse materialul în sacoșa neagră.

— Ce ai făcut cu pistolul? o întrebă el.

— Nu l-am luat.

Vocea lui Ruth era puțin răgușită, dar calmă. Se ridică. Se îmbrățișară. Zwi era nervos.

— Am o ședință, zise el, mă grăbesc. Eu plec primul. Pe mâine. *Shalom.*

— *Shalom.*

Ea se uită îndelung la spatele lat care dispărea pe ușă. Închise ochii și nu se mai gândi la nimic ca să nu înceapă să urle. Când redeschise pleoapele, avea ochii în lacrimi.

* * *

Portarul de la *Sheraton* întoarse capul după Ruth. Peruca impecabil pieptănată și ochelarii mari de soare nu o împiedicau pe văduva rabinului să degajeze un magnetism fascinant. Malko o privi apropiindu-se. Era incredibil de dezinvoltă.

Ea se așeză și își scoase ochelarii. Parcă se dăduse cu negru pe sub ochi, atât era de încercănată. Uimitoarele pupile de smarald erau umede și strălucitoare.

— A mers bine? o întrebă Malko.

Ea îl cercetă cu privirea.

— Da, dar nu a putut să emită.

El simțea că este tensionată, abrutizată de plăcere, de teamă și de rușine. Și lui îi era rușine.

— Ruth, am o veste proastă pentru tine.

Ea ridică capul spre el.

— Ce?

Aproape că țipase.

— Sunt obligat să vă iau cu mine. Cei din Shin Beth vor să vă pună câteva întrebări.

Ea îl fixă cu o privire înnebunită. Aproape că putea să-i audă bătăile inimii.

— Dar mi-ați promis...

— Știu, spuse Malko, dar nu au fost de acord...

Ruth Hanevim rămase înmărmurită. Era pierdută. Malko aștepta. Până la urmă înălță capul și zise cu un aer hotărât:

— Presupun că nu am încotro, murmură ea.

Malko o conduse până la mașina lui și îi arătă adresa.

— Știu cum să ajung acolo.

Merseră pe Hayarkon pe malul mării, trecură prin fața hotelului *Hilton*, apoi o luară spre est pe drumul spre Haifa și trecură peste râul ce separa Tel-Avivul de periferia elegantă de la nord.

Treptat, treptat, peisajul se schimbă. Semăna mai mult cu sudul Californiei, cu vilele micuțe și cochete, cu centrele comerciale și verdeața abundentă. Trecură printr-o localitate, apoi Malko zări o tăbliță pe care scria: *Welcome to Herzliya*.

— La stânga, pe drumul care se afundă în pădure, zise Ruth. E mărginit de o parte și de alta cu vile.

În oglinda retrovizoare, Malko zări mașina gorilelor care veniseră după el din întâmplare. Încetiniră. Alte două vehicule rulau în fața lor și erau destul de greu de depășit. Deodată, Ruth Hanevim tresări.

— Acolo în față este Zwi!

Malko zări un Taunus bej cu un singur om la bord. În urma lui venea un Escort, condus tot de o singură persoană. Era probabil cineva din Shin Beth. Cele patru vehicule rulară astfel vreo trei kilometri, iar vilele începuseră să se rărească. Deodată, Zwi Halpern încetini când ajunse în dreptul unei porți

cu grilaj. Claxonă o dată, iar grilajul se deschise imediat acționată parcă de un mecanism electronic. Mașina care îl urmărea intră și ea, apoi Malko, împreună cu gorilele.

Mai multe vehicule staționau deja lângă peronul din fața imensei vile construite în mijlocul unui parc. Doi soldați stăteau de pază aproape de poarta cu grilaj. Aceasta era reședința secretă a celor din Shin Beth.

Zwi Halpern opri și coborî din mașină. Purta ochelari de soare și nu avea nimic pe cap, iar haina era descheiată, lăsând să se vadă cămașa și cravata. O forță incredibilă se degaja din toată ființa lui.

Cealaltă mașină se oprise în spatele lui. Bărbatul care o conducea coborî și se apropie de Zwi Halpern. Malko auzi mai întâi împușcăturile, apoi brațul întins al străinului care trăgea în șeful statului-major cu un pistol automat.

Zwi Halpern se dădu înapoi ca un boxer care a încasat o grămadă de pumni, încercând să se apere în zadar cu mâinile. Se clătină și se prăbuși lângă mașina lui, cu o steluță însângerată în frunte.

Cei doi soldați israelieni săriră imediat cu armele Uzi pregătite. Malko știu ce se va întâmpla înainte ca ucigașul să se întoarcă cu fața. Alături de el, Ruth Hanevim urlă ca o mâță căreia i-au furat pisoii.

El sări imediat din mașină și se pomeni nas în nas cu Abu Djihad, palestinianul. Era alb la față, cu buzele strânse, cu toți mușchii și fălcile încleștate. Apăsă pe trăgaciul armei, însă butoiașul era gol.

Împușcăturile izbucniră din toate părțile. Soldații israelieni și gorilele trăgeau în același timp. Abu Djihad tresări ca o marionetă, lovit de mai multe gloanțe odată, apoi căzu cu fața în jos, plin de sânge. Cei doi soldați își goliseră încărcătoarele în trupul inert.

Ruth Hanevim se aruncă peste corpul lui Zwi Halpern urlând cât o țineau plămânii, încercând să ridice capul amantului ei.

Se auziră tropăiturile oamenilor înarmați care fugeau în toate părțile. Însă țipetele de durere ale lui Ruth Hanevim

acopereau strigătele în ebraică. Îngenuncheată lângă amantul ei și ținându-i capul în mâini, ea urla fără încetare.

Malko simțea gust de cenușă în gură. Ar fi trebuit să-și dea seama de la început. Rușii nu erau sentimentali. Richard Sorge, spionul care le vânduse toate secretele Wehrmachtului, își aștepta moartea într-o închisoare din Tokyo, când un conducător al Partidului Comunist i-a făcut o vizită. „Tovarășe Sorge, i-a zis el, ați fost decorat cu Ordinul Stalin. Mie mi-a revenit sarcina să vă anunț că patria este mândră de dumneavoastră."

Însă a doua zi, îi lăsaseră pe japonezi să-l decapiteze pe Richard Sorge care nu mai putea să le fie de folos...

Acum nici Zwi Halpern nu mai putea fi de folos. Lațul se strânsese.

* * *

Primul-ministru Menahem Begin urcă cu pași lenți la tribuna montată în aer liber, chiar în fața sicriului acoperit cu un drapel alb cu albastru, își puse ochelarii și desfăcu foaia cu discursul.

În primele rânduri, oficialitățile se așezară pe scaune. Cimitirul era plin de lume. Erau mulți militari, dar și civili. Malko stătea lângă David Cohen. După trăsăturile încordate ale acestuia, își dădu seama că abia își reținea lacrimile. Se aplecă la urechea lui.

— Ce era înregistrat pe casetă?

David Cohen se întoarse spre el cu figura răvășită de suferință și zise:

— Lista aproape completă a agenților din Mossad răspândiți în lumea întreagă. Planul de luptă al Israelului și alte informații strict secrete, pe care nici măcar nu pot să le pomenesc. Tot...Tot... Tot...

Malko se uită în jurul lui. Erau prezenți toți generalii și toți coloneii. Veniseră cu toții să-i aducă un ultim omagiu unuia dintre colegii lor asasinat de un terorist palestinian. Întreaga presă numise acest eveniment: „Unul dintre atentatele cele mai îndrăznețe de la masacrul de la Lod."

— Ce s-a întâmplat cu Ruth?

— Am lăsat-o în pace, zise David Cohen cu jumătate de glas. Zwi a manipulat-o. Era ferm convinsă că, în schimbul câtorva informații fără prea mare importanță, va reuși să-i readucă în Israel pe toți evreii hasidimi din Georgia. Și, la urma urmei, era îndrăgostită lulea.

Se făcu liniște. Primul-ministru veni la microfon:

— Protectorul Israelului nu doarme niciodată, ci stă de veghe.

Redactor: ***Maria Măciucă***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***

Pregătirea formei și tiparul
executate sub comanda nr. 80 393

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA